

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

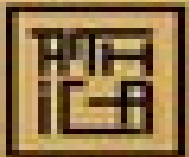
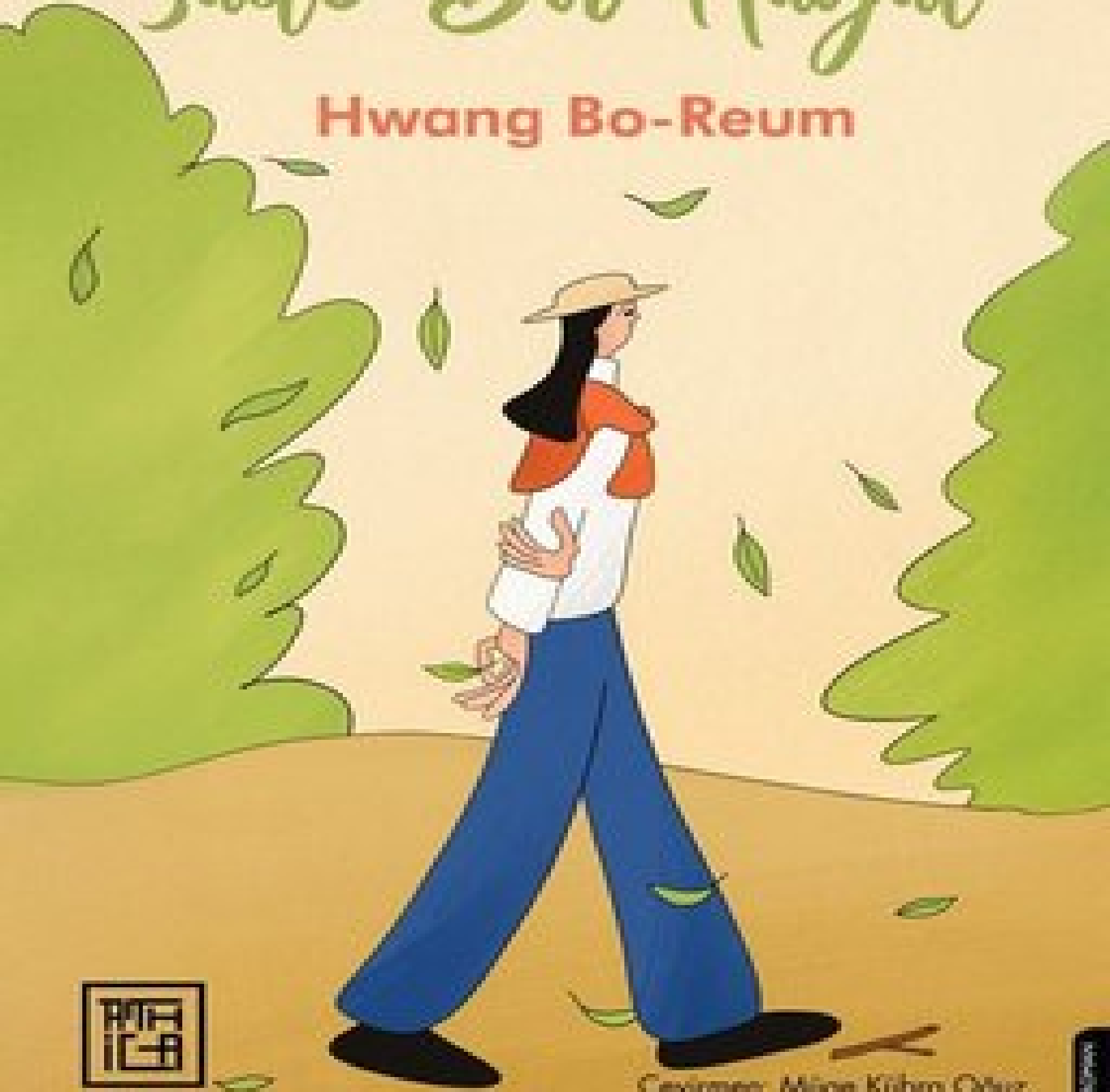
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

20'DEN FAZLA DİLE ÇEVİRİLEN
ULUSLARASI ÇOK SATAN HYUNAM-DONG KİTAPevi'nin YAZARINDAN

Sade Bir Hayat

Hwang Bo-Reum

Çevirmen: Müge Kübra Oğuz

Sade Bir Hayat

1. [Not](#)
2. [Giriş](#)
3. [Noktadan sonra gelen cümle](#)
4. [Olduğum yer](#)
5. [Yalnız olma sanatı](#)
6. [Basit ilişkiler](#)
7. [Başkalarının varlığı](#)
8. [Sabah ritmi](#)
9. [Tek başına yaşamının keyfi](#)
10. [Yalnız içmek iyidir](#)
11. [Kendim için yemek pişirmek](#)
12. [Temizlikle yazı yazmak arasındaki bağ](#)
13. [Nasıl roman yazdım](#)
14. [Gece yediklerim](#)
15. [3 okur](#)
16. [Bir akışın başlangıcı](#)
17. [Gizemliymiş gibi bir yaşam](#)
18. [O günkü yürüyüş](#)
19. [6 kişilik bir masada oturmak](#)
20. [Vücudunu sallarsan](#)
21. [Yalnız olsan da birlikteymişiz gibi](#)
22. [Olayların iyi yönünü görmek gerektiğinde](#)
23. [Okurlarla buluşma](#)
24. [Bana gelsene](#)
25. [Tek başına bir seyahate çıkmam gerekirse](#)
26. [Squat'ın altın kuralları](#)
27. [Deneme yazmanın zorlukları](#)
28. [Bana uyan yalnızlık](#)
29. [Yalnız kalmaya alışmak](#)
30. [Nezaket orada kalmışsa](#)
31. [Gidecek bir yer](#)
32. [İyice dinlendiğime dair bir cevap](#)
33. [İçkale](#)
34. [Benim günüm](#)

35. [Son söz](#)

Sade Bir Hayat

Hwang Bo-Reum

[► Not](#)

[► İçindekiler](#)

[► Kitaba Başla](#)

NOT

SESLİ KITAPTAN CEVIRILMISTIR

Sade Bir Hayat

Yazan Hwang Bo-Reum Seslendiren Sevda Karabulut.

Birbirine dolanmış karmaşık ilişkilerden uzaklaşıp hafiflemiş bir beden ve zihne sahip olmayı deniyorum. Tek başıma ve özgür olduğumu hissediyorum.

Sadece bir saatliğine bile olsa, belki de sadece bir günlüğüne hafiflemek. Bu durumdayken mutlaka yapılması gereken bir iş yerine sevdiğim veya yaptığımda beni mutlu eden bir şeyle uğraşmak.

İşte benim keşfettiğim dinlenme biçimi buydu.

İçindekiler

[Giriş](#)

[Noktadan sonra gelen cümle](#)

[Olduğum yer](#)

[Yalnız olma sanatı](#)

[Basit ilişkiler](#)

[Başkalarının varlığı](#)

[Sabah ritmi](#)

[Tek başına yaşamının keyfi](#)

[Yalnız içmek iyidir](#)

[Kendim için yemek pişirmek](#)

[Temizlikle yazı yazmak arasındaki bağ](#)

[Nasıl roman yazdım](#)

[Gece yediklerim](#)

[3 okur](#)

Bir akışın başlangıcı

Gizemliymiş gibi bir yaşam

O günkü yürüyüş

6 kişilik bir masada oturmak

Vücudunu sallarsan

Yalnız olsan da birlikteymişiz gibi

Olayların iyi yönünü görmek gerektiğinde

Okurlarla buluşma

Bana gelsene

Tek başına bir seyahate çıkmam gerekirse

Squat'ın altın kuralları

Deneme yazmanın zorlukları

Bana uyan yalnızlık

Yalnız kalmaya alışmak

Nezaket orada kalmışsa

Gidecek bir yer

İyice dinlendiğime dair bir cevap

İçkale

[Benim günüm](#)

[Son söz](#)

Giriş

Bu kitabı yazmaya karar verdiğimde aklımda hiçbir şey yoktu. Günlük yaşamı kapsamasını istiyordum ama bunun daha geniş bir çerçevede olmasını arzuluyordum. Vaktimi günlük yaşamımı nasıl bir çerçeveye oturtabileceğimi düşünerek geçiriyordum. Tam o sırada hayatımda büyük değişiklikler oldu.

Uzun zamandır beklediğim özgürlüğüme kavuştum ve kısa bir süre sonra sanki doğal bir sürecin parçasıymış gibi işimden istifa ettim. Böylece yeniden tam zamanlı yazar olduğum hayatıma döndüm.

Yazarlık hayatıma geri döndüğümde alışık olduğum şeyler kadar alışık olmadıklarım da vardı. Sabah uyanıp yazı yazmak için masaya oturduğum halde tek bir satır bile yazamadan akşam olmasına zaten alışıktım. Ancak rahat evimde sabahtan akşama kadar tek başıma zaman geçirmeye hiç alışık değildim.

Ben de hayatımda karşılaştığım bu değişiklikleri yazıya dökmeye başladım. Satır satır yazarken günlük yaşamımı en iyi anlatan kelime aklıma geldi: Sadelik. Okumak, yazmak, yürümek, yemek, temizlik yapmak ve spor yapmaktan ibaret hayatımı ifade etmek için bundan daha uygun bir kelime bulamadım.

Kitabı yazarken sade yaşamın aslında hayattaki gereksiz şeyleri mümkün olduğunca elemek ve gerçekten ihtiyaç duyduğum ya da sevdiğim şeylere zaman ayırmak anlamına geldiğini fark ettim. Hayatımda nelerin olmasını

istediğimi bilinçli bir şekilde seçmeye karar verdim ve bunu yaparken zahmetsizce yaşama fikri bana cazip geldi.

Ebeveynlerimle yaşarken yazı yazdığımda günlük hayatıma sıradan bir yaşam süren birinin etkisi tam olarak yansımıyordu. Yalnız yaşamamanın en iyi yanı, sadece yazı yazan bir yazar olmanın ötesinde her gün kendime yemek pişirip evi düzenleyerek gerçekten sıradan bir insan gibi yaşamamı sağlamasıydı. Ev işlerini çekip çevirmek aslında kendimi de çekip çevirmek anlamına geldiğinden her gün kendim için özenle hareket etmek beni iyi hissettirdi.

Bu kitap hem bir yazarın hayatını hem de sıradan bir yaşam süren birinin hayatını dengeli bir şekilde içeriyor. Büyük ölçüde geçen yıl boyunca yazdığım metinlerden oluşuyor ve aralarda yalnızlık üzerine birkaç kısa yazıda yer alıyor.

Sonbaharı geride bırakırken bu kitabı yayımlayacak olmanın mutluluğunu yaşıyorum. Bugün de sade ve iyi bir gün geçirdim.

2023 sonbahar. Hwang Bo-reum.

Noktadan sonra gelen cümle

Şirkete gidip geldiğim o bir buçuk yıl boyunca en çok yapmak istediğim şey sabah saat 9'da yazı yazmaktı. Şirkette Excel'i her açtığımda aklım evdeki Word dosyamda kalıyordu. Bütün gün bana yol gösteren işaret levhaları gibi düzenli ve sıkı sıralanmış yatay ve dikey çizgileriyle Excel'de değil, hangi yöne gitmem gerektiğini anlamanın zor olduğu, geniş ve sınırsız bir düzlük gibi yayılan Word dosyamda kaybolmuş hissetmek istiyordum.

Cep telefonumla konuşurken sanırım işten ayrılacağım dedim. Telefonun diğer ucundaki arkadaşlarımdan hiçbiri beni durdurmadı. Hatta neden ayrılmak istediğimi bile sormadılar. Acaba rüzgarın savurduğu bir yaprağın eninde sonunda toprağa düşmesi gibi onlar da eninde sonunda varacağım yerin yazı hayatım olduğunu mu düşünüyorlardı?

Kesin olarak ayrılacağım dememiş, sadece sanırım ayrılacağım demiştim. Ama arkadaşlarım sanki içimden geçenleri okumuş gibi bunun harika bir fikir olduğunu söyleyerek ayrılışımı hemen kutlamaya başlamışlardı. Hatta bir adım daha ileri gidip ayrılma zamanımı belirleyen bir arkadaşım bile vardı. Daha rahat hesaplama yapabilmem için ay sonuna kadar çalışmam ve gelecek ay ayrılmamın şirket için de ani bir karar olmayacağını söylediğinde şakayla karışık bunun mükemmel bir tavsiye olduğunu dile getirdim. O da hayatımın eninde sonunda içimden geldiği gibi akıp gideceğini en az benim kadar iyi biliyordu ve eminim ki dile getirmediğim endişelerimin de en az benim kadar farkındaydı.

Otuzlu yaşlarımın tamamını yazmaya adayana kadar yazı yazarak geçinmenin ne kadar zor olduğunu tam anlamıyla idrak etmemiştim. Biliyordum ama bunu kendi gerçekliğim olarak kabul etmemiştim. Bu gerçeklik öyle sarsıcıydı ki birkaç kez uykumdan irkilerek uyandım. Her seferinde kendi kendime başım belada dedim. Gerçekten de başım beladaydı. Sadece yazı yazarak kırkımı geçmiş ve bu noktaya gelmiştim ve evet, başım kesinlikle beladaydı.

Geçim sıkıntısı çeken yazarların yazdıklarını sayısız kez okudum. Yazarak para kazanmanın kolay olduğunu söyleyen tek bir yazar bile yoktu. Ben de yazdıklarımın beni krallar gibi yaşatacak bir seviyeye kolayca ulaşmayacağını farkındaydım. Belki de bu yüzden geçimimi nasıl sağlayacağımı detaylı düşünmemiştim. Çünkü bunu yaparsam kendimi odama kapatıp tutkuyla yazdığım bu hayata son vermek zorunda kalacağımı hissediyordum.

Bunun yerine geçim zorluğunun yazarların hayatında varsayılan bir durum olduğunu derin bir şekilde içime kazıdım. Nasıl ki bir rüzgar estiğinde saçların uçuşması doğalsa ve bunun için gökyüzünü suçlamaya gerek yoksa, yazarların geçim sıkıntısı çekmesi de doğaldı ve hayatlarının neden bu kadar zor olduğunu sormaya gerek yoktu. Rüzgar estiğinde saçını kulağının arkasına atman yeterli olur. Geçim zorlaşınca da daha az yersin.

Ama ne zamana kadar? Ne zamana kadar bu hayatı sürdürebilirsin? Aslında bu endişeyi her zaman içimde taşıdım. Aptal gibi hiçbir cevap bulamadan bir yılı daha geride bıraktım ve otuzlu yaşlarıma geldim. Acaba kendi adıma sorumsuz biri mi oluyordum? Şu anda bir sorun yoktu ama ya ileride? Yaşlandığımda ne yapacaktım? Yemeğimi iyice azaltıp sonunda açlıktan

ölür müydüm? Bu düşünceler zihnimde sürekli çarpışırken günler geçiyordu.

Ve bir gün aniden uykumdan sıçrayarak uyandım.

1 Ocak 2021'i hayatımın en kötü günlerinden biri olarak tanımlayabilirim. Hiçbir şey olmamıştı. Fiziksel olarak da hasta değildim ama ilk kez kalp çarpıntısından bütün geceyi uyanık geçirmiştım. Gözümü bile kırpmadan tamamladığım o gecenin sonunda artık kendime tam zamanlı bir yazar olma iddiamın sona erdiğini kabul etmem gerektiğini itiraf etmek zorunda kaldım.

Güzel günler sona ermişti. Aslında çok uzun zaman önce olması gereken fakat erteledikçe ertelediğim bir dönemi nihayet noktalıyordum. Dışarıdan bakıldığında bir yazar, içerden ise bir işsiz gibi görünen hayatımı sona erdirdiğimi düşündüm. Pişman olmama gerek yoktu. Kaybetmişim ama en azından iyi bir mücadele vermişim. Sevdiğim hayatı bu kadar uzun süre sürdürebilmek bile başlı başına bir nimetti. Bu yüzden fazla üzülmemeliydim.

Peki şimdi ne yaparak geçinecektim? Böylece tekrar bir ofis çalışanı oldum.

İlginç bir şekilde noktayı koymamın üzerinden çok kısa bir süre geçmişti ki okuldan bir üst sınıf arkadaşım bana ulaştı. Çalıştığı şirkette acilen birine ihtiyaç duyulduğunu söyleyerek görüşmeye gitmemi önerdi. Bir hafta içinde hem departman mülakatını hem de yönetim mülakatını tamamladım. Birkaç gün sonra personel kartım kargoyla geldi ve hemen ardından işe başlayacağım gün belirlendi.

İşe başlar başlamaz çıkış saatini dört gözle beklediğim hayatta başlamış oldu. Farkında bile olmadan sadece işe gidip gelerek bir ay geçmişti. İlk maaşım banka hesabıma yattığında hissiz bir şekilde gülümsedim. Binlerce kitap satmam gereken telif ücreti kadar para tek seferde orada duruyordu. Aklımdan maaşlı çalışanların emeği maaşın miktarı ne kadar olursa olsun doğrudan geçimlerini sağlarken kısa bir süre önce tüm gün yazdığım yazıların geçinmeye yetmemesi ne garip diye bir düşünce geçti. Sonra başka bir düşünce onu takip etti. Kitap satarak her ay bu kadar para kazanabilseydim gerçekten başka hiçbir şey istemezdim.

Hemen bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Çünkü zaten artık noktayı koymuştum.

Bundan sonra yaşadıklarımı çeşitli kitap söyleşilerinde ve röportajlarda zaman zaman anlattım. Şirkette çalışmaya başladığım dönemde birkaç yıl önce yazdığım bir romanı bir yarışmaya göndermiştim. Birkaç ay sonra şirkette otururken romanımın kazanan eserlerden biri olduğuna dair bir e-posta aldım. Aradan yine birkaç ay geçti ve Hyunam-dong Kitabevi başlığıyla önce bir e-kitap olarak, ardından 2022 yılı Ocak ayında basılı olarak yayımlandı.

Basılı kitabın yayımlanmasından sonra koyduğum noktayı göz ucuyla izleyerek geçirdiğim zaman arttı. Sık sık noktayı koymadan önceki hayatımı düşünür olmuştum. Her fırsatta ihtimalleri değerlendiriyordum ve hemen ardından bunun sonucunu bilebileceğim bir şey olmadığını kendime kabul ettirmeye çalışıyordum. İhtimalleri değerlendirme ve ardından kendimi ikna etme işini gün içinde defalarca tekrarlıyordum. Ailemle konuşurken bile kimse bana bir şey sormamışken kendi kendime ihtimalleri

tartıyor, ardından onların önünde yine kendimi ikna ediyordum. Kendi kendime "Hayır olmaz, sonuçta noktayı koydun sen, ne yapacaksın?" diyordum. "Yine o kalp çarpıntısıyla sıçrayarak uyanmayı mı istiyorsun? Yeter bırak artık düşünmeyi."

Böylece birkaç ay boyunca durmaksızın düşündüm. Sonra bir sabah şirkete istifa mektubumu verdim. Arkadaşımın dediği gibi hesap kolay olsun diye ay sonuna kadar çalışmaya karar verdim. Ancak bu kararı şirketin durumundan çok kendi durumumu düşünerek almıştım. Sadece o ayın sonuna kadar çalışmayı planlıyordum. Şirket de o dönemde bazı değişikliklerden geçiyordu. Bu yüzden işi bırakmak benim için zorlayıcı olmadı.

Noktayı koyduğum dönemde hissettiğim duyguları da sıkı çalışmamın tatmin edici bir başarıyla ödüllendirilmediğini kabul etmek için nasıl mücadele ettiğimi de hatırlıyordum. Yıkılmamak için olayları tiye alan yönümü kaybetmemek için her gün içimdeki tüm duyguları yeniden düzenlemeye çalışıyordum. Yine endişeli hissedebilirdim ve çabalarım beni geçindirmeye yine yetmeyebilirdi. Ama tüm bunlara rağmen yine de bunu yaşamak istiyordum. O kaygı dolu ama bir o kadar da dolu dolu geçen zamanlardaki gibi yaşamak istiyordum.

Peki daha önce koyduğum noktayı ne yapacaktım? Tabii ki noktadan sonraki cümleyle devam edecektim.

Yazarın ayrıcalığı yazdığı hikayenin sonunu kendisinin belirleyebilmesidir, değil mi? Bu bir inat olabilir. Belki de bir kez daha başarısız olmayı göze almak anlamına geliyordur. Ama belki de bu, bir insanın yeniden kendi

yerini bulma hikayesidir. Ve bu hikaye yazarın elinde noktadan sonra kurduğu yeni cümleyle yeniden başlar. Tıpkı bu kitap gibi.

Olduğum yer

Yaşadığım Gyeonggi-do, güneyinde metro olmaması ve ulaşım seçeneklerimin kısıtlı olduğu gerçeğini unutabilirsem yaşamak için oldukça iyi bir yer. Yollar geniş ve uzun. Üstelik çok fazla insan da yok. Rastgele bir saatte yürüyüşe çıktığımda o uzun yol tamamen bana ait oluyor. Yoldaki tek insan olduğum o anı hatırlamak için fotoğrafını çekip saklarım.

Genel olarak hiçbir şeyin aşırıya kaçmadığı, hatta bazı eksiklerin olduğu bir yer burası. Seul'de yaşarken ara sıra bu şehre geldiğimde özellikle bu eksiklik hissi hoşuma gidiyordu. İnsanlar da dükkanlar da birbirine bitişik değil, aralıklı ve serbest bir şekilde dağılmış durumdaydı. Burada birkaç gün geçirdikten sonra Seul'e döndüğümde omuzlarım kimseye çarpmasın diye dikkat ederek yürümek bana zor geliyordu. Sürekli akıp giden insan selinde boğulmuş gibi hissettiğim anlar da oluyordu.

Bu şehirde en fazla olan şey muhtemelen apartmanlar. Geçenlerde evime ziyarete gelen bir arkadaşım "Burası apartman cenneti" dedi. Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Sadece apartmanlardan oluşan bu şehir Seul'ün eski mahallelerinde büyümüş biri için soğuk ve ruhsuz görünüyor olmalıydı. Muhtemelen buranın aşırı planlı olduğu için yapay bir his verdiğini söylemek istiyordu. Bu bakış açısını anlayabiliyordum ama ben ilkokuldan beri apartmanlarda yaşadığım için onlara alıştım. Hatta özellikle geceleri apartmanların planlı bir şekilde genişleyerek yaydığı ışıkları görmek hoşuma gidiyordu. Bana güzel geliyordu. Bu yüzden bazen geceleri durup apartmanların fotoğraflarını çekerim.

Bu şehirde yaşamaya başlayalı iki yıl oldu. Çalışmaya başladığım şirket Gyeonggi'deydi ve bu yüzden Seul'den gidip gelmek oldukça zahmetliydi. Gidiş dönüş dört saat süren bir yolculuğu sadece bir gün deneyimledikten sonra ablamı aradım. Bir yıl boyunca onda kalıp kalmayacağımı sorduğumda kabul edebileceğini söyledi. Hiç vakit kaybetmeden eşyalarımı topladım. Böylece ailemin evindeki bir odadan ablamın evindeki bir odaya geçmiş oldum.

Ablamın evinin giriş bölümündeki küçük odada bir yıl sürecek yaşantıma başladım. Birkaç gün işe gidip geldikten sonra odamda uzanırken arkadaşlarıma durumumdan bahsettiğimde üç şeye çok şaşırdılar. Birincisi ablamın beni kabul etmesi, ikincisi ablamın kocasının beni kabul etmesi, üçüncüsü ise ablasının evinde yaşamaya başlayan biri olarak içimin bu kadar rahat olmasıydı. Arkadaşlarımn bu şaşkınlıkla karışık meraklarını tam olarak gideremedim. Çünkü ablam ve kocasının beni neden evlerine kabul ettiğini aslında ben de bilmiyordum. Sadece bunun koşulsuz sevgiyle ilgili olduğunu tahmin ediyorum. Tıpkı benim yeğenimi sevdiğim gibi. Tabii ki yeğenim kadar tatlı ve sevimli değilim. Kırk yaşını geçmiş eve yük olan bir kız kardeş ve baldızım.

İçimin bu kadar rahat olmasının sebebini aslında daha detaylı açıklayabilirdim. En büyük neden 1 Ocak'ta yaşadığım umutsuzluktan tamamen kurtulmuş olmamdı. Kısa ama yoğun bir umutsuzluk döneminin ardından yeniden normale dönmüştüm. Çünkü uzun yıllar süren yazarlık yaşamımda büyük bir başarı elde edememiş olmama ve belki de hayatımda mümkün olabilecek birçok fırsatı yazı yazarken kaçırmış ya da kaybetmiş olmama rağmen insanların her şeyi elde edemeyeceğini kabullenmiştim.

Kim ne derse desin geçirdiğim zamanı sevdiğim için geçmiş hayatımı olumlu bir şekilde değerlendirmeye karar vermiştim.

Sonrasında aniden bir iş bulduğumda içimde yeni bir his doğduğunu fark ettim. Hayatımın bir dönüm noktasında olduğuma dair bir his. Hayatımın yönünün değiştiğini, yeni bir yöne doğru ilerlediğimi ve gerçekten yeniden başladığımı hissediyordum. Bu his sanki bana şöyle diyordu: "Yani gerçekten yeniden başlayabilirsin. Yani keyifle yaşayabilirsin."

Her zamanki gibi hayatıma kitaplardan öğrendiğim gibi bakmaya başladım. Herhangi bir durumda yeniden başlayabileceğini söyleyen kitap karakterleri gibi ben de öyle yapabilirdim. Bu dünyadaki tüm kitapları okuyabilseydim her yaşta yeniden başlayan karakterlerin bir listesini çıkarabilirdim diye düşündüğüm zamanlar olmuştu. Çünkü benim için kitaplar sona eren noktada yeniden başlayan insanların hikayelerini anlatıyor. Eğer onlar yeniden başlayıp hayatlarına devam edebildiyse benim hayatım da devam edecekti.

Bir hayata yeniden başlamak için mekan değerikliği kaçınılmaz gibi görünüyordu. Hayatın sahnesi değermişti ve bu değerşen sahnede zlmek zorunda değerildim. Ablamın evinin giriş kapısının yanındaki küçük oda benim için sadece bir geçici konaklama yeri değer, yeni başlangıçlar için çok değerli bir sahneydi.

Bu sahnede uzun bir aradan sonra rahat bir ruh haliyle günlerimi geçirdim. İşe gitmek zordu ve işten döndüğümde tüm enerjim tükenmiş oluyordu. Ama ruhum rahatlamış ve gevşemişti. şöyle bir düşündüğümde yazar olmak için eğitim almaya başladığımdan beri geçen on yıl içinde yazı yazmayı düşünmediğim tek bir gün bile olmamıştı. Yazarken de

yazmadığım zamanlarda da hep yazmayı düşünüyordum. Sanki yazı adında bir demir kazık yere çakılmıştı ve ben de ona olabildiğince sıkı sarılarak yaşamıştım. Severe yapıyordum ama sürekli güç harcayarak yaşamak yorucuydu. On yıl sonra o demir kazıktan ellerimi çekince tüm vücudum gevşedi ve ruhum sakinleşti. Bir çalışan olarak işe gidip gelmeye başladıkça garip bir şekilde tatil yapmanın keyfini çıkarmaya başlamıştım.

Eve gelince zamanımı diğer ofis çalışanları gibi geçirdim. Televizyon izledim, spor yaptım, içki içtim. İzin günlerimde artık bir üniformadan farkı kalmayan eşofmanımı giyip küçük sahnemin bulunduğu şehirde dolaşıyordum. Seul'den ara sıra geldiğimde hala inşaat halindeki bu yer hala inşaat halindeydi. Geniş zeminlerden apartmanlar yükseliyordu ve her köşesinde kiralık yazan sıra sıra kağıtlarla kaplı alışveriş merkezi binasının yanına daha büyük bir alışveriş merkezi binası inşa edilmişti. Buraları doldurabilecekler mi diye düşünürken cevabı yine kendim veriyordum. Hayır, dolduramayacaklar. Yine de bu yeni şehrin kendine has atmosferini hissederek sık sık yürüdüm.

Eve yürürken ablama KakaoTalk'tan bir mesaj gönderdim. İçmeye ne dersin? Olur.

Alkol konusunda oldukça rahat olan ben, ablam ve onun eşi her zaman birbirimizin içki arkadaşı olmaya hazırdık. Bu yüzden sık sık birlikte içerdik. Bazen birimiz alkolü bırakmaya karar verdiğinde diğerimiz içmeye devam ettiği için nadiren yalnız içme şansımız olurdu. Yedi yaşındaki yeğenimin afiyetle yemeğini yediğini görmek, tamamen karşılıksız sevgiyle dolu olan bu iki insanla içki içmek güzeldi. Bu rahat zaman yavaşça akıp

gidiyordu. Öyle ki yazmadan da yaşayabileceğimi düşünecek kadar huzurlu bir dönemdi.

Birkaç ay boyunca yazıdan tamamen koptuktan sonra tekrar Word dosyasını açtım. İzin günlerimde alnımı masaya koyarak bir cümle ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Kendi kendime "Of ne diye bu zor işi yapmaya çalışıyorum?" diye sorduğumda ben bile kendimi anlayamıyordum. Ama yazmak zorundaydım. Yazmak istiyordum. Yazıdan uzak kaldığım sürede öğrendiğim şeyler de vardı. Yazmamaktan gelen rahatlık güzeldi. Bir işte çalışıyor olmanın verdiği tatil hissi de. Ama tam da bu tatil hissi, bu dinlenme hali yazmanın benim için ne anlama geldiğini gösterdi.

Benim asıl işim yazmaktı ve asıl işimi yapmadığım için tatildeymişim gibi hissediyordum. Şimdi asıl işime dönme zamanı gelmişti.

Ablamın evinde bir yıl iki ay yaşadıktan sonra oradan ayrıldım. Onun evinin yakınlarında bir yer ararken doğrudan ablamın salonunun penceresinden görünen apartmana taşındım. Tabii ki bu şehirde yaşamaya başlamamın en büyük sebebi ablamdı. Ama tek sebep bu değildi.

Bu şehir hakkında konuşulurken genellikle ulaşımın zor olması ya da yeterince gelişmemiş olan şeylerin fazlalığı gibi dezavantajlar vurgulanıyordu. Aslında bu dezavantajlar bazı açılardan benim için avantajdı. Seul ile metro bağlantısı olmaması kesinlikle rahatsız edici bir durumdu. Ama bu yüzden buraya geldiğimde hissettiğim izolasyon hoşuma gidiyordu. Hayatımın değişmez bir parçası olan her şeyden belli belirsiz uzaklaşma arzumu duygusal olarak tatmin etmek için bu şehirden daha iyi bir yer olamazdı. Duygusal olarak dememin nedeni elbette ki gerçeklerin böyle olmamasıydı. Her on dakikada bir Seul'e giden bir otobüsün olduğu

yerde yaşıyan ve her zaman birlikte yemek yiyecek bir ailesi olan biri tam anlamıyla bu hayattan kaçamaz.

Her şeyin tamamen donanımlı olmaması da o kadar kötü değil. Tam anlamıyla eksik hissettiren bir şeyler var ama bu rahatsız edici bir his değil. Minimalizmden bir türlü kopamayan biri olarak bu şehrin eksiklikleriyle oldukça uyumlu olduğumu bile düşündüğüm zamanlar oldu. Zaten dar bir yaşam alanında büyük uyarıcılara ihtiyaç duymadan sade bir şekilde yaşamaya devam eden biri olarak bu şehrin yetersizliği bile bana fazlasıyla yetiyor.

Yalnız olma sanatı

Bir gün oturma odamda durmuş pencereden dışarı bakıyordum. Yazın yeşilliği pencereden içeri süzülüyordu. Pencereye yaklaşıp parka baktım. Ev ararken manzara benim için önemli değildi ama şimdi bu güzel manzaralı evimde kendimi sık sık pencereye yapışmış ve başımı eğmiş halde buluyorum.

Bazen pencereye yaklaşıp parkta yürüyen insanları sayarım. Yağmurlu günlerde güneşin tepede olduğu saatlerde, gece yarısına yaklaşıırken ya da sadece kanepede oturmak üzereyken bile aniden pencereye yönelip görüş alanıma giren insanları sayarım. Yağmurlu bir günde şemsiyeyle yürüyen birini görürsem içimden "Vay ne kadar havalı" diye mırıldanırım.

Birkaç gün önce sabaha karşı üç civarında uyanıp oturma odasına geçtim. Bu saatte bile parkta yürüyen birileri var mı merak ettim. Yarı uykulu gözlerle baktım ve sabah üçte parkta kimsenin olmadığını görüp odama geri döndüm. Neden böyle şeyleri merak ediyorum ki?

Bu evdeki günlerim parkta yürüyen insanları saymaya benzer şeylerle geçiyor. Merak ettiğim bir şey varsa bakar ya da okur, sonra bunu neden merak ettiğimi düşünürüm. Düşünürken bazen yazı da yazarım. Bir süre sonra onu unutup başka bir şeyi merak etmeye başlarım. Bu sürecin çoğu kelimeler olmadan gerçekleştiğinden ev genellikle sessizdir. Üst kattaki çocuk oynamaya başlayana kadar saatlerce sessizce zaman geçirebilirim.

Evde duyulan sesler yalnızca benim adımlarım. Klavyenin tuşlarına basma sesi, farenin hareketi, sayfa çevirme sesi, buzdolabını açma sesi ya da ocağı yakma sesi olur. Hareket etmesem hiçbir sesin duyulmayacağı bir yalan. Bu alanda bazen sessizce, bazen ses çıkararak aktif bir şekilde yaşıyorum. Çoğunlukla tek başıma ve genellikle yalnız olmaktan keyif alarak.

Yalnız olmaktan hoşlanan biri olduğumu yirmili yaşlarıma girerken fark ettim. Bu insanlardan hoşlanmadığım ya da onların verdiği uyarıcılardan bunaldığım anlamına gelmiyordu. Fakat ruh halim yalnız geçirdiğim mutlak zamanın miktarına bağlıydı. Yeterince yalnız kalamamanın beni mutsuz ettiğini fark ettiğimden beri fırsat buldukça yalnız kalmaya çalıştım. Yine de bu fırsatlar sık sık doğmadığı için çoğu zaman yalnız kalacağım anı bekleyen birine dönüştüm.

Otuzlu yaşlarımı geride bırakıp yeniden yazmaya başladıktan sonra işi bırakıp odaya kapanmaya karar verdiğimde içimde büyük bir beklenti vardı. Artık ben de diğer yazarlar gibi yalnız kalabilirdim. Kitaplar aracılığıyla tanıdığım bütün yazarlar yalnızlığın ustalarıydı. Kimisi ormanda bir kulübe inşa edip orada yaşıyor, kimisi toplumdan tamamen kopmuş bir şekilde bahçesiyle ilgileniyordu. Yalnız kalmak için otelden otele dolaşanlar ya da aileleriyle birlikte yaşasalar bile odalarından çıkmayanlar vardı. Hemingway barlarda sabit bir yeri olacak kadar içmeyi ve sosyalleşmeyi seven biri olmasına rağmen kitap yazarken röportajları bile reddederdi. Salinger gibi bazı yazarlarsa insanlarla asla yüz yüze gelmezdi. Bu yazarların bana söylediği şey açıktı. Yazmak tamamen yalnız bir çabadır.

Eğer durum buysa belki ben de bunu deneyebilirim diye düşündüm. Nasıl olacağını zamanla görecektim. Ama başka şeylerden emin olamasam da

yalnız kalma eylemini iyi yapabileceğimden emindim. Hiçbir plan yapmadan kitap yazmaya başlamış ve elimden geldiğince yazarları taklit ederek kendimi odama kapatmışım. İnsanlar yerine düşüncelerim ve duygularımla iletişim kurmayı öğreniyordum. Ailem oturma odasında ve bense odamda bütün gün okuyup yazıyordum. Okuyup yazarken kafamı kaldırdığımda bir ay geçmişti. Bir kez daha kafamı kaldırdığımda ise üç ay. İlk defa ailem dışında kimseyle görüşmeden bu kadar uzun süre geçirmiştim ve iyiydim. Tıpkı tahmin ettiğim gibi hoşuma gitmişti.

Yalnız kalmayı seviyordum ve yalnız kaldığım zamanlarda yaptığım şeyler gittikçe daha iyi oluyordu. Yazmak zor ve zahmetliydi ama güzeldi. Odamda tek başıma otururken kelimelere bakıyordum. Bakıp düzeltiyordum, bakıp düzeltiyordum. Ne kadar çok düzeltme yaparsam cümlelerin o kadar iyi hale geldiğini öğreniyordum. Ama aynı zamanda sonsuz düzeltmenin mümkün olmadığını, bir noktada memnun kalmayı bilmek gerektiğini de öğreniyordum. Sandalyeye yapışmış gibi oturup kaplumbağa gibi boynumu öne eğerek cümleleri düzelttikçe yazmanın aslında bir yetenek meselesi olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Bu aslında kimin daha uzun süre sabredebileceği meselesiydi. Kimin bir kez daha düzelteceği, kimin bu sıkıcı çileyi sonuna kadar bırakmayacağı, kimin yalnız olmanın getirdiği o derin yalnızlığa dayanabileceği meselesiydi.

Yazar olmadan önce şuna benzer bir söz duymuştum: Yazar olmak nispeten kolay ama yazar olarak kalmak çok zor. Yazar olmak ağlatacak kadar zorken bu ne demek oluyor şimdi diye düşündüm. Ancak yazıp düzelttikçe bu sözün ne anlama geldiğini az çok anlayabilmeye başladım. Uzun bir

gözden geçirme sürecinin ardından ancak elde edilebilen bir cümle, iki cümle, üç cümle. Tüm gün oturup bu tür cümlelerden birkaç tane, on tane, yüz tane çıkarmak yazar için bir şey ifade etmeliydi ki bir sonraki gün yine yazılar yazarak zaman geçirmek istesin. Ancak böyle biri yazar olarak kalabilirdi.

Bu yüzden daha yolun başındayken yazarlık bana çok uzak bir hedef gibi görünmesine rağmen uzun süre bu yolda ilerleyebileceğime dair garip bir fikrim vardı. Cümleleri bir araya getirmenin ve bir hikayeyi bitirmenin benim için ne kadar önemli olduğunu hissediyordum. Tüm gün cümleler üzerinde düşündükten sonra yatağa uzandığımda o günün son derece anlamlı geçtiği düşüncesine kapılıyordum. Zihnimin tamamen cümlelerle dolu olması ve iyi bir cümlenin ne demek olduğunu düşünme hissini seviyordum.

Yazdığım cümleler, yazacağım cümleler, yazmakta olduğum cümleler bütün gün etrafımda dönüp duruyordu. Bu cümlelerle bir şeyler yapmak için dizüstü bilgisayarımın önünde yalnız oturmak zorundaydım. Böylece gerçekten de başkalarının imreneceği bir ev kuşuna dönüşmüştüm.

Ev kuşu kimliğimle yaşamamın üzerinden tam on yılı aşkın bir süre geçti. Ailem dışında tanıdığım kimsenin olmadığı Güney Gyeonggi'de yaşıyor olmam ve tam zamanlı yazarlık hayatıma geri dönmem bu kimliğimin giderek güçlenmesine neden oldu. Ancak sevdiğim yazarlar gibi yalnızlık ustası seviyesine ulaştığımı sanmıyorum. Mutlak yalnızlık içinde doğayla iç içe, kan damlaları gibi cümleler yazan yazarların aksine ben ne mutlak bir yalnızlık deneyimledim ne doğayla iç içe oldum ne de yazarken kan

döktüm. Ben sadece kendi alanımda yapmak istediklerimi yapmayı seven bir insanım.

Bununla birlikte yalnız kalmanın orta seviyesine kadar ulaşmış gibiyim. O anki ilgi alanlarıma dair merakımı geliştirerek günlerimi sıkıcı geçirmediğimi fark ediyorum. Hatta sıkıcı geçirmemenin ötesinde günlerimi eğlenceli bir şekilde yaşıyor, bazen neşeli bile hissediyorum.

Caroline Knapp'ın "Neşeli Münzevi" adlı bir kitabı var. Dünyadaki pek çok neşeli münzevinin biyografisini içeren bu kitap hepimizin melankolik değil, aksine neşeli ve keyifli münzeviler olduğumuzu gösteriyor. Kitapta Knapp şöyle diyor: "Münzevi ama neşeli mi? Bu ne yaman çelişki. İmkansız bir şey bu." Ne yazık ki bu kavramı anlamayan çok fazla insan var.

Bu noktada neşeli münzeviler olarak elimizi havaya kaldırıp "İşte burada, bu kavramı çok iyi anlayan biri var" diyoruz.

Sosyal ilişkilerden bir nebze uzaklaşarak kendi alanında yapmak istediklerini gerçekleştiren biri, birlikte vakit geçirmek eğlenceli olsa da yalnız kalmanın daha eğlenceli olduğunu düşündüğü için sıkça yalnız kalmaya çabalayan biri. Her anlamı ilişkilerde bulmak yerine yalnız başına bir şeyler yaparak ve bu başarının tadına vararak anlam bulan biri. Benim gözümde neşeli münzevi işte böyle birisi. Eğer münzevi kelimesi size çok karamsar geliyorsa ev kuşu da diyebilirsiniz. Ben neşeli bir ev kuşuyum. Belki siz de öylesinizdir.

Basit ilişkiler

İnsanlar benim yalnızlık ustası olduğuma dair söylentiler duyduklarında muhtemelen şaşıracaklardır. Çünkü her ne kadar inanılmaz bir sosyal kelebek olarak yaşamamış olsam da kendime özgü sosyal becerilerimle insanlarla gayet iyi anlaştığımı söyleyebilirim. En çok da havadan sudan sohbetlerden keyif alırdım. Şu anda da alıyorum. Kafa dengi biriyle tanıştığımda bütün gün onunla sohbet edebilir, vedalaşırken ise fazla üzülmeydim.

Tam zamanlı bir yazar olarak çalışırken en çok özlediğim şey gönlüme uygun insanlarla birbirimizi güldürdüğümüz saçma sapan şakalar yaptığımız zamanlardı. Bu tür ilişkilerden yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamam, otuzlu yaşlarımın başlarını geride bıraktıktan sonra oldu. Biriyle buluşmak için "bir kadeh içelim mi?" ya da "bir yerlere gidelim mi?" gibi sorular sormam giderek azaldı.

Şimdi geriye dönüp baktığımda bunun tamamen zamanlamayla ilgili bir kombinasyon olduğunu fark ediyorum. Okul ve iş hayatının getirdiği organizasyonlardan uzaklaştıkça, doğal olarak arayacağım insanların sayısı da azaldı. Sürekli hareket halinde olan arkadaşlarım zamanla yaşamlarının hızını yavaşlatarak evlilik ve çocuk sahibi olma sürecine girdi.

Bunu yapmayan arkadaşlarım ya da tanıdıklarımın hafife alınamayacak hayat meseleleriyle meşgul olmaya başladılar. Otuzlu yaşlarımın ortalarını geçtikçe ilişkilerin bağları da neredeyse kopma noktasına geldi. Çevrimiçi

ortamda hâlâ selamlaşıyor olsak da yüz yüze gelip seslerimizi duymaz olduk.

Başta bu bağları koparmak istemedim. Çünkü onlar sevdiğim insanlardı. Bu yüzden davet geldiğinde buluşmalara katılmaya çalıştım. Ancak bir noktadan sonra bahaneler uydurup gitmemeye başladım.

Yarım günlük bir gezintinin ardından üzerimde bırakacağı etkilerden endişe duyuyordum. Ne kadar keyifli bir buluşma olursa olsun, sonrasında geçirdiğim zaman her defasında aynı derecede keyifli olmuyordu. İnsanlarla görüştükten sonra istmeden de olsa kendi durumuma objektif bir gözle bakmaya başlıyordum.

En azından birkaç gün boyunca sosyal standartlar benim standartlarıma galip geliyordu. O anlarda yaptığım işi sorgulamaya başlıyordum. Kendi standartlarıma sıkı sıkıya sarılmak ve kendimi, işimi korumak için daha da yalnız olmam gerektiğini hissettim.

Eski arkadaşlarımla buluşmalarımın bile bir artçı etkisi oluyordu. Onlarla sohbet ederken aniden kendimi yapayalnız hissettiğim anlar vardı. Artık ortak bir noktamız kalmadığının farkına varıyordum. Onlara şu anki halimden bahsedemiyordum bile.

Onlar iş yaşamlarının zorluklarını ve evliliklerinin sıkıntılarını anlatırken ben de kendi dertlerimi paylaşmak istediğim anlar yaşıyordum. Ama yazı yazarken kısa ve uzun cümleleri dengeli kullanmanın ne kadar zor olduğunu ve bu yüzden ne kadar sıkıntı çektiğimi kim dinlemek isterdi ki?

Günlük hayatımla ilgili tek bir kelime etmeden eve döndüğümde ruhum susuzluktan yanıyormuş gibi bir kitap bulup okurdum. Yazı yazmanın en

güzel yanı, kitabı açar açmaz benimle aynı durumda olan insanlarla dolu bir dünya bulabilmemdi.

Tüm gün boyunca iki uzun cümleyi kısa cümlelere bölüp bölmemeyi, bir zarf ekleyip eklememeyi düşünüp durduktan sonra kararı yarına erteleyen, "gibi görünüyor"u "gibi duruyor" ile değiştirip sonra tekrar "gibi görünüyor"a çeviren insanlar.

Bu insanların sessiz iniş çıkışlarına şahit oldukça dünyayla yeniden bir bağ kurmuş gibi hissediyor ve yalnızlığımı unutuyordum. O zamanlar Anton Çehov'un "Şşşt" adlı öyküsündeki üçüncü sınıf yazar Krasnyuhin gibi komik mi görünüyordum acaba?

Henüz bir kitap bile yayımlayamamış, bu yüzden yazar olarak bile adlandırılmayan biri olarak sanki çok büyük işler yapıyormuş gibi omuzlarıma yük bindirerek yalnızca ekrana bakıyordum. Öyküde Krasnyuhin omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan bir adam gibi acı çekerek yazıyordu.

Benim omuzlarımda da kendi hayatımın yükü olduğundan ciddileşmemek elde değildi. Hele ki hayatımda ilk defa bir şeyi gerçekten sevmeye başlamış ve bu yüzden başarılı olmak istemişken. Ciddi olmamak mümkün müydü?

Belki de o zamanlar ben de Krasnyuhin gibi dünyaya "şşşt" demek istemiştim. Onun gibi açıkça "şşşt" diyerek çevremdekileri rahatsız etmemiş olsam da dünyayla arama bir perde çekmiş, o perdenin arkasına mümkün olduğunca az gürültünün sızması için çabalıyordum.

"Şşşt. Lütfen sessiz olun. Lütfen benimle ilgili hiçbir şey söylemeyin. Söylemek istediğiniz her şeyi ben zaten kendime çoktan söyledim. Buna rağmen işte ben böyle yaşıyorum. Şaşırtıcı olabilir ama gerçekten böyle. Bu yüzden herkese şşşt."

Kimse fark etmeden "şşşt" diyerek ilişkilerden iyice uzaklaşıp kitap okurken bir gün şöyle bir cümleyle karşılaştım: "Yirmi beş yıldır aşağı yukarı her gün on saatten az olmamak üzere bir odada, masamda yazıyorum."

Orhan Pamuk "Öteki Renkler" adlı deneme kitabında Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanmak için dünya tarihinden bu kadar sıkılmış olmak gerekip gerekmediğini sorgularken mutluluğu kitap okumakta ve yazı yazmakta bulduğunu ve başka hiçbir şeyin umurunda olmadığını belirtiyor.

İstemeyerek dışarı çıkıp insanlarla buluşmak ya da ilgisini çekmeyen konuşmalara katlanmak zorunda kaldığında gün ortasında uyku bastırıyor diyerek açıkça itirafta bile bulunuyor. Okumaktan ve yazmaktan uzaklaştığı zamanlarda ise tek tesellisinin gündüzleri azıcık uykuya dalmak olduğunu söylüyor.

İlişkilerle ilgili hiçbir kaygı duymadan sadece odalarına kapanıp mutluluk içinde yaşayan yazarların yazılarını okuduğumda ben de ilişkilerle ilgili endişelerimden ve duygularımdan sıyrılıp kendime daha sade bir bakış açısıyla yaklaşabiliyorum.

Ben de evde durup kitap okumaktan ve yazı yazmaktan hoşlanan biriyim. Böyle biriyim işte. Bu şekilde düşündüğümde içim rahatlıyor ve

düşüncelerim netleşiyor. Sadece sevdiğim şeyi yapmaya devam etmem yetiyor.

O dönemden bu yana çok zaman geçse de hâlâ sade ilişkiler içinde yaşıyorum. Kopan ilişkilerin dalları yavaş yavaş silikleşirken yerlerine birkaç güçlü dal ferah ferah uzandı ve hatta şansına yeni dallar da filizlenmeye başladı.

Bağımızın güçlü olduğu arkadaşlarımin söylediğine göre onların hayatında da eski ilişkilerin ardından yeni başlayan ve sağlamlaşan bağlar bir ya da iki elin parmaklarını geçmeyecek kadarmış. Bana anlattıklarına bakılırsa ilişkilerimin sadeleşmesinin nedeni yazarlığı seçmiş olmam değil.

Daha ziyade yaşlandıkça etrafımızdaki insanları doğal olarak azaltma eğiliminde olmamız. İlişkilerim hâlâ sade olsa da ben biraz değiştim. Krasnyuhin gibi beni sıkıp duran o gerginlikten büyük ölçüde kurtuldum.

Artık eskisi gibi bütün gün yazıyı düşünmüyor, bazen yazıyla arama belli bir mesafe koymaya çalışıyorum. Nasıl olsa yazmaya devam edeceğim. Bu yüzden kısa mesafe koşucusu gibi bedenimi tamamen germek yerine etrafımdaki manzarayı izleyerek hafif tempolu bir koşuya çıkmış gibi yazıya daha rahat yaklaşıyorum.

İnsanlarla buluştuğumda da artık daha rahatım. Kendimi korumak zorundaymışım gibi hissetmek yerine sadece buluşup bir şeyler hakkında sohbet etmenin güzel olduğunu düşünüyorum. Bu demek değil ki ilişkilerin dallarını rastgele savuracağım.

Aksine sağlam bağları yeni bir şekilde sürdürmeye yönelik denemeler yapmak istiyorum. Kısa bir süre önce bir arkadaşımın yıl sonu tatili

planladık. Arkadaşım daha önce hiçbir arkadaşıyla bir seyahate çıkmadığını söylediğinde şaşırdım.

Ve o halde onunla seyahate çıkacak ilk arkadaşı olacağımı söyledim. Busan ya da Gyeongju, herhangi bir yere gidelim dedik. Kışın buluşmak üzere sözleştik. Sanırım bu tek söz bile önümüzdeki birkaç ayı daha zengin kılacak.

Başkalarının varlığı

Şirkette çalışırken iş gezilerinden nefret ederdim. Çok sık iş gezisine gitmezdim ama ilk deneyimim iyi olmadığı için mümkünse bir daha iş seyahatine çıkmamayı dilerdim. Dayanamadığım şey, uyumak dışındaki tüm zamanımı iş arkadaşlarımla geçirmek zorunda olmamdı. Bir gün, iki gün, hatta bir haftaya kadar dayanabiliyordum. Fakat bir ay, iki ay geçtikten sonra başkalarının sadece varlığı bile zihnimde oyunlara sebep oluyordu.

Almanya Düsseldorf'a iş seyahatine gitmiştim. Şirket binası büyük bir benzin istasyonunun dışında başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerleşim bölgesinde bulunuyordu. Almanya şubesi bize yalnızca bir ofis tahsis etmişti. Yaklaşık on beş yetişkin, ofis duvarları boyunca sıkış tepiş oturmuştuk. Başımı kaldırdığımda karşımda bir iş arkadaşım vardı. Başımı çevirdiğimde ise sağımda ve solumda yine iş arkadaşlarım vardı. Tek vücut halinde hareket ediyorduk. Aynı arabayla işe gidiyor, aynı kahvaltıyı, öğle ve akşam yemeklerini yiyor, aynı saatte işten çıkıyorduk.

Birkaç hafta sonra birbirimizden bunalmaya başlamıştık. Eski aşıklar gibi iş arkadaşlarımızın her sözüne ve her hareketine tepki gösteriyorduk. Her zaman iyi geçinen iki kıdemli erkek meslektaşım birbirleriyle konuşmayı bıraktı. Ben de en iyi arkadaşım olan meslektaşımınla uzun bir soğuk savaşa girdim. Gece geç saatte otele döndüğümde ne kadar yorgun olursam olayım hemen uyuyamıyordum. Tek başıma geçireceğim otuz dakika bile olsa yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

İş seyahati bitip Kore'ye döndüğümde bir süre tamamen yalnız kaldım. Yüksek bölmelerle çevrili masama oturup yalnızca işime odaklandım. İş arkadaşlarımla neredeyse hiç konuşmadım ve öğle aralarında yemek bile yemeden dışarı çıktım. Böylece yaklaşık iki hafta boyunca elimden geleni yaparak yalnız kalmaya çalıştıktan sonra ancak o zaman iş arkadaşlarımla yeniden göz göze gelip sohbet edebildim. Başka insanlarla yeniden yüz yüze gelebilme gücünün onlardan tamamen uzak kaldığım zamanlarda oluştuğunu fark ettim.

Sabah ritmi

İlk şirketimden ayrılalı on yıldan fazla zaman geçmesine rağmen son zamanlarda çeşitli röportajlarda konuşmacı olarak yer aldıkça o döneme dair sorularla karşılaşıyorum. Bir keresinde "İstifa ettiğinizde gerçekten çok mutlu olmuştunuzdur değil mi?" diye bir soru geldi. On yıl gibi uzun bir zamanın ardından bir yerlerde unutulmuş anı parçalarını güçlükle aramama gerek kalmadan hemen başımı sallayıp cevap verdim. "O kadar da mutlu değildim aslında. Sonuçta geleceğim belirsizdi."

Beklenmedik bir cevap olmalı ki röportaj yapan kişinin kaşlarını hafifçe kaldırdığını gördüm ve devam ettim. "Tabii, elbette mutlu oldum." Kaşlarının hafifçe indiğini görünce içimden bir sonraki sözleri de ekledim. "Tabii ki istifa ettim sonuçta. Mutlu olmamam mümkün mü? İstifa dediğin nihayetinde daha iyisini denemek için yapılan bir şey değil mi?"

Bu seferki istifamda o zamankinden çok daha rahat hissediyordum. O zorlukları yaşayan anlar elbette ilk defa istifa etmiyordum. İlk defa geleceğimin belirsizliğinden korkmuyordum sonuçta. Bu yüzden işsiz hayatımı nispeten sakin bir şekilde karşılayabildim.

En çok istediğim şeyin tekrar ellerimde olmasından dolayı çok mutlu olmalıydım. İşe gitmediğim sabahlar hayatıma geri dönmüştü.

Geçenlerde katıldığım bir kitap sohbetinde tam zamanlı bir yazar olmanın en büyük avantajının ne olduğunu sordular. Hiç düşünmeden yüzüme yayılan bir gülümsemeyle cevap verdim. "İşe gitmemek."

Soruyu soran kişi ve moderatör cevabımı duyunca güldüler ama yüzlerinde "Vay canına, bu kadar mı?" gibi bir anlam vardı. Acaba daha anlamlı bir şey mi bekliyorlardı? Yazmakla ilgili daha yazarca bir cevap mesela. "Tam zamanlı yazar olmanın elbette pek çok avantajı var." Başka cevaplar da aklımdan geçti ama ben yine de ilk verdiğim cevaba sadık kalmaya karar verdim.

Tam zamanlı bir yazar olarak en büyük avantajım işe gitmemek.

Çocukluğumdan beri sabahları uyanmakta güçlük çekerim. Sevinçten zıplayarak uyanan kimse yoktur zaten ama ben her zaman yataktan kalkmak için mücadele etmek zorunda kaldım. İnsanların uyum sağlayabilen canlılar olduğunu bilsem de sabahın erken saatine uyum sağlayamıyorum. Herkesin her şeyi yapamayacağını sabah uyanmaya çalışarak öğrendim. Kolay bir işi bir başkası yapamadığında "neden yapamıyor ki?" diye düşünsem de her sabah yaşadığım zorluğu hatırlayınca daha anlayışlı biri oluyorum.

İyi uyanamadığım için sabahın erken saatlerinde bir yere zamanında ulaşmak her seferinde eziyet oluyordu. Ortaokul ve lise yıllarında biyolojik ritmim altüst olmuş bir şekilde aceleyle evden çıkmak zorunda kalıyordum. Üniversiteye başlayınca ders programımda ilk dersi mümkün olduğunca boş bırakarak biraz nefes alabilmişim ama iş hayatına girdikten sonra sabahlarım yine altüst olmuştu.

Böyle yazınca da sanki sabahları hiç gözlerimi açamıyormuşum gibi geliyor kulağa ama öyle değil. Genellikle 7.30 ve 8.30 arasında uyanırım. Bundan daha geç uyanırsam üzerime bir ağırlık çöker ve rahatsız hissederim. Geç uyandığım günler garip bir şekilde daha da tembel hissettirir.

Sabah 6'da uyanmam gerekseydi, bu benim için işkence olurdu. Yani işe gitmek için kalktığım saat 6'dan sadece iki saat daha fazla uyursam sabahım altüst olmuyor. Ofis çalışanlarının sabah 30 dakikası altın değerinde olduğu için iki saatlik bir zaman dilimi içinde bu değeri ölçmeye cesaret edemem. Ama diğer yandan neden her sabah zamanı bu kadar değerli görmemiz gerektiği üzerine toplumsal bir tartışma açmak istiyorum.

Lanet olası 30 dakika. Neden 30 dakika erken uyanamadığım için kendimi suçlu hissetmek zorundaydım ki? Sabah 6'da uyanmam rahatça otobüsü yakalamamı sağlasa da asla uyanamazdım. Altın değerindeki 30 dakikayı daha fazla uyuyarak geçirir ve zar zor kalkardım. Gözlerimi açtığım andan itibaren dünyaya olan kızgınlığım her 5 dakikada bir katlanarak artardı. Tabii bunu da kendime yönelik özeleştirilerim takip ederdi.

Bir yetişkin olarak uykusuz sabahlarıma bakarken seçmediğim, seçemediğim tüm kariyerleri düşünürdüm ve içimde huzur duyardım.

Ortaokulda bir ara gazeteci olmayı hayal etmişim ama onların düzensiz uyku saatlerini öğrendiğimde bu dünyada bana uygun olmayan tek meslek varsa o da gazetecilik diye düşündüm. Hastanelerde geçen dizileri izlerken de kanlı ameliyat sahnelerinden ya da yapımları söylenen şeyleri güç kazanmak için yapmayan entrikacı karakterlerden çok doktorların "bip" sesiyle uykudan aniden uyandırılmalarına sinirlenirdim. Aslına bakarsanız hiç doktor olma düşüncem olmamasına rağmen hayatım boyunca en az beş kez doktor olmadığımı şükretmişimdir. Aynı şekilde idol olmadığımı da ne kadar sevinsem azdır. Ya popüler bir idol olup sabahları çekimlere gitmek zorunda kalsaydım ne yapardım?

Sabah erken kalkmanın yanı sıra bir de aceleyle güne başlamak bana çok ağır gelirdi. Telaş içinde yıkanıp yemek yiyip giyinip işe gitmek zorunda kaldığım her gün hayata dair beklentilerim ve umutlarım kendiliğinden sönüverirdi.

Sadece işe hazırlanmak bile bütün günün enerjisini tüketmişim gibi hissettirirdi. Her gün bunun acısını çekmek zorundaydım. Aç kalmayı sevmediğim için ağzıma birkaç kaşık yemeği aceleyle tıkar, ardından deli gibi koşarak evden çıkardım. Ama iş servisim her zamanki gibi ben ardından bakarken hiçbir pişmanlık göstermeden uzaklaşırdı.

Ruhum daha içime girmemişken ofise gidince benimle aynı durumda olan insanları görürdüm. Birbirine benzeyen insanlar kendi yerlerine doğru sessizce yürürlerdi.

Bu yüzden uzun bir aradan sonra sabah işe döndüğümde alışılmadık bir şekilde sabah 5'te uyanmıştım. Zaten erken kalkmam gerektiğini biliyordum ama güne daha fazla zaman ayırabilmek için bir saat erken kalkmak istedim.

Kalktım, kahvemi içerken kitap okudum ve biraz da koşuya çıktım. Sabah karanlığında koşmak fena gelmemişti. Bu şekilde yaşarsam büyük başarılar elde edemesem de birkaç küçük başarıyı deneyimleyebilirmişim gibi hissetmiştim. Ama sadece bir ay sonra bunun işe yaramadığını fark edip alarmı kapattım.

Gün boyunca halsiz ve uykulu hissetmeye çalışırken bir gün araba kullanırken dur işaretinde uyuyakalip öfkeyle uyandım. O an sabah erken rutininden vazgeçmenin hayatımı kurtarmak demek olduğunu fark ettim.

Dünyanın en zengin insanları veya liderleri sabah 5'te uyanıp dünya genelindeki sabah gazetelerini hızla tararken, bazılarının bir ömür boyu ulaşamayacağı içgörülerini bir saat içinde kazanıyor, yetmiyormuş gibi rahat bir kahvaltı, meditasyon ve egzersizi de sabah 8'den önce bitiriyorlar. Ama bu benim hayatım değil. O kişinin bunu yapabiliyor olmasının sebebi onun o kişi olması ve binlerce kitabın telif hakkına denk gelen bir maaştan vazgeçtikten sonra sadece iki saat daha fazla uyuyarak uyanmanın bana büyük bir mutluluk getirmesi de benim ben olmamdan kaynaklanıyor.

O halde yeniden cevaplayayım. Bana göre tam zamanlı yazar olmanın en büyük avantajı sabah güne vücudumun istediği ritme göre başlayabilmek. Kendimi yataktan çıkmaya zorlamam ve kapıdan aceleyle çıkmam gerekmiyor. Saat 7.30 alarmı çaldığında 10-20 dakika kadar daha yataкта dönebiliyorum. Eğer tekrar uyuyakalırsam 8'deki alarmı duyup kendime gelmek için biraz daha zaman kazanıyorum. Bedenim ve ruhum doğru uzlaşmayı yaptıktan sonra yataktan onlarla birlikte çıktığımda gün başlıyor.

Yataktan kalktığım andan yazmak için odama girdiğim ana kadar yavaş bir tempom var. Basit bir kahvaltı yapar ve kitap okuyarak kendime gelirim. Kahvaltı bittikten sonra kahvemi içerken kitabımı okumaya devam ederim. Bugün kaçta yazmaya başlasam? O günkü ruh halime göre bu saat değişir. Ancak genellikle 9 ile 10 arasında çalışma odasına girerim. Çalışmaya oturduğumda enerjim hâlâ içimde olur.

Bazen insanlar uyanma saatimi soruyor. "8 civarı" diye cevap veriyorum.

Yetişkin olduktan sonra bile sabah işe geç kalma endişesiyle uyanan biri olarak bu şahsen şaşırtıcı bir değerlendirmeydi. Bu tarz yorumları birkaç kez aldıktan sonra her insanın kendine uygun bir yeri olduğundan kesinlikle

emin oldum. Kişi kendine uygun yeri bulduğunda o 30 dakika yüzünden servisi kaçırın zavallı birinden zamanı yönetme konusunda ustalaşmış disiplinli birine dönüşüyor. Farklı bir yerde kendini daha iyi bir versiyonun olarak bulabileceğın bir yer kesinlikle vardır gibi geliyor.

Tek başına yaşamamanın keyfi

Olduğum yer başlıklı yazımda ablamın oturma odasından görebildiğim bir daireye taşındığımdan bahsetmiştim. Bu durumu sanki bağımsızlık, evin önündeki markete gitmek kadar sıradan bir şeymiş gibi geçiştirircesine yazmıştım. Ablamın evine girdiğimde bir yıl sonra tek başına yaşama düşüncesiyle heyecanlanmadığım izlenimini vermiştim. Kira sözleşmesine imza attığımda sanki dudakları titreyen ben değilmişim gibi.

Tek başına yaşamamanın o kadar da önemli bir şey olmadığı izlenimini vermemin sebebi bu yazıyı yazmaktı. Her yerde heyecanlanmanın bir anlamı yok. Bu nedenle burada sadece bu konuya odaklanmak istedim. Bu yüzden yalnızca bir kez okurlarıma yüksek sesle haykırmak istiyorum. "Arkadaşlar ben tek başına yaşamaya başladım. Tek başına."

Sonunda yalnız yaşıyorum. Yirmili yaşlarımdan ortasından beri hayalini kurduğum tek başına yaşamak, otuzumu geçtikten sonra başladığım hayata yolculuğum nedeniyle engellendiği için artık kim ne derse desin istediğim hayatı yaşayacağım diye yazar oldum. Ve yazar olma kararı aldıktan sonra aslında uzun süren işsiz yaşamına girmiş oldum. Ancak kırklı yaşlarımdan başına geldiğimde binlerce kitap gelirine eşdeğer bir maaşla tek başına yaşama şansını elde edebildim. Dahası sanki hayat yolculuğum boşa gitmemiş gibi beklenmedik bir şekilde romancı olarak çıkışımlı yaptım ve bir park manzarasıyla ödüllendirildim.

Yalnız yaşamaya başlayınca tahmin ettiğim gibi olgunlaşmamış yönlerim gün yüzüne çıkmaya başladı. Genellikle ev işleriyle ilgiliydi. Doğru düzgün bildiğim bir şey yoktu. Utanç verici ama ilk defa çöp torbası aldım. Mutfak atıklarını en iyi şekilde nasıl imha edeceğimi de ilk kez araştırmaya başladım. Ancak atıkları A'dan Z'ye ayırabilmeyi ve banyoyu temizlemenin her aşamasını YouTube ve bloglar arasında mekik dokuyarak zorlansam da öğrenebildim.

Sinirimi bozan tek şey bu muydu? Kendi başıma yaşamak istemek, aynı zamanda istediğim gibi yaşamak anlamına geliyordu. Yani akşam 9'da yatmaya hazırlanan ebeveynlerle yaşamak, gece markete gitmenin bile büyük bir olay haline gelmesi demekti. Sokak kapısını açar açmaz annem gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde koşarak yanıma gelir ve "Nereye gidiyorsun? Bir şey mi oldu?" diye sorardı. Oysa ki sadece film izlerken birden canım bira istemiştir, üşengeçliğimi yenip almaya karar vermişimdir.

Onlara yalan söyleyerek yaşamak istemesem de böyle anlarda yalan söylemekten başka çarem kalmıyordu. "Bu saatte nereye gidiyorsun?" diye soran anneme "Bira almaya gidiyorum" desem ne derdi? "Bu saatte ne birası?" diyerek beni odama geri postalamaz mıydı?

Bu yüzden mecburen "bitmiş pili atacağım" gibi bir şeyler uydurup çıkardım.

İşte 40 yaşında böyle bir hayat. Kimsenin yaşamayı hayal etmediği bir hayat. Bu yüzden birçok evlat gibi ben de tek başıma yaşama hayali kurdum. Birilerinin endişelenmesine sebep olmadan gece film izlerken birden canım bira çektiğinde markete gitmeyi hayal ettim. Ve nihayet başardım. Hem de büyük bir sevinçle.

Yalnız yaşamaya başlayınca tahmin ettiğim gibi olgunlaşmamış yönlerim gün yüzüne çıkmaya başladı. Genellikle ev işleriyle ilgiliydi.

Doğru düzgün bildiğim bir şey yoktu. Utanç verici ama ilk defa çöp torbası aldım. Mutfak atıklarını en iyi şekilde nasıl imha edeceğimi de ilk kez araştırmaya başladım. Ancak atıkları A'dan Z'ye ayırabilmeyi ve banyoyu temizlemenin her aşamasını YouTube ve bloglar arasında mekik dokuyarak zorlansam da öğrenebildim. Sadece kendi odamı ve kendimi idare ettiğim bir yaşamdan daha geniş ve birçok şeyle ilgilenmem gereken bir yaşama adım attım.

Öte yandan bunların üstesinden geldikçe aslında o kadar da zor olmadıklarını fark ettim. İlk başta karmaşık görünen şeyler öğrendikçe basit gelmeye başladı. Yapmam gereken tek şey düşünmeden vücudumu kullanmak ve bunu belirli bir sırayla yerine getirmekmiş. Benden başka yapacak kimse olmadığı için bunu kendim yapacak olmam çok da kafama takılmıyordu.

Kargo kutularını hemen toparlıyor, biriktirmeden hallediyor, çıkan çöpleri anında geri dönüşüm kutusuna atıyor, çamaşırları küçük miktarlarda hızlı modda bekletmeden yıkıyor, bulaşıkları günde bir kez yıkıyor ve evi ıslak mendille tek seferde siliyordum.

Böyle hafif hafif hareket ederken bir bakıyorum ev tertemiz olmuş. Dondurucuda da küçük porsiyonlar halinde üç sıra pilav dizilmiş.

Tek başıma yaşayınca düşündüğümünden daha fazla böyle yaşamaya uygun biri olduğumu fark ettim. Yalnız yaşamamanın getirdiği ufak ama zorunlu işleri yıllardır tek başıma yaşıyormuşum gibi düzenleyip yönettiğime göre.

Annemin sık sık söylediği "ev işi nankördür, yaparsın belli olmaz, yapmazsın hemen belli olur" sözünün ne kadar doğru olduğunu anladım.

Gerçekten de öyleymiş. Ev işi zor bir şey değil, zaman alan bir şeymiş. Geçici bir iş değil, kesintisiz devam eden bir süreçmiş. Aynı zamanda ev işi ortama bir düzen verme meselesiymiş. Ben de kendi başına duran biri olarak bu düzen sağlama işine sorunsuz bir şekilde adapte oldum.

Özellikle ortamı istediğim gibi düzenleyebilmek hoşuma gidiyor. Yalnız yaşamaya karar verdiğimde eve fazla eşya sokmamaya niyetliydim. Gerekenler dışında fazlalıkların olmadığı, sade ve tertemiz bir alan istiyordum. Sadece birazcık tatlı ve romantik bir hava katmak istedim.

Kitaplar olduğu için bir kitaplık, yemek veya yazmak için bir masa gerekiyordu. Dinlenebilmek için bir koltuk, uyuyabilmek için de bir yatak lazımdı. Buraya sabahları kahve içebilmek için bir kahve makinesi, akşamları kullanabilmek içinse aydınlatma ekledim.

Gerekli ve aynı zamanda hoş bir atmosfer yaratmak için eklediklerim bunlardı. Çok eşyayla kalabalıklaştırılmamış bir ortam görmek oldukça ferahlatıcı bir histi.

Gecenin ambiyansını da seviyorum. Sadece abajuru açıp tavandaki ışığı kapatıyorum. Temiz ve düzenli ev, loş ışık altında kendini daha da güzel gösteriyor. Bu ışık altında kanepede kitap okumak da güzel, masaya geçip dün yarım bıraktığım filmi izlemeye devam etmek de keyifli.

Uykuya geçmeden önceki iki ya da üç saat kendi oluşturduğum bu ortamda sadece istediğim şeyleri yaparak uykuya dalmak küçücük, önemsiz gibi görünse de büyük bir tatmin sağlıyor.

Loş ışıkta hareket ederken içimin derinliklerinden aniden bir duygu patlaması geliyor. Mutluluk denilen şey bu mu acaba? Öyleyse benim mutluluğum kendi zamanımın ve alanımın tamamen kontrolüm altında olmasından kaynaklanıyor gibi. İyi ki tek başıma yaşamaya başladım.

Yalnız içmek iyidir

Japon dizisi Wakako Zake'yi izlerken ana karakter Wakako dünyanın en mutlu insanı gibi görünüyordu. Wakako'nun işte deli gibi çalışmasının sebebi mesai bitince hemen gidip içki içebilmektir. İş çıkışı barların önünden öylece geçip gitmezdi. Hoşuna giden bir bara girer, içkisini ve mezesiyle arasındaki mükemmel uyumu dikkatle seçerek yalnız başına içki içerdi. Bu onun hayatındaki en büyük keyifti.

Alkolün tadını bilen bir damak tadıyla doğduğum için bu sahneleri izlerken ben de içimden "ah" diye bağırmak isterdim.

Henüz mezesi ağzındayken birasını yudumlayıp birası ağzındayken mezesini çiğneyen ve bu dayanılmaz çekiciliği izlerken ben de o gün içeceğim bira markasını düşünürdüm. Arkadaşının "beraber akşam yemeği yiyelim mi?" mesajına düşünmeden "olmaz" diye cevap verirken Wakako'nun içki içtiğini gördüğümde o gün mutlaka yalnız başıma içki içeceğime dair kendime söz verirdim.

Yalnız içki içmeyi seviyorum. Tek başıma içki içmenin ayrı bir tadı var. Özenle seçtiğim dünyanın farklı ülkelerinden biraları hazırlar ve o günkü ruh halime göre bir film ya da eğlence programı seçerim. İçki içerken karmaşık düşünceler gerektirmeyen, sadece izlemekle bile iyi hissettiren videoları tercih ederim.

Film olarak Moonlit Winter gibi, eğlence programı olaraksa Europe Outside Your Tent gibi yapımları izlerim. Videolar başlamadan önce biralardan

birini açarım. İzlerken de yavaş yavaş içerim.

İçki içtiğimde ruhum hafif hafif gevşer. Dünya biraz toz pembe hale gelir. Dünyaya karşı daha iyimser olur, her şeyin giderek daha iyiye gittiğine dair bir inanç taşırım.

Tamamen gevşemiş bir halde istediğim hızda içer, yudum yudum içmeye devam ederim. Yalnız içtiğim için yüzümün ne kadar kızardığını, dilimin ne kadar sürçtüğünü, belki de şu anda yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi ya da düşünce yapımın ne kadar dağınık hale geldiğini düşünmek zorunda kalmam. Sadece içkinin etkisine kendimi bırakıp keyfini çıkarabilirim.

Bira vücuduma yayıldıkça sarhoşluk iyice bastırdığında o anın gerçekten harika olduğunu düşünürüm.

Kendim için yemek pişirmek

Kendim için ilk kez yemek yapmam 30 yaşına tekabül ediyor. İşimden plansız bir şekilde ayrıldıktan sonra İngilizce çalışmaktan başka yapacak bir meşguliyetim yoktu. Kursa gidip geldikten sonra monitörün önünde Amerikan dizileri ya da haberleri açıp yüksek sesle Amerikan aksanını taklit etmeye çalıştıkça boğazım kuruyordu. Bu artık çalışmayı bırakıp yiyecek bir şey hazırlamaya başlamam gerektiğinin işaretiydi.

Genzi temizleyerek mutfığa girdim ve kurstan dönerken aldığım malzemeleri hazırladım. Tarifteki adımları takip ederek malzemeleri doğradım ve baharatları hazırladım. Sonra tüm malzemeleri ve terbiyesini bir araya getirip ya kavurdum ya da kaynattım. Sadece tarifte söylenenleri yapmış olmama rağmen Jjamppong'un tadı tam bir Jjamppong gibi, Sundae kızartması gerçekten de Sundae kızartması gibiydi. Janchi Guksu ferahlatıcı, Mul Kimchi ise tam olması gerektiği gibi olmuştu.

Haftada iki üç kez ya canımın istediği ya da denemek istediğim bir tarifi pişirdim. Annemin bilerek öğretmediği, nasıl olsa evlenince yapmak zorunda kalacağım için önceden elimi sürmememi söylediği şeyleri; yani yemek malzemelerini seçmek, et suyunu hazırlamak, soya sosu, tuz ve balık sosuyla tat vermek ve ciddiyetle tadına bakmak gibi mutfaktaki birçok işi kendi kendime öğrendim.

Ne zaman tatması için kaşığı uzatsam annemin yüzünde farklı ifadeler belirirdi. Mutfak işlerine hiç ilgisi olmayan küçük kızının bir yemeği

abucak hazırlamasına şaşırmış bir ifadeden, kendi hayatını yaşamak için işinden bile ayrılan bu kızın burada ne yaptığını merak eden bir ifadeye; ardından da şimdiye dek olduğu gibi kızının en küçük yeteneğini bile ortaya çıkarıp övmesi gerekip gerekmediğini bilemeyen bir ifadeye bürünürdü. Yüzündeki bu ifadelerle yemeğın tadına bakan annem her zaman lezzetli olmuş derdi.

Ancak bunu söylerken tuz veya soya sosu eklememi tavsiye etmekten de çekinmezdi. Kendi kendime mutfağa girmedikçe annem asla bana sofrayı kurmamı söylemezdi. Yemek yapmaya ilgi duyan kızını biraz teşvik ederek kendisi de biraz rahatlamak isteyebilirdi ama böyle bir niyeti hiç yok gibiydi. Bu akşam yemeğini ben yapayım dediğimde "yle mi?" diyerek kanepeye uzandı ve televizyon izlemeye başladı.

Kızının hazırladığı yemeği yedi ve bulaşıkları kendisi yıkadı. Ben yaparım diyerek lavabonun önüne geçmeye çalışsam da annem inatla "ekil" diyerek beni bir kenara itti. Onun yaşadığı dünyada mutfak işleri her şeyin antitezi gibiydi. Buna bulaşmaya kalkarsan her şeyden el çekmek zorunda kalacağın için büyük bir olay çıkardı. Acaba onun için mutfak işleri kızının sahip olduğu ya da hayal ettiğı sınırsız olanakları elinden alan bir şey miydi? Belki de bu yüzden kızının yemek yapmaya olan ilgisini pek hoş karşılamıyordu.

Öyleyse annemin endişelenmesini gerektirecek bir durum yoktu. Yemek yapmaya olan ilgim sadece yemek istediğim şeyleri kendi ellerimle yapıp yiyebilmemle sınırlıydı. Yine de tarife bakarak tek tek yemek yapmayı denediğim zamanlar keyif alıyordum. Yemek istediğim şeyleri bolca yapıp aileme ikram ettiğimde ve onların afiyetle yediğini gördüğümde mutlu

oluyordum. Kurabiye pişirip işe giderken yanlarına koyuyor, ekmek yapıp işten dönen aileme dilimleyerek sunuyordum.

Her yemek yaptığımda gelen başarma hissi de hoşuma gidiyordu. Hayatta yapabilirim, yapabilirim diyen ancak ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın yapamayacağı düşüncesinden kurtulamayan insanlara yemek yapmayı tavsiye etmemi isteyecek kadar iyi bir histi. Yemek yapma süreci asla size ihanet etmez. Tarifi takip ederseniz ortaya Tteokbokki ya da çikolata parçacıklı kurabiye çıkar. Her yemek yaptığımda öz yeterlilik duygum artıyordu.

Bir yıl boyunca tutkuyla uğraştıktan sonra işe geri döndüğümde yemek yapmaya fazla zamanım kalmıyordu. Yapabileceği tek şey ramen pişirmek olan birinden canı istediği yemeği yapıp yiyebilen birine dönüşmek gerçekten büyük bir değişimdi çünkü. Yaşamımı sürdürebilmek için gereken bir beceriyi kazanmış sayılırdım. Ağzıma girecek bir şeyi kendi ellerimle yapabilme becerisi.

Fermantasyonu birkaç gün süren karmaşık yemekler, sabahtan akşama kadar özen ve hassasiyet gerektiren tarifler ya da çiğ eti hazırlayıp kesme ve pişirme işlemlerini hiç bilmediğim için elbette edindiğim beceriler basit sayılabilirdi. Sadece yarım saatle bir saat arasında hareket edip yenebilecek kadar iyi bir şeyler hazırlamaya yetecek bir beceri. İhtiyacım olan da buydu.

Yemek anlayışım sonuçta benim gibi iştahsız birinin o an canının çektiği şeylere odaklıydı. Anchuez ve deniz yosunu kaynatılarak hazırlanan ferahlatıcı et suyuyla diri erişmeleri olan bir Kalguksu. Birayla mükemmel uyum sağlayan baharatlı ve tuzlu deniz salyangozlu Jjolmyeon. Ama ince değil, esnek erişteyle. Hafif tatlı sosla kaplanmış Omurice. Zamanı gelince

arada bir pişirmek zorunda olduğum ton balıklı Kimchi Jjigae. Sadece on beş dakikada hazır olan pratik Doenjang Jjigae. Basit tariflerin en iyisi zeytinyağlı makarna. Annemden daha iyi yaptığım Kimchi Bokkeumbap. Ayrıca ara sıra Tteokbokki ve çok nadiren de Dakgangjeong.

Birkaç gün önce eve taşınmamı kutlamak için beni ziyarete gelip bir gece bende kalan arkadaşşıma yemek pişirdim. Oturma odasında kahve içerken arkadaşşım en son ne zaman bu kadar huzurlu bir sabah geçirdiğini hatırlamadığını söyledi. Bu anın onun için olabildiğince uzun sürmesini ve tadını daha fazla çıkarmasını istediğim için ona hafifçe "Gideceksen Sujebi yedikten sonra git" önerisinde bulundum. "Ne? Nasıl yani?" diye şaşırdı. "Ben yapacağım" diye cevap verdim.

Son zamanlarda Sujebi yemeye bayıldığım için haftada bir iki kez yapıp yediğim bir dönemde. Tarife bakmaya gerek kalmadan paslanmaz çelik kaseye unu döküp uygun miktarda tuz ve sıvı yağ ekledikten sonra suyu ilave ettim. Kaşıkla unu karıştırıp ellerimi yıkadıktan sonra mutfak zeminine oturup yoğurmaya başladım. Beni gören arkadaşşım eğleniyormuş gibi gülünce ben de onunla birlikte güldüm.

Sonunda sohbet ettiğimiz yer mutfak oldu. Ben kabak ya da soğan doğrarken yanımda duran arkadaşşım konuşmaya başlayınca sebzeleri doğramayı bırakıp şaşkınlıkla ona baktım. Uzun süredir tanıdığım arkadaşşımin kendisi hakkında söyledikleri benim bunca zamandır tanıdığım kişiden çok farklıydı. "Gerçekten mi? Öyle mi dedin? Hem de sen?" İnsanların başkaları için ne kadar anlaşılmaz olabileceğine hayret ederek sebzeleri doğramayı bitirdim ve arkadaşşımin hikayesini dinlerken kaynayan et suyuna ev yapımı hamur parçalarını kopararak ekledim. Son zamanlarda

soya soslu Sujebi yapmaya merak sardığım için soya fasulyesi ezmesi ve acı biber salçasını ekleyerek baharatlı ve acı bir çorba yaptım.

Sujebi'yi büyük bir kaseye koyup arkadaşşıma ikram ettim. Onun h  p  rdeterek yediğini g  r  nce ben de yemeye başladım. Kendim i  in yaptığım bir yemeği sevdiğim birine ikram ettiğim anlar daima   ok g  zeldir. Kendi başıma yaşamaya başladığımdan beri koyduğum bir kural var. G  nde en az bir   ğ  n   mutlaka kendim yapıp yemek. Kahvaltıyı ekmek veya meyveyle basit  e ge  iştirip   ğle yemeğinde en hızlı yapabileceğim şeyi yiyor, akşam yemeğinde ise o g  n canımın   ektiği yemeği zaman ayırarak pişiriyorum.

Aslında zaman ayırıyor olsam da yemek istediklerim genelde birbirine benzediği i  in   oğunlukla 30 dakika i  inde hazırlayıp yiyebiliyorum.   nceden et suyunu kaynatmışsam Tteokguk gibi yemekleri anında hazır hale getiriyorum. Tabii bunun i  in daha   nce anchuezleri temizleyip dondurucuya koymuş olmam da gerekiyor. Kendime yemek hazırlayıp bunu yeme sebebim g  nl  k hayatımın son kalesi olarak yemek yapmanın elimde kalan en anlamlı uğraş olduğunu d  ş  nmem. Her g  n kendine yemek yapan birinin hayatının geri d  n  lemeyecek şekilde mahvold  ğunu hi   duymadım.

Dinlediğim ve izlediğim hikayelerde yemek yapmak genellikle farklı y  nlere dağılmış bir g  n  n par  alarını toplamak, hayatı yeniden inşa etmek i  in kullanılıyor. Yeşil soğanı kesme tahtasına koyup eğimli bir şekilde kesmek kendim i  in bir şey yaptığım anlamına geliyor. Kendi i  in bir şey yapan insanın asla tamamen    kmeyeceğine dair bir inancım var. Yemek yapmanın bir yeniden inşa aracı olarak   zellikle etkili olmasının nedeni

daha önce de belirttiğim gibi günlük yemek hazırlamanın insana küçük de olsa bir başarı hissi sunmasıdır.

Her şeyin ters gittiği bir günde bile kendime lezzetli bir Kimchi Bokkeumbap yapıp yediğimde o gün en azından bir şey başarmışım gibi hissederim. Bir şeyler yaparak geçirilen her gün birikince sanki sona gelmiş gibi olan hayat bir kez daha açılan bir kapının önüne gelmiş gibi olur. Leziz Kimchi Bokkeumbap yedikçe o kapı biraz daha açılır.

Geçenlerde canım Cheonggukjang Jjigae çekince yanında yiyeceğim garnitürleri karıştırdım ve tadı gayet lezziz oldu. Birkaç kez de Kkakdugi yaptıktan sonra artık elim alıştı. Chonggak Kimchi yapmayı da denedim ama bir daha yapacağımı sanmıyorum. Üst üste birkaç kez yıkama süreci beni yorgunluktan bitirdi. Biri gelip benim yerime Chonggak turplarını güzelce yıkarsa ancak o zaman yılda belki birkaç defa yapmak isteyecek kadar lezzizdi. Bir gün Baechu Kimchi yapmayı denesem iyi olur. Yani şu an değil elbette ama bir gün. Damak tadıma uygun şekilde marine etmem gerekecek.

Temizlikle yazı yazmak arasındaki bağ

Ailem bu evi köşe bucak temizlemeye en fazla bir ay devam edebileceğimi düşünüyordu. İçimdeki tembellik ve dağınıklığın ortaya çıkması için bir ayın yeterli olacağına inanmış gibiydiler. İleride nasıl olacağımı bilemediğim için belirledikleri süreye ben de pek karşı çıkamıyordum. Evi bir ay içinde domuz ağılına çevirme ihtimalime açık kapı bıraktım.

Öngördükleri bir aylık süre hızla geçti ve bu yazıyı yazdığım an itibariyle altı aydan fazla süredir tek başıma yaşıyorum. Ailemin evime her gelişinde gözlerini hala hayretle açmaya devam etmeleri ise eğlenceli bir detay çünkü tahminlerini boşa çıkararak evi hala titizlikle temizlemeyi sürdürüyorum. Hastalıktan yatağa düştüğüm zamanlar hariç evimi aniden biri geldiğinde utanç duymayacağım bir durumda tutuyorum. Örneğin kısa bir süre önce alt kattaki komşum su sızıntısı sorunu nedeniyle aniden çıka geldiğinde bile utanmadım.

Ancak bu söylediklerim parmağımı rastgele bir yere değdirdiğimde bir toz zerresi bile çıkmayacak kadar temiz olduğu anlamına gelmesin. Çünkü bunu sağlamak neredeyse imkansız. Evim kim bakarsa baksın temiz ve derli toplu görünüyor. Hatta annem bu kadar düzenli yaşama isteğine nasıl bu kadar uzun süre katlandığıma dair yorumlar yapıyor.

Temizliği genellikle yemek yedikten sonra yaparım. Günde üç öğün yemek yediğim için bazen her öğünden sonra temizlik yaptığım da oluyor. Sabahları ve akşamları yüzeysel bir temizlik yaparken öğlenleri daha

titizlikle temizlerim. Duruma göre bazen sabah veya akşam tam anlamıyla temizlik yaptığım da oluyor. İki gün boyunca iyice temizlersem üçüncü gün ara verdiğim de oluyor. Tabii ki bulaşıkları yıkamayı ertelemem mümkün değil.

Ara verdiğim gün temizlik yapılmadığında ne kadar keyifli hissettiğime bakılırsa temizlik bağımlısı olduğumu düşünmüyorum. Benim için temizlik yapmak zorunda olduğum için yaptığım bir şey. Tıpkı duş almak gibi. Nasıl ki duştan sonra kendinizi yenilenmiş hissetmek için duş alıyorsanız temizliği de sonrasında gelen o temizlik hissi için yaparsınız. Bazen de temizlik yapmak zorunda olduğuma şükrettiğim günler oluyor. İçim sıkıldığında bir şeyler yaparak bedenimi hareket ettirmek iyi geldiği için o anlarda yapacak bir yığın temizlik varsa hiç düşünmeden kendimi temizliğe veririm.

Aynı şey üzgün hissettiğimde de geçerli. Bedenimi hareket ettirerek banyo zeminini ovmak, çamaşırları katlamak ve bulaşıklıktaki su lekelerini çıkarmak için saatler harcarım. Artık insanların neden kendilerini kötü hissettiklerinde temizlik yaptıklarını anlayabiliyorum. Temizlik yapınca zaman geçiyor ve bazen tek ihtiyacımız olan şey zamanın geçmesini sağlayacak bir şeye tutunmak oluyor.

Temizlik konusunda titiz olduğumu söyleyince bu işe çok zaman ayırdığımı düşünmüş olabilirsiniz ama öyle değil. Günde sadece bir ila bir buçuk saat ayırmak yeterli oluyor. Bu süreye günde üç kez yapılan temizlik ve bulaşık yıkama da dahil. Üçüncü gün ara verdiğim için ortalamaya bakınca bu süre daha da azalıyor. Temizlik süresinin uzun olmamasının sebebi daha önce de

söylediğim gibi en başta eve çok fazla eşya almamış olmam. Fazla eşya olmadığı için dağınıklık da daha az oluyor.

Fazla eşya almadım ve hayatım boyunca da mümkün olduğunca harcama yapmaktan kaçınmaya çalıştım. Bir şey satın almak istediğimde buna gerçekten ihtiyacım olup olmadığını gözden geçirir, eğer kararsız kalmışsam birkaç ay boyunca üzerine düşünüp sürekli kullanacağımı anladığımda alırım. Mini doğrayıcıyı da birkaç ay düşündükten sonra özellikle sarımsak çekmek için aldım. Sayesinde dondurulmuş meyveleri de doğrayabiliyorum. Sadece büyük ve yer kaplayan eşyaları değil, avuç içi kadar küçük şeyleri de elimden geldiğince eve getirmemeye çalışıyorum.

Geçenlerde yeni açılan bir hastaneye gittiğimde açılış hediyesi olarak küçük bir çanta verdiler. İki eliyle çantayı bana uzatan görevliye muhtemelen kullanmayacağımı söyleyerek iki elimle geri verdim. Bu yarı minimalist denebilecek evime oturmaya gelen bir arkadaşım şöyle bir göz gezdirip evimin bir aparta benzediğini söyledi. Uzak bir yere tatile gitmiş gibi hissettirdiği için de hoşuna gittiğini ekledi. Başka bir arkadaşım da buranın bir evden çok stüdyoya benzediğini söylemişti. Ben stüdyosunda yatıp kalkan ve çalışan bir yazarım.

Bir diğer arkadaşım yerde hiçbir şey olmadığı için buranın robot süpürgenin seveceği bir ev olduğunu söyleyerek beklenmedik bir avantaj keşfetti. Hem apart hem de stüdyo gibi olan hatta robot süpürgenin bayılacağı bu ev biraz boş. Bu yüzden temizlenmesi kolay. Öyle olduğu için de çok zamanımı almıyor. O halde size neden temizliğe bu kadar dikkat ettiğimden bahsedeyim. Öncelikle temiz bir evde yaşamının mükemmel bir şey olduğunu mutlaka söylemeliyim. Köşe bucak temizlik yapan kendimi

gördüğümde kendime gözüm kapalı güvenilebileceğimi ve en azından temiz bir ortamı tek başıma oluşturabileceğimi fark etmek beni memnun ediyor.

Ancak temizlik yapmak çok zahmetli geldiğinde veya yorgunluktan kolumu kaldıracak halim kalmadığında kendimi zorlayarak temizlik yaptıkça "Ne diye bunu yapmak zorundayım?" diye söyleniyorum. Evi bir ya da iki gün dağıttığımda beni yakalayacak kimse yokken kendi kendime neden titiz bir yönetici gibi davranıp kartal gibi dikkatli gözlerle temizlik durumunu kontrol ederek yaşamalıyım ki? Bunu yapmamın sebebi ne yazık ki temizlik yapmadığımda yazı yazamamam.

Temizlik ve yazı yazmak arasındaki bağ yazarlık kariyerimin başlarında ortaya çıktı. Nasıl ki her tarafı karalanmış bir kağıda yazamazsam dağınık bir ortamda da yazı yazma hissi içimden gelmiyor ve dikkatim dağılıyordu. Yazı yazarken kalkıp temizlik yapmaya başlayınca bir gün temizlik yapıp ardından yazmaya oturdum. Ve böylece önce temizlik ardından yazı rutinim oluştu. Temizlik yapmak her zaman yazmaya başlayacağım anlamına gelmese de benim için temiz bir beyaz kağıt hazırlamak gibiydi. Yazı yazmaya başlamayı umarak her gün masaya bir kağıt koymak gibi bir şey.

Eskiden bu rutini sürdürmek benim için çocuk oyuncağıydı. Yatağımı toplayıp odamı düzenleyerek masamı silmek toplamda on dakika sürerdi ama tek başıma yaşamaya başlayınca işler çoğaldı. Tıpkı önceden yaptığım gibi sadece çalışma odamı temizlemenin yeterli olacağını sanırken garip bir şekilde tüm evi temizleyince ancak yazı yazma havasına girebildiğimi fark ettim. İstemediğim halde önce temizlik ardından yazı rutininin genişletilmiş bir versiyonu devreye girmiş oldu.

Bir gün çalışma odama girip etrafı topladığım halde yazı yazmaya çalışırken içimde bir huzursuzluk oluştu. Aklımda az önce çıktığım oturma odasının hali vardı. Masanın üstüne gelişigüzel bırakılmış eşyalar, yere rastgele bırakılmış kargo kutusu ve makas, üstüne üstlük sabah temizlenmemiş mutfak. Sanki etrafım gibi zihnimde darmadağın olmuştu. Yazı yazmaya devam edemediğim için mecburen çalışma odasından çıkıp temizliğe başlamıştım. Bu şekilde tam bir saat geçti.

Neden sanki çalışma odasında otururken oturma odasının temizliğini kafama takıp temizliğe girişiyordum ki? Bu sanırım eskiden sadece bir odayı kendi alanım olarak görürken tek başıma yaşamaya başlayınca tüm evi kendi alanım olarak algılamaya başlamamdan kaynaklanıyor. İşte bu noktada temizlik artık sadece temizlik olmaktan çıkmıştı. Mesleki açıdan önemli bir göreve dönüşmüştü. Oturma odasındaki masanın üzerindeki bardağı kaldırmak sadece bardağı kaldırmak anlamına gelmiyor, aynı zamanda yazı yazmam için gerekli rutinin de bir parçasını yerine getirdiğimi hissettiriyordu.

Çok da istemediğim bu rutini günde birkaç kez yaparken aile üyelerim beni görünce gözlerini kocaman açıyor ve annem asla bu kadar düzenli olduğumu bilmediğini söyleyerek şaşırıyor. Bugün de bu yazıyı yazmadan önce evin her köşesini gözden geçirdim. Düzenlemeyi bitirip çalışma odama girdim. Çalışma masamın üzerinde bir deneme kitabı, boş bir kahve kupası ve el kremi duruyordu. Kupayı alıp mutfağa götürdüm, ardından buzlu latte dolu bir cam bardakla yeniden çalışma odasına döndüm. Oda zemini ve masayı d n silmiştim. Bugünlük atlayabilirim diye düşünerek sandalyeye oturdum. Kuruyan ellerime krem sürüp yazı yazma programını

açtım. Ev derli toplu olduğuna göre yazı yazmak için her şey tamamıdı.
Beyaz kağıt gözümün önünde duruyordu.

Nasıl roman yazdım

Kitap söyleşilerinde bazı insanlar romanlarımı nasıl yazdığımı soruyor. Mühendislik mezunu olduğumu, yazarlık eğitimi almadığımı ve bir deneme sürecinden geçmediğimi göz önünde bulundurarak uzun bir hikayeyi nasıl yazabildiğimi bilmek istiyorlar. İlk başta bu soruyla karşılaştığımda nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. "Bir kez yazmaya başlayınca devamı geldi" diye cevaplamak çok uygun gelmiyordu. Nasıl cevap vermeliydim? Bunu düşünürken roman yazma sürecimi hatırladım.

Roman yazmaya başladığımda her sahneyi zihnimde canlandırarak yazıyordum. Karakterler zihnimde hareket edip konuştukça ben de onları izleyerek yazıyordum. Hikaye ilerledikçe ve karakterler kendi kendine hareket etmeye başladıkça ben sadece onların eylemlerini ve konuşmalarını yazıya döküyordum. Bazen karakterler benim hiç düşünmediğim şeyler söylüyor ya da yapıyorlardı. Bu anlarda ben de şaşıırıyordum ama hikayenin akışına güvenerek yazmaya devam ediyordum.

Zihnimde canlanan sahneleri yazıya dökmek benim için bir film izlemek gibiydi. Sadece izleyici değil, aynı zamanda yönetmen ve senaristtim. Ama bazen oyuncular senaryonun dışına çıkıp doğaçlama yapıyorlardı ve bu doğaçlamalar hikayeyi daha da zenginleştiriyordu. Karakterlerin duygularını hissetmek, onların acılarını ve sevinçlerini paylaşmak yazma sürecinin en zor ama en tatmin edici kısmıydı.

Bir sahneyi yazdıkça ben de kendime şaşıırıyordum. "Yapabiliyorum" diye hissetmişim. Aklımda belirsizce canlanan bir görüntünün bir karaktere ve o karakterin eylemlerine dönüşmesi süreci ilginçti. Özellikle iki karakter kendi kendine konuşarak hikayeyi ilerlettiğinde bu bana büyük bir mutluluk veriyordu. Aklımdaki sahneyi yazıya aktardığımda çalışkan beynim bana bir sonraki sahneyi gösteriyordu. Onun gösterdiği gibi yazdığım için karakterler beklemediğim şeyler söylüyor ya da hikaye bir anda farklı bir yöne kayırıyordu. Sabit durmayan ve her an değışebilen yönüyle hikaye adeta yaşıyormuş gibi geliyordu.

O zamanlar bir romandan ziyade bir hikaye yazdığımı düşünüyordum. "Bir roman yazayım" diye düşündüğümde Kore edebiyatının karmaşık kriterlerini göz ardı edemiyordum. Böyle olunca yazma hedefim de edebiyat dünyasına eser yayımlayarak çıkış yapmak olmalıydı. Ancak o zamanlar ben zaten bir hayat yolculuğu içindeydim. "Tek başına yaşamanın keyfi" bölümüne bakınız. Bu yüzden aynı anda edebiyat dünyasına çıkış yaparak kabul edilme yolculuğuna atılacak gücüm yoktu. Bu yüzden roman kelimesini geri plana itip "hikaye yazıyorum" diyerek hikaye kelimesini öne çıkardım.

Eğer hikaye yazıyor gibi düşünürsem işin üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Hikaye... Çünkü ben hikayeleri seviyordum. Hikayeleri sevdiğim için bir gün bir dizi yazma isteğim bile olmuştu. Eğer öyleyse bunu yapmanın tam zamanıydı. Dizi değil, roman değil, bir hikaye. Bu zamana kadar izlediğim film, dizi ve romanları aklımda canlandırarak yazacağım hikaye için fikir aldım. Nasıl hikayelerden hoşlandığımı, bu hikayeleri neden sevdiğimi, neden bazı karakterleri unutamadığımı ve nasıl yazmam gerektiğini düşündüm.

Bir hikayeyi izlemek ve okumak bir insanın hayatını takip etmektir. Onları takip etmek ve anlamak demektir. Bazen onları çok derinden anladığım için ağlamak istemek hatta gerçekten ağlamak ya da acı çekmek demektir. Sanırım buna içe dokunmak diyebiliriz. Sadece ten tene değil, kalpten kalbe bir dokunuş. Bu şekilde temas kurduğum karakterler ister ekranda ister kitapta olsun tanıdığım biri haline geliyordu. Sonucun ne olacağını bilmesem de ben de okurlarımla bağ kurabilecek böyle bir karakter yaratmak istiyordum.

Bu şekilde yazıya dökünce o dönem sanki çok net bir vizyona sahipmişim gibi görünüyor ama aslında öyle değildi. Önce yazmaya başladım. Sonra aklıma fikirler geldikçe düşüncelerimi toparlayıp ilerledim. Romanları nasıl okuyacağımı biliyordum ama nasıl yazacağımı bilmiyordum. Bu yüzden herhangi bir romanı açıp referans olarak kullanıyordum. Sahneler arasında nasıl geçiş yapılacağından diyalogların nasıl ifade edileceğine kadar her şeyi yazdıkça öğrendim. Belki de üzerimde bir baskı olmadığı için yazma süreci çok zor ya da zahmetli geçmedi.

Zaten kendimden büyük bir başarı beklemiyordum. Yazmaya başladığıma göre sadece sonunu getireyim diye düşünüyordum. Yani hikayeyi tamamlamayı istiyordum. Hikayenin tamamlanması bana bağlı olduğu için sadece kendime güvenmem yeterliydi. Kitap söyleşisinde bu soruya deneyimlerime dayanarak cevap verdim. Önce yazmaya başladığımı, büyük hedefler koymadığımı, bir romandan ziyade bir hikaye yazdığımı düşündüğümü ve bir sahneyi yazdığımda sıradaki sahnenin kendiliğinden aklıma geldiğini söyledim. Hem dürüst olmaya çalışıyordum hem de roman yazmak isteyenlerin korkmadan denemeleri gerektiğine dair önerimi ifade ettim. Dinleyiciler başlarını sallayarak cevabımı dinlediler.

Ancak bir gün cevabım üzerine bir dinleyici şüphelerini dile getirdi. Kendisi de roman yazarı olmak isteyen bu dinleyici bir sonraki sahneyi yazmaya çalıştığında aklına devamı gelmediği için yazı yazmayı bıraktığını paylaştı. Hikayeyi ilerletmenin asla kolay bir iş olmadığını belirtti. Ardından benim çok zorlanmamış göründüğümü söyleyerek bunun yetenek meselesi olup olmadığını sordu. O an ne cevap verdiğimi tam olarak hatırlamıyorum ama belki de bunun yetenek meselesi olmadığını söyleyip konuyu üstü kapalı geçiştirmiş olabilirim. Bu cevabın soruyu soran kişi için tatmin edici olduğunu sanmıyorum.

O gün eve dönerken sürekli bunu düşündüm. Yazma yeteneğim olmadığına o kadar inanmıştım ki dinleyicinin sorusu kendimi sorgulamama neden oldu. Ona göre yetenekli biri gibi görünebilirdim. Sonuçta bir uzun roman yazmıştım ama aslında ben de öyle bir şeyin olmadığını nasıl açıklayabilirdim? Her yazı yazdığımda ne kadar zorlandığımı da ona gösteremezdim.

O anda birden aklıma bir fikir geldi. Yazarken zorlansam da roman yazarken hikayeyi nispeten zorlanmadan ve keyifle ilerletemiyor muydum? İşte o dinleyici tam da bu noktayı işaret etmişti. Bu işin o kadar kolay olmadığını bildiği halde ama siz sonuçta keyifle yapıyorsunuz, bu da yetenekli olduğunuz anlamına gelmez mi demek istemişti. Buraya kadar düşündüğümde geçmişte dalgın dalgın geçirdiğim zamanlar bir film şeridi gibi hızla gözümün önünden geçti. Zaman ve mekan fark etmeksizin istediğim gibi dalıp gittiğim, dalgınlaştığımda zihnimde dönen hikayelerden keyif aldığım anlar aklıma geldi.

Gözlerimin önünde kısa süre önce okuduğum veya izlediğim hikayeler bana özgü bir biçimde sürekli akıyordu. Tıpkı ilk kitabım "Her Gün Okuyacağım"da söylediğim gibi. Hikayeyi zihnimde oynatarak zaman geçirmek ya da bundan keyif almak benim için bir alışkanlık ve eğlenceydi. Okuduğum kitaplardaki hikayeleri aklımda tutmak hoşuma gidiyordu. Günde birkaç kez çenemi çalışma masama yaslayarak kitabın bana sunduğu hikayeyi düşünürdüm. Baldan tatlı zamanlardı. Arkadaşların sık sık "Dalgınlığı bırak" diye söylenseler de bunu yapmadan duramazdım.

Kitaplardaki hikayeler gerçek hayattaki hikayelerden daha ilgi çekiciydi. Ne yapabiliirdim ki? Girmem gereken derslerden serbest çalışma saatine kadar tüm günü sert bir sandalyede sessizce oturarak geçirdiğim sıradan günlerdi. Acaba bana roman yazdıran şey bu tür zamanlar mıydı? Zihnimde hikayeler canlandırarak tek başıma ne kadar iyi vakit geçirebildiğimi anlatmak için bir beyzbol hikayesinden bahsetmek zorundayım. Beyzbolu sevmem ama beyzbol hayranı olan babam ve ablam sayesinde sayısız kez izlemiştir.

Beyzbol sezonu başladığında babam ve ablam deli gibi maçları izlerdi. Özellikle ablamın duygusal iniş çıkışları çoğu zaman desteklediği takımın kazanması veya kaybetmesiyle doğrudan ilişkiliydi. Elbette beyzbol neden ve ablamın duyguları sonuçtu. Ters bir durum söz konusu değildi. Dahası istenmeyen duygusal dalgalanmalardan muzdarip olan ablam sonunda beyzbol dünyasından uzaklaştı. Ailece akşam yemeğine oturduğumuzda televizyonda her zaman uzun sopalarıyla uçan küçük bir topa vurmak için hazırlanan adamlar olurdu.

Heyecanla takip eden ailemin yanında oturur ben de beyzbol izleyip bira içerdim. Tabii ki orada oturmamın asıl sebebi bira içmektir. Oturdukça

beyzbolla ilgili kendiliğinden öğrendiğim şeyler de oldu. Beyzbolda nispeten zayıf bir durumda olan takım her zaman kaybetmezdi. Maç bitene kadar gerçekten bitmiş sayılmazdı. Bu yüzden sona kadar rahat edemezsiniz. Tıpkı hayatımızda olduğu gibi. Sinir bozucu rakipler vardı ve güçlü bir hamle yaparsak o ana kadar oluşan sonucu tersine çevirebilirdik. Bu hayatın minyatür bir kopyası gibi olan bir oyundu ve babamla ablam gözlerini ekrandan ayıramazdı.

Bense yanlarında otursam da aslında oyunu izlemezdim. Gözlerim televizyonda olsa da aklım bambaşka düşüncelerle meşgul olurdu. O an çok acil düşündüğüm bir konu olmasa da eğer takip ettiğim eğlenceli bir dizi varsa büyük ihtimalle onu düşünüyor olurdum. Beni çok etkileyen bir sahneyi zihnimde tekrar tekrar oynatıyor ya da kendi isteğime göre yeni bir bölüm yaratıp bunun keyfini sürüyordum. Buna bir tür fan fiction yani hayran hikayesi de diyebiliriz. Tek fark bunu yazıya dökmeden zihnimde yazmamdı.

Benim yarattığım bölümde dizinin karakterleri benim istediğim şekilde konuşuyor, kavga ediyor hatta aşık oluyorlardı. Gülüp ağlıyorlardı. Onlar güldüğünde ben de hafifçe gülümsüyor, onlar ağladığında ben de gözyaşı döküyordum. 16 bölümlük bir diziyi keyifle izliyorsanız ben aslında 17 bölümlük bir dizi izliyordum. Çünkü bir bölümü ben kendim oluşturup yalnızca kendi zihnimde yayımlıyordum. Bir kere böyle bir uğraşa dalınca kendimi tamamen kaptırırdım. Öyle ki gözlerimle izlediğim beyzbol hakkında hiçbir bilgi zihnime girmezdi.

Zihnimdeki kişisel tiyatromda heyecan verici hikayeye kendimi kaptırmışken bir an için gerçek dünyaya döndüğümde küçük bir topun

büyük bir kavis çizerek izleyicilerin arasına düştüğünü görebiliyordum. Bir takımın kaderini değiştiren bir "home run"ın tekrar oynatıldığını fark ettiğimde ablama dönüp "Vay, home run olmuş. Kim vurdu?" diye sordum. Her zaman olayların gerisinde olduğum için ablam gözlerini ekrandan ayırmadan ismi söylese de ikimiz de bu ismi asla hatırlamayacağımı bilirdik.

Bu beyzbol örneğindeki gibi durumlar hayatım boyunca başıma geldi. Ne zaman istemediğim ya da dikkat etmem gerekmeyen bir bilgi bombardımanına maruz kalsam hemen kendi oyunumu oynamaya başladım. Bu oyun başkalarına rahatsızlık vermek istemeyen kişiliğime de çok uygundu. Sıkıcı ders saatlerinde, anlamsız uzun konuşmalar sırasında ya da basmakalıp sohbetlerde başkalarına rahatsızlık vermeden kendi hikayeme daldım. Hikayemi sessizce ve keyifle içselleştirip detaylandırarak zaman geçirirdim. İşte bu yüzden bir gün kendi hikayemi yazmak istemiş olabilirim. Çünkü hikayelerden keyif almak benim eski bir alışkanlığım ve eğlencemdi.

Benim için roman yazmak bu oyunun bir uzantısıydı. Şimdiye kadar oynadığım oyundan farkı bu sefer hikayenin benden başlamış olmasıydı. Hikaye başladığında her zaman yaptığım gibi onu zihnimde evirip çevirdim ve birkaç versiyon oluşturdum. Bu versiyonlar arasından en çok beğendiğimi seçip yazıya döktüm. Belirsiz imgeleri cümlelerle net bir şekilde ifade ettiğim bu süreçle roman yazmaya başladım.

Gece yediklerim

Gece geç bir saat, 23:50. Akşam saat 6'da yemek yedikten sonra hiçbir Şey yemediğim için içimde hafif bir boşluk hissetmem normaldi. Gece yarısı açlığı. Görmezden gelmek zor olsa da görmezden gelinmesi gereken bir açlık. Bu açlığı hissederken her zamankinden farklı bir seçim yapmaya çalışıyordum.

Hmm, belki bir ramyon. Zaten uykum vardı ve bu Şekilde gözlerimi kapasam rahatça uykuya da dalabilirdim. Böylece yarın sabah hafiflemiş ve tazelenmiŐ hissederek uyanırdım. Yataktan kalkarken zihnimden bunlar geçiyordu. Ne fark eder ki? Beni durduracak kimse de yok. Nasıl istersem öyle yaşıyorum sonuçta. Sadece bir ramyon yemiŐim, ne olur ki? Öyle değil mi?

Tek başıma ve özgürce yaşamak, yaygara koparmak anlamına gelmiyor. Otuzlu yaŐlarımda özgürlüğümü kazansaydım belki biraz daha farklı olabilirdi. Bugün bir arkadaşı çağırıp yarın başka birini davet ederek her gece alkol fazla kaçırabilir, çılgınca sohbet edebilir ve beklenmedik, heyecan verici bir hikayenin içine srklenebilirdim. Fakat kırklı yaŐlarımdayım ve artık böyle bir hayatı kaldıracak gücüm yok. Enerjim olsaydı bile benimle vakit geçirecek arkadaşlarımdın enerjisi olmadığından bu yine de bir işe yaramazdı.

Bunun yerine daha minimal bir zgrlk. Yani zgrlk demeye bin Şahit ister. Başkalarına zgrlk gibi gelmeyen ancak ben özgürlük olarak

adlandırırsam bir anlığına başkalarının ilgisini çekebilecek bir özgürlük. Sadece böyle bir özgürlüğün hayalini kurardım. Gece ramyon pişirebileceğim bir özgürlük. Eskiden bu gibi durumlarda ailemi uyandırmamak için aç aç uyumayı tercih ederdim. Şimdiki gibi buna gerek kalmadan, hiçbir şeyden çekinmeden yataktan çıkabileceğim bir özgürlüktü hayalim.

Ayak sesim, ramyonu çıkarma, paketi açma, baharat paketini yırtma, tencereye su döküp ocağı açma sesleri, gök gürültüsü gibi evde yankılanacak diye endişelenmeden. Hırsız gibi hareket etme zorunluluğu olmadan, daha özgürce dilediğim gibi ses çıkarabilmek gibi. Bu tür bir özgürlüğün tadını çıkarmak için büyük bir keyifle oturma odasına yöneldim. Oturma odasının ışığını açıp mutfığa yürürken kesin bir karar verdim. Paket ramyon yerine bardak ramyon yiyecektim.

Bir paket ramyonu tamamen bitirebileceğimden emin olmadığım gibi şu an ramyona doymak için değil yeme eylemine odaklanarak yemek istiyordum. Küçük boy bardak ramyonu çıkarıp ambalajı kaygısızca yırttım ve kapağını tamamen açtım. Zararlı kimyasal maddeler vücuduma girmesin diye dolaptan bir kase çıkarıp ramyonu içine boşalttım. Baharat paketini eklerken ayda bir ya da iki kez yediğim bardak ramyonu başka bir kaba aktarma zahmeti yerine haftada birkaç kez içtiğim birayı bırakmanın vücuduna gerçekten önem veren birinin davranışı olup olmayacağını düşündüm. Ama bu düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım.

Fokurdayıp tam zamanında duran elektrikli su ısıtıcısını alıp suyu kaseye boşalttım. Üç dakikaya kurduğum zamanlayıcının düğmesine bastım. Oturma odasındaki masanın üzerine bir Amerikan servis açıp çubukları

yerleştirerek ramyon kasesini koydum. kimchiyi de güzelce kesip ramyonun yanına ekledim. Ardından saygılı bir tavırla sandalyeme oturdum. Vakit gece yarısını geçmişti. Tablete dokunarak duygusal olarak yorucu olmayan bir eğlence programı seçip ramyonun kendi kendine pişmesini bekledim.

Piştiği kısa ama bana göre uzun sürede hayatımdan geçen tüm ramyonları düşündüm. Baharatlı, tuzlu çorbanın içindeki kıvır kıvır eriştelerden hayatım boyunca ne kadar yemiş olabilirim acaba? Ben ramyon hazırlarken tavsiye edilen miktardan biraz fazla su koyup yeşil acı biber ekleyerek daha baharatlı ve canlandırıcı bir tat elde etmeyi seviyorum. Bu esnada ise erişteleri hafif az pişmiş bırakıyorum. zerine kırdığım yumurtayı karıştırmam ama bazen ince ince kimchi doğrar ya da yeşil soğan eklerim. Bir süre dilimlenmiş sarımsak veya doenjang ekleyerek yemeyi denedim. Ama artık ramyonu öyle abartılı bir şekilde sslemiyorum.

Eski arkadaşlarım en sevdiğim yemeğin ramyon olduğunu sanıyor. Çünkü bir arkadaşımın evine her gidişimde ne yemek istersin sorusuna hep basitçe ramyon diye cevap verirdim. Arkadaşım tencerede ramyon yapıp yanında annesinin leziz kimchisini ikram ettiğinde bugün de tıka basa doyacağım diye düşünürdüm. Sonuçta lezzetsiz olması imkansızdı. Çünkü arkadaşla birlikte yenilen ramyon ve annesinin yaptığı kimchinin kombinasyonu asla başarısız olmazdı.

Birçok arkadaşım gibi ben de uzun süre boyunca ramyonu en sevdiğim yemek olarak düşünüyordum. Ama şimdi en sevdiğim gibi bir sıfat eklerken biraz tereddüt ediyorum. Çünkü nereye gidersem gideyim ramyonu aramamın sebebi ona bayılmam değil, nispeten daha çok sevmem olduğunu fark ettim. Onu sevdiğim yemekler listesinde en üst sıraya koymaktan

ziyade özellikle tercih ettiğim bir yemek olmadığı için her yerde kim yaparsa yapsın başarısız olmayacak bir seçenek olarak d   n     olabilir miyim diyorum.

Bu farkına varmamam gereken bir Şeydi. Ama fark ettim ki artık biri bana en sevdiğim yemeğin ne olduğunu sorduğunda cevap veremiyorum. Elbette bu farkındalık ramyonun artık lezzetli olmadığı anlamına gelmiyor. Zamanlayıcı s renin dolduğunu haber verdi. Yemek  ubuklarım ile eri teleri yavaşça birbirinden ayırarak ağzıma attım. Gece yarısı yediğim ramyonun tadı elbette tanıdıktı. D r  st olmak gerekirse normalden daha az lezzetliydi. Çok a  olmadığım ve biraz uykulu olduğum için tat alma duyum tam olarak  alı mıyor gibiydi.

Ama bu bir sorun değildi. Çünkü   zg rl  k ba lı başına tatlıydı. Eğlence programını izlerken eri telerimi azar azar alıp yavaşça yedim. Yurt dışındaki bir açık hava barında birayı bir diki te içmek istemediğim gibi ramyonu da aceleyle yemek istemedim. Bu atmosferin, bu zamanın, bu hissin, bu sesin ve bu   zg rl  ğ n tadını sonuna kadar çıkarmak istiyordum. Ramyonun eri tesini bitirip  orbasının yarısını h p rdettiğimde aradan on be  dakika geçmişti.

O anda neden buna bu kadar değer atfettiğimi d   nd  m. Sonuçta bu hayatım boyunca yediğim ramyondur. Ama bugün yediğim diğerlerinden tamamen farklıydı. Hem gece yarısı ramyonuydu hem de cesaretimi temsil eden bir ramyondur. Hem kaygısızca yaptığım bir ramyondur hem başkaları için endi elenmeden rahatça yaptığım bir ramyondur. Hem içimden geldiği için yaptığım bir ramyondur hem de hiçbir Şeyi umursamadan yediğim bir

ramyondur. Kendimi kısıtlamadığım, tercih ettiğim, en azından bir kez denemek istediğim bir ramyondu.

Kaseyi lavaboya koyup masayı topladım. Oturma odasında hafifçe kalan ramyon kokusunu geride bırakarak odama döndüm. Mecburen tekrar dişlerimi fırçalayıp yatağa oturduğumda aniden uyku bastırđı. O anda birdenbire çok fazla yediğimi fark ettim. Özgürlüğün peşi sıra gelen etki tam on ikiden vurmuştu. Kesinlikle rahatsız olmuştu. Dişlerimi fırçalayıp çıkınca şimdi tekrar yatmak problem olmuştu. Zaten reflü yüzünden ilaç kullandığımdan yemekten hemen sonra yatamazdım.

Son zamanlarda gördüğüm en uyuşuk doktorlardan biri olsa da hastasına söylemesi gereken bu uyarıyı yapmayı unutmamıştı. Yemekten sonra hemen yatmayın. Yatak başlığına iki kalın yastık koyduktan sonra arkama yaslandım. Yatamıyor olmam uyuyamayacağım anlamına gelmiyordu. Şu an oturduğum yeri uçağın ekonomi sınıfında bir koltuk olarak düşündüğümde uyumak imkansız gibi görünmüyordu. Bu şekilde gözlerimi kapadım. Midem biraz rahatsızdı ama ramyon yediğime pişman değildim.

3 okur

Geçen sonbahar Seul'deki Sinsa istasyonu yakınlarında bir kitap kafe olan Cafe Comma'ya gitmiştim. Kore Edebiyatı Çeviri Enstitüsü tarafından düzenlenen etkinlik burada yapılacaktı. Çevirmenler Enstitüsü'nün davetiyle Kore'ye gelen bir İtalyan editör, "Hyunam-Dong Kitabevi" kitabının yazarını tanımak istiyordu. Onunla tanışmak isteyip istemediğimi soran telefon geldiğinde gerginlikle tereddüt etmiştim. Ancak böyle bir fırsat olmasaydı bir İtalyan editörle nasıl tanışabilirdim ki?

Bunu düşündüğümde bu kez ben onunla tanışmak için heveslenmiştim. Hemen ardından heyecan her yanıma sarmıştı. İtalya demek Umberto Eco, Primo Levi ve Elena Ferrante'nin ülkesi demekti. Hala tüm bu olanlar bana çok tuhaf geliyordu. Yayınlanıp yayınlanmayacağı bile kesin olmayan kitabım yayımlanmış, okurlarla buluşmuş, beklenmedik bir şekilde sevilmiş ve şimdi de başka bir dili konuşan okurlara ulaşmak için çabalıyordu.

Kitap kafeye girdiğimde yayınevinin yöneticisi ve Çeviri Enstitüsü'nün bir çalışanı karşıladı. Kısa bir süre sonra çevirmen ve İtalyan editör de geldiler. Kolonun yanındaki masada otururken maskelerimizin dışında kalan gözlerimizle garip bir şekilde birbirimize gülümsedik. Aynı zamanda iyi niyetli bakışlar da attık. Çevirmen nasıl çeviri yaptığını kısaca anlattı. Ben de bu arada İngilizce konuşmaya çalışıp konsantrasyonumu kaybetmek yerine tamamen ona güvenmeye karar verdim.

Buna rağmen Korelilerin İngilizceye yaklaşımındaki kronik bir alışkanlık haline gelen dinleme sınavı modu bende de ortaya çıkmaya çalıştı. Gözlerimi kapatıp kulaklarımı konuşan kişiye kabartma alışkanlığım neredeyse devreye girecekken hemen gözlerimi doğrudan İtalyan editöre diktim. Editör, yazardan doğrudan romanla ilgili birkaç şey duymak istediği için bu buluşmayı talep ettiğini söyledi. Ne diyeceğimi bilemediğimden bir süre duraksadım.

Romanı yazmadan önce ne kadar zor zamanlardan geçtiğim gibi konulara hiç girmemeye karar verdim. İlk denemem başarılı olsaydı roman yazmazdım. Ya da ardından yazdığım deneme reddedilmeseydi yine de aynı şekilde düşünürdüm, demeyecektim. Çünkü deneme yazarı olarak hayatım planlandığı gibi gitseydi bu romanı yazmazdım. Bu işler istediğim gibi gitmediği için yazdığım, yazabildiğim bir romandı. Hatta bu romanın bana güllük gülistanlık bir hayattan değil, kesintiye uğrayan, tıkanan, zorlanarak yaşanan bir hayattan da ışık yükselebileceğini öğrettiğini bile söylemeyecektim.

Kafedeki atmosfer bunları konuşmak için fazla neşeli, bana bakan kadının gözleri de aynı şekilde pırıl pırıldı. Bu yüzden keyifli şeylerden bahsetmeye karar verdim. Editör anlattıklarımı ilgiyle dinledi ve romanımda hangi kitaplardan alıntı yaptığımı, neden yazar olmaya karar verdiğim ve yeni bir romanı planlayıp planlamadığımı gibi sorular sordu. Ben de ona neden bu romanla ilgilendiğini sordum. Pandemi ve İtalya'daki kaotik siyasi duruma değinerek son zamanlarda ülkesinde çok popüler olan "feel good" romanlarından bahsetti.

Okuduktan sonra iyi hissettiren ve zor geçen hayatları dayanılabilir hale getiren kitaplar olduğunu söyledi. Bu hem Kore'de hem de İtalya'da romanların hayatın gerçekliğinden kaçmanın yollarından biri olduğu anlamına geliyordu. O günkü buluşma güzel bir şekilde başlayıp yine güzel bir şekilde sona ermişti. Zaten o gün kesin olarak kararlaştırılan hiçbir şey olmamıştı. Sözlerimin ya da kişiliğimin olumlu bir etki yaratıp yaratmadığını bilmiyordum. Zaten böyle bir etki yaratma niyetim de yoktu.

Gözle görülemeyecek kadar küçücük bir nokta olan kitabımın bir dalga gibi usulca yayılma sürecini böyle de olsa deneyimlemek istemiştim. Ellerimden çıkan bu hikaye daha nereye kadar ilerleyecekti? Karşılaştığı kişilerle bağ kurduğu anda ne tür hikayeler başlatacaktı? O günden beri diğer ülkelerde çevirilerin yayınlanması görüşülürken bu romanı başlatan küçücük bir noktayı, o  okurumu düşünürüm. 2018 yılında yazdığım romanı 2019'da yazı platformu Brunch'ta bir dizi olarak paylaştıktan önce yalnızca üç okurum vardı.

Annemin "O kadar roman yazdın, niye yayımlamıyorsun?" sorusu bir yıl boyunca devam etti. Onu dinledikçe ben de romanımı birilerinin okumasını istediğimi fark ettim. Peki ne yapmam lazımdı? Evin yakınındaki bir matbaaya gidip romanın  kopyasını A4 kağıdına bastırdım. Bunları hikayemi dikkatle okuyacak  kişiye verecektim. Eve dönüp bir kopyayı anneme, diğer kopyaları ablama ve arkadaşı iyi bir okur olan Hana Abla'ya verdim.

Sonraki birkaç gün boyunca oturma odasına daha sık gider oldum. Koltukta oturup bir ucu zımbayla tutturulmuş A4 kağıtlarını çevirerek romanımı okuyan annemi görmek için oraya gidiyordum. Her sayfayı başparmağını

yalayarak çeviriyordu ve yüz ifadesi olabildiğince kararlı görünüyordu. "Nereye kadar okudun? Dur biraz." Buna benzer konuşmaların ardından odama her geri dönüşümde yanlış bir şey yapıp yapmadığımı düşünüyordum.

Bir okur olarak bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. İlginizi çekmeyen bir kitabı detaylı bir şekilde okumaya çalışmak kadar büyük bir ıstırap yoktur. Üstelik aramızda kan bağı ve arkadaşlık ilişkisi de vardı. Okurken keyif almasak bile okumayı bırakamayacak kadar birbirimize yakındık. Çok geçmeden annem odamın kapısını açıp çalışma masama kalın bir A4 yığınınu bıraktı. Karmakarışık düşüncelere dalmış bir şekilde "Harika, çok keyifli. Gerçekten de iyi yazıyorsun." dedi.

Övgüleri art arda sıralanıyordu. Aslına bakarsanız annemin bu şekilde tepki vereceğini biliyordum. Ona yazdıklarımı ilk gösterdiğim günden itibaren eleştirel okur yanını bir kenara bırakmıştı. Beni övgü yağmuruna tuttuğu için ne zaman yazarlık egom sarsılsa çalışmalarımı ona gösterirdim. Çünkü koşulsuz övgüye ihtiyacım olduğunda annemden daha iyi bir okur yoktu. Bu kez de abartılı övgü dolu kelimelerini söyledikten sonra "Böyle olmayacak." diyerek masaya bıraktığı A4 yığınınu tekrar eline aldı. Nedenini sorduğumda "Bir kez daha okumam gerekiyor." dedi ve çıktı.

Birkaç gün sonra ablam da aradı. Kısaca yorumunu paylaştı. Söylediği şey şuydu: "Ağladım." Çok kısa bir yorum olmasına rağmen romanın onda yarattığı duygulara şaşırarak "Hangi kısmında?" diye sordum. Roman okumayı çok sevmeyen ablamın benim yazdığım romanı okuyup ağlamasına gerçekten şaşırmıştım. Ablam bir noktadan itibaren kurgu

hikayelere ilgisini tamamen kaybetmişti. Ne romanlardan ne de filmlerden keyif alıyordu.

Eniştem ve yeğenim film izlerken sinema yakınındaki bir kafede örgü örerek ya da kitap okuyarak beklerdi. Yapmayı istemediği bir şeyi asla yapmama huyumuz aynıydı. Bu yüzden ablamın romanımı okuyup gözyaşı dökmüş olması benim için oldukça cesaret verici bir yorumdu. Sonrasında desteklemek amacıyla kardeşinin romanını baştan sona beş kez okuyup bitirdi.

Son olarak Hana Abla ile telefonda konuştuk. Utanmış ve mahcup hissettiğim için ona hissettiklerini mesajla paylaşabileceğini söyledim. Ama telefonda konuşmak istedi. Ortaokuldan beri tanıdığım Hana Abla, "Yazar Hanım" diye hitap ederek yorumlarını paylaşmak için bir saat boyunca konuşacak kadar çok beğendiğini söyledi. Yarattığım dünyanın ve o dünyadaki insanların hayalinde canlandığı şeyler olduğunu dile getirerek kalbimin hızlanmasına neden oldu.

Her bir karakterin repliklerini tek tek anlatarak neleri beğendiğini ifade etmesini dinlerken şaşkınlık, merak ve mahcubiyet içinde ellerimi yüzüme götürdüm. Hana Abla "O durumda o karakter bu yüzden mi böyle davrandı?" diye sorduğunda hayatımda ilk defa yazdığım romanın gerçekten bir roman olup olmadığını düşündüm. Özellikle Hana Abla romandaki karakterleri sanki tanıdığı kişilermiş gibi isimleriyle andığında aşırı duygulandım.

Karakterler hakkında sanki gerçek hayatta tanıdığı biriymiş gibi konuşması benim için çok önemliydi. Çünkü ben de roman okurken gerçekten tanıdığım insanlardan daha iyi bildiğim ve benim için anlam kazanan

karakterleri düşünüp birkaç gün geçtikten sonra biriyle paylaşma isteğiyle dolup taşardım. Bazen rastgele biriyle karakterler hakkında konuşmak için sabırsızlanırdım. Şimdi Hana Abla da benim yaptığımı yapıyordu. Telefon görüşmemiz bitene kadar beni desteklediğini ve sevdiği diğer romanlar gibi benim romanımı da çok sevdiğini söylemeye devam etti. Aralıksız ve yoğun övgü sözleri içimi tamamen doldurmuştu.

Beni destekleyen hislerle romanımı coşkuyla öven üç okur beni ileriye etti. Hiçbir cümle başarısız olmadan tek seferde yazılamayacağı için bir yazar asla son ana kadar kibirli bir şekilde davranamaz. Yazmaya başlamadan önce başarısızlığı öngören ve yazdıkça her gün bunun gerçekleştiğini gören biri olarak omuzlarımı dik tutmak istesem de sürekli cesaretimi kaybediyordum. Sanırım tam da bu yüzden yazarların sarsılmaz bir desteğe ihtiyacı vardır. Ancak bu şekilde çöken omuzlarını dikleştirip cesaretle ileriye doğru bir adım atabilirler.

Üç okurumun yorumlarını aldıktan bir süre sonra ben de cesaretimi topladım. Dördüncü okurumu bekleyen hislerimle romanımı bölüm bölüm yayımlamaya karar verdim. O zamanı düşündüğümde üçünün de sevgi ve samimiyetlerinin sert bir top haline gelip bir göle şap diye düştüğü bir sahne gözümde canlanıyor. Küçük bir top gölün derinliklerine batıyor ve dalgaların başladığını haber veriyor. Üç kişinin duyguları dalgalar gibi uzaklara yayılıyor.

Bir akışın başlangıcı

İstifa ettikten birkaç gün sonra yazı yazmak için dizüstü bilgisayarımın karşısına oturmıştım. Sabahları yazı yazmak uzun zamandır hayalini kurduğum bir şey olduğu için artık keyifle yazabilirdim. Ancak yazma isteğim yazamıyorken kabarıp büyüyen bir şeymiş gibi gelmeye başlamıştı. Sonunda dizüstü bilgisayarımın başına oturduğumda heyecanım gitmiş ve tam tersi bir duygu önüme dikilmişti. Yazmak istemiyordum. Daha doğrusu yazamıyordum.

Bir şeyler yazmaya çalışıp çabaladıktan sonra yerimden kalktım. Kendimi oturmaya zorladıkça karnım ağrımaya başlamış ve göğsüm sıkışmıştı. Daha önce hiç yaşamadığım bir baş ağrısıyla oturma odasındaki koltuğa adeta yığıldım. Yazmayı bu kadar çok istediğim yazıyı artık özgürce yazabilir hale gelmiştim. Peki sorun neydi? Acaba yazmak için uygun ortamı mı ayarlayamamıştım? Halbuki sessiz bir yere ve bol bol zamana sahiptim. Ama neden yazamıyordum ki? Vücudum niye böyle tepki veriyordu? Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Vücudumun bana anlattıklarını tercüme edip anlayabilsem güzel olurdu. Ama bunu da yapamadığım için durumumu kontrol ederek hareket etmeyi denedim. Koltuktan kalkıp tekrar çalışma odama girdiğimde bilgisayara bakınca göğsüm yine sıkıştı. Hemen vücudumu kitaplığa doğru çevirdim ve baştan sona gözden geçirdim. Yazım teknikleri kitabını mı okumalıyım? Yazamıyorken bu kitap kadar yardımcı olan başka bir kitap yoktu. Çünkü bana şöyle derdi:

Yazı yazmak zaten zor bir iştir. Zor olduğu için çoğu insan yazmayı rüyasında bile düşünmez. Ancak bu dünyada insanların rüyasında bile yapmak istemediğı yazıya ciddi bir şekilde girişen insanlar vardır. O kişi sensin ve bu sorun değil. Çünkü o kişi aynı zamanda benim. Bizim gibi yazmak isteyen ancak yeterince sık yazamayan, hatta bazen yazmak istemediğimiz için üzülen insanlar da var. Ve bu da sorun değil. Yazar olmaktan vazgeçmediğimiz sürece her zaman tekrar yazacağız.

Kitap isimlerini gözümle tararken Annie Dillard'ın "Writing Life" kitabını raftan aldım. Üzerindeki Pulitzer ödülü yazardan yazma bilgeliğı ifadesini okuyarak sert kapağınyı çevirdim. Birinci bölüm metnine başlamadan önce Goethe'nin söylediğı bir söz yazılıydı. "Acele etme, dinlenme."

İyi ki bu kitabı seçmişim diye düşündüm. Tam da şu anda ihtiyacım olan tavsiye buydu. Goethe bile acele etmememi söylüyordu. Sonrasında gelen dinlenme sözü beni biraz endişelendirse de ilk sözüne daha fazla odaklanmaya karar verdi. Pekala, öyle olsun. Acele etmeyelim. Bugünkü yazı dersimiz buraya kadardı.

Kitabı tekrar rafa yerleştirip oturma odasına döndüm. Goethe'den izin çıktığına göre bugün gerçekten yazı yazmama gerek olmadığını düşünerek kendimi rahatlattım. Bunun yerine orman içindeki harap bir kulübeyi hatırlamaya çalıştım. Çünkü adını hatırlayamadığım bir kitapta bir yazar yazı yazmak için eski bir kulübeye çekilmiş ancak kendini yazamaz halde bulmuştu. Bu kulübeye kadar zar zor gelen yazar yazamadığı için kendisine baskı yapmıyordu. Sadece vücudunu hareket ettirerek bir şeylerle kendini meşgul ediyordu. Yaptığı şeylerden biri de ağaçların dallarına basarak evin etrafında yürüyüş yapmaktı. Bir önceki gün de, bugün de, yarın da. Çıtır,

çıtır, çıtır. Zamanını ayaklarının altında kırılan dalların sesini dinleyerek geçiriyordu. Sabah ve akşam serinliklerini hissederek yazı yazabilecek hale gelene kadar. Böylece bir gün yazmaya başlamıştı.

O kitabı okuduğum zamanlarda bile yazarın yazmayıp başka şeylerle uğraşarak zaman geçirmesi bana garip gelmişti. Neden daha aktif bir şekilde yazmaya sarılmıyor ki diye düşünmüştüm. Biraz zaman geçtikten sonra aslında bir şeyleri beklemekte olduğunu fark ettim. Fakat yazarın beklediği şey tıpası açıldığında pat diye fışkıran bir şampanya gibi gelen ani bir ilham değildi. Pat diye gelen ilham bir fıskiye gibi yükselip bir anda kaybolur. Yazarın beklediği şey bir çeşit akıştı. Kendini bırakacak kadar güçlü ancak kontrol edilemeyecek kadar güçlü olmayan bir akış. O akışa kapılmayı başarırsan ilk cümleyi yazabilir, eğer yeterince içten istersen son cümleyi de yazabilirdin.

Yazdıkça yazı hayatımda bir akışa ihtiyacım olduğunu fark ettim. Plansız bir şekilde sandalyeye oturup "Hadi yaz, hadi hemen yaz" diye kendime bağırarak kelimelerin art arda akmasını sağlamıyordu. Kendime bağırarak yerine beni yazının akışına nazikçe sokabilecek bir yöntem bulmam gerekiyordu. Yazmak başlı başına zorken bir de yazmak istemeyen yanımla savaşarak gereksiz enerji harcamamak için bu yöntem nazikçe olmalıydı.

Yani akıştan kastettiğim şey bedeninizin ve zihninizin yazmayı günlük rutininizin doğal bir parçası olarak kabul etmesi. Tıpkı yemek yerken yemek için mücadele etmiyorsanız yazarken de yazmak için mücadele etmemeniz gibi. Yazarlar tam da bu noktaya ulaşmak için yürüyüşe çıkar, kahve içer ya da kalemlerini açarlar. Rahat bir zihinle yavaş yavaş ruh halini yükselterek hoşlanmamaya fırsat tanımadan yazı yazmak için. Bu

abaların da her seferinde başarılı olamasalar da bazen hiç çaba harcamadan yazabildikleri anlar olur.

Bir makale yazmak için bir saatlik yürüyüş gerekiyorsa bir kitap yazmak için bundan çok daha uzun bir zaman gerekecektir. Yazmam gereken bir kitap olduğu için beni bulacak olan akışı beklemeye karar verdim. Yani Goethe haklıymış. Acele etme. Devamında söylediği söz de doğruymuş. Dinlenme.

Ben de dinlenmek yerine dallara basarak yürüme yöntemini denemeye karar verdim. Çıtır, çıtır, çıtır. Ayaklarımın altından gelen her sesle bedenimin yavaş yavaş akışa yaklaşmasını sabırsızlıkla bekleyerek. Ne gevşeyerek ne tembellik yaparak. Ne telaşlı ne kendimi meşgul ederek. Yeni uyaranlara ya da deneyimlere ihtiyacım yoktu. Kendimi bırakmaya, bedenimin ve zihnimin rahatlamasına izin vermeye odaklandım. Günümün herhangi bir baskı olmadan doğal bir şekilde gelişmesini istedim. Ne yemek istersem onu yedim. Canım yürümek isterse yürüdüm. İzlemek istediğim filmleri ve keyifli bulduğum çok bölümlü dizileri izledim. Sıkıldığımda ablama gittim ve geri döndüğümde her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Kendimi hiçbir şeyi yapmaya zorlamadım. Mümkün olduğunca az zihinsel çaba harcadım. Fırsat buldukça kitap da okudum. Genellikle zihnimi sakinleştiren kitapları tercih ettim. Tabii ki yazma yöntemleriyle ilgili kitapları da okudum. Dani Shapiro'nun "Hala Yazıyorum" kitabı gibi eserler. Kitapta Annie Dillard'dan şu alıntıyı bulduğumda yazmaya yardımcı ifadelerin tekrar tekrar karşımıza çıktığını düşündüm.

Çatının ya da bulutların üzerini görene kadar uzun bir merdivene tırmanıyorsunuz. Bir kitap yazıyorsunuz. Pabuçlu ayağınızla yuvarlacık

basamağa teker teker her adım atışınızda dikkatlisiniz. Acele etmemeli ve dinlenmemelisiniz.

Annie Dillard'ın kitabında Goethe'nin "Acele etme, dinlenme" dediği yazılmıştı. Dani Shapiro'nun kitabındaysa Annie Dillard aynı şekilde "Acele etme, dinlenme" diyordu. Dani Shapiro'nun kitabında alıntılanan Annie Dillard'ın sözlerini okurken Goethe'nin sözlerini çok keyfi bir şekilde kendi bakış açımına göre yorumladığımı fark ettim. Goethe yazarlara "Acele etme" diyordu ve bense yazmaya başlamak için acele etmiyordum. Yine de rutinimi sürdürmeye devam ettim.

Önce bir hafta geçti, sonra ikinci hafta. Dalların üzerinde yürümeye devam ettim ve yazı yazma isteğimi bir an bile kaybetmedim. Her gün benzer saatlerde uyudum ve benzer saatlerde uyandım. Bir ev aletine ihtiyaç duyduğumda onu almak için yirmi dakika yürüdüm. Canım havuç çektiğinde çok uzaktaki bir markete gidip diğer sebzelerle birlikte onları da aldım. Bilinçli bir şekilde تنها bir kulübe arayan yazarla aynı hisle ben de akışı bekledim. Belki de akışı beklemiyordum, akışı yaratıyordum. Belki de akışı topluyordum.

Yaklaşık bir ay sonra bir gün çalışma odama girip dizüstü bilgisayarına baktım. İçimden kendimle konuşmaya başladım. Endişelenme. Şu an yazmak için değil sadece bir kez kontrol etmek için geldim. Bu yüzden baskı hissetme. Dünyanın en hassas insanıyla ilgileniyormuşum gibi kendime güven verdikten sonra dizüstü bilgisayarına baktım ve midem ağrımadı. Baş ağrısı da hissetmedim. Öyleyse acaba önemli bir şey yapmıyormuş gibi davranarak dizüstü bilgisayarına yavaşça yaklaştım. Masanın etrafında dolaşıp sandalyeye oturdum. Çok sıradan bir şekilde yazı

yazma programımı açtım ve rastgele bir cümle yazdım. Baktım göğsümde bir sıkışma olmadı. Bu iş tamam diye düşündüm. Dallara basarak geçirdiğim bir ayın ardından nihayet yazabiliyordum.

Akışın başlangıcı gözümün önünde hafifçe dalgalanmıştı.

Gizemliymiş gibi bir yaşam

Jean Grenier'ye "Ada" adlı felsefi denemesinde gizli bir hayat düşler. Bu hayal yalnızca kendine ait bir hayat sürmenin keyfi içindir. Gizemini korumak için benimsediği tutum ise şudur: Kendini açığa vuran şeyleri söylemez. Başkalarıyla konuşması gerekirse olduğundan daha değersiz biri gibi davranır. Gitmiş olduğu bir ülke hakkında hiç gitmemiş gibi konuşur. Çok iyi bildiği bir fikri biri dile getirirse ilk kez duymuş gibi yapar. Biri bilgiliymiş gibi davransa bile itiraz etmez. Hatta sosyal statüsünü bile alçaltır.

Bu kitabı ilk okuduğumda insanların olduklarından daha iyiymiş gibi davranmak için göğüslerini şişirmelerinden bıkmış olduğumdan Jean Grenier'nin hayal ettiği gizemli yaşam hoşuma gitmişti. Kitapta aynı zamanda Descartes'ın gizemli bir yaşam sürme stratejisinden de bahsediliyordu. Büyükşehir Amsterdam'da yaşayan Descartes insanlara kendi hayatını açıkça gösterir. Sık sık görüştüğü kapıcıyla önce konuşmaya başlar. Ancak kapıcının merakını uyandırmadan önce harekete geçerek kendisiyle ilgili her şeyi detaylıca anlatır. Bu durumda mutlaka çok detaylı ve dürüst bir şekilde içini dökmelidir ki şüphe çekmesin. Burada dikkat edilmesi gereken şey Descartes'ın içini döktüğü konunun onun için hiç önemli olmayan bir konu olmasıdır. Descartes insanların merakını tamamen tatmin ettikten sonra zihnini sadece kendine ait bir şey olarak saklayabilmiştir.

Bu kitabı okuduktan sonra ben de gizemli bir yaşamı korumak için gizlice çaba göstermeye başladım. Zaten imaj yönetimi gibi konularda konuşmakta hiçbir zaman iyi değildim. Ancak dürüstlüğün sınırlarına her zaman dikkat ederim. İçimi dökmek istesem bile birazını saklarım ve detayları vurgulamak istesem de sonunda o kadar da vurgulayamam. Böylece sadece benim bildiğim beni içimde bırakır ve gizemli bir insan olduğum için memnuniyet duyarım. Yazı yazarken de en son bir parça sırrı mutlaka saklarım. Dürüstçe yazmam gerektiğini unutmamakla birlikte başkalarına göstermeyeceğim bana ait bir yaşamın olması gerektiğini de aklımda tutarım.

O günkü yürüyüş

O gün de akşam yemeğinden sonra evden çıkmıştım. Trafik ışıklarında beklerken yürüyüş yapmak için gerçekten de güzel bir hava diye düşündüm. Hava aşırı soğuk ya da sıcak olmadığı sürece ne zaman yürüyüşe çıksam böyle düşünürüm. Bugün yürümek için harika bir gün. Hava ılıksa ılık olduğu için güzel, serinse serin olduğu için güzel. Yağmur dinmişse güzel, kar erimişse güzel. O gün ilkbahar olduğu için güzel olmaması mümkün değildi.

Parka girip gl tarafına yürüdüm. İnce bir montla dışarı çıktığım için biraz şdğm hissettim ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü yürüdükçe ısınacağımı biliyordum. Evde rahatça oturmak varken, özellikle yürüyüşe çıkmak için elbette pek çok sebep bulunabilir. Karnım tok olduğu için, vücudumda ağırlar olduğu için, sağlık için, gbeğimi kafaya taktığım için.

Tüm gün hareketsiz kaldığım için, bunaldığım için, moralim bozuk olduğu için, sinirlendiğim için, yazamadığım için. Güneş ışığını görmem gerektiği için, hava kalitesi iyi olduğu için ve her şeyden öte yürümek istediğim için. Bu sebepler çeşitli şekillerde birleşerek evden dışarı çıkmamı sağlıyor.

Yürüyüş için en iyi zaman seyrek ışıkların hafifçe kararan çevreyi aydınlattığı akşam 8'den sonrasıdır. Geceye yayılan ışıkları çok seven biri olarak, bu saatte yürümek en sevdiğim manzaranın içinde yürümek gibi gelir. Bu aynı zamanda manzaranın içindeki diğer insanlarla birlikte yürümek demektir.

Yürürken kendimi çok iyi hissettiğimde, yürüyüş yapan diğer insanların ruh hallerini kendi keyfimce tahmin etmeye çalışırım. Her ne kadar zor bir gün geçirmiş olsalar da böyle bir akşamı yaşayabildikleri için kesinlikle benim kadar mutlu olacaklarını düşünürüm.

O gün ruhum sıkıldığı için yürüyordum. Böyle zamanlarda ruhumu neden bu kadar sıkılmış hissettiğimi bulamadığım için önce bir yürüyüşe çıkmak isterim. Çoğu zaman yürümenin bana yardımı dokunur. Eğer yürüyüşün iyi geldiğini hissediyorsam çok büyük bir sorun yok demektir.

Yani sebebini aramama gerek kalmaz. Bu yüzden ne zaman göğüs kafesinde bir boşluk hissetsem ya da içimi bir sis tabakası kaplasa yürüyüşe çıkarım. Yürüyüş hem o boşluğu doldurur hem de şişen içimi boşaltmamı sağlar. Her şekilde bana iyi gelir.

Tıpkı o günkü gibi yürüyüşe başlar başlamaz ruhumdaki sıkılmışlık hissinin bir sisin dağılması gibi kaybolduğu anlar da olur. Yürürsem iyi gelecek diye düşündüğümünden mi zihnim rahatlıyor bilemiyorum. Belki de öyledir.

Parkın ortasına doğru yürüdüm. Ne çok hızlı ne de çok yavaş yürüyordum. Çünkü çok hızlı yürüdüğümde dizlerim ağrıyor, çok yavaş yürüdüğümde ise yürüyüşten hiç keyif alamıyorum. Yürürken hiçbir şeyi dinlemem. Nadiren podcast açtığım da olur ama genellikle kulaklarımı açık tutarım.

Bunun sebebi her şeyi duyabilmek değil, tam tersine zihnimdeki düşüncelerin kulaklarımdan çıkıp gitmesini sağlamak. Düşüncelerin gelip gitmesine, bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin veririm. Açık kulaklarıma insanların konuşma sesleri, rüzgarın uğultusu ve dere boyunca

yükselen su sesi karışarak girer. Doğal bir şekilde bana ulaşan bu seslere bazen dikkat kesilirim, bazen de oralı olmam.

Yaklaşık 15 dakika yürüdükten sonra parkın ortasına vardığımda sivri bir şekilde yükselen apartmanların altında büyük ve karmaşık bir ticari merkez görünür. Yüksek binaların parlak ışıklarının önünde geniş bir dinlenme alanı vardır. Güzel bir havada öğleden sonra çıkarsanız burası insanlarla dolup taşar.

Buradan itibaren gerçek anlamda göl çevresindeki yürüyüş yoluna girmiş olursunuz. Binalardan taşan ışıklar sırtınıza vururken hafif loş kalan göl çevresindeki yürüyüş başlar. Burası loş olsa da her yerden ışıklar geldiğinden ve çevrede yürüyüş ya da koşu yapan insanlar olduğu için korkutucu bir yer değildir.

Bu açıdan bir parkın yakınında yaşamamanın en güzel yanı geceleri yürüyüşe çıkabilmektir. Canınız ne zaman isterse dışarı çıkabilir ve günlerini yürüyüşle bitiren insanlarla karşılaşabilirsiniz. Aile olarak yürüyüş yapan insanlar bana psikolojik bir rahatlık sağlar.

Beton yolun sonunda hafifçe kıvrılan bir ahşap yürüyüş yolu uzanır. Sol tarafta gölü, sağ tarafta küçük bir koruyu bırakıp ahşap yol üzerinden yürüyerek adım adım ilerlerim. Yürüyüş nihayetinde ileriye doğru gitmektir ve her şeyden önce tamamen kendi ayaklarımla yaptığım bir şey olduğu için bana aittir.

Bu yüzden hoşuma gider. Yürüdüğümde ayak seslerimi dinler, bir ritim oluştururum. Kendi oluşturduğum ritme alışıp yürüdüğümde bazen ritimlerin arasına başka birinin ritminin de karıştığı anlar olur. Sık yaşanan

bir şey olmasa da bu durum yürüyüşçüler için nadir sayılmaz. Yabancı insanların ritimleri önümdeki ve arkamdaki adımlarla birleşir.

O gün de gölün en üst noktasına yaklaştığımda üçümüzün ritmi birleşmeye başlamıştı. Ne zamandır böyle olduğunu bilmiyorum ama bir kadın, ben ve bir adam tek sıra halinde yürüyerek aynı rüzgarı hissediyorduk. Hafif adımlarla yürüyen kadının arkasından yürüyordum. Benim arkamdansa adamın telaşlı bir şekilde attığı adımların sesleri geliyordu.

Ayrılıp yalnız yürümeliyim diye düşündüm ve bir çözüm aradım. Hızımı yavaşlatıp geride mi kalmalıydım yoksa hızlanıp uzaklaşmalı mı? Kısa sürede ikisinin de iyi bir fikir olmadığı sonucuna vardım. Hızımı sinir bozucu bir şekilde fazla yavaşlatmadığım sürece adamın arkasında durup yürümek zorunda kalacaktım.

Artan hızımı yol boyunca sürdüremediğimde ise kadın tarafından geçilmem kaçınılmazdı. Hangi seçeneği seçersem seçeyim hepsi yine tek sıra düzenine çıkıyordu. O zaman bu sırada yürümeye devam mı etsem acaba diye düşünürken arkamdaki adamın da aynı sonuca vardığını hissettim. Çünkü adımları bir düzen kazanmış, ritmik bir ses çıkarmaya başlamıştı.

Birlikte gölün üst tarafını dolaştık. Boyları, bacak uzunluğu ve adımları bu kadar farklı olan bu üç kişiyle nasıl bu kadar uzun süre aynı düzende yürüdüğümüze şaşırmıştım. Onlara odaklanmayı bırakıp ortaya çıkan tanıdık manzaranın tadını çıkarmaya başladım.

İnce kazağımın içindeki ısı vücudumdan yayılıyordu. Fermuarını açarak serin esintinin vücudumda dolaşmasına izin verdim. Yol ikiye ayrılınca

adam gruptan ayrılarak bizi yalnız bıraktı. Uzaklaşırken ona baktım ve adımlarım yavaşladı.

Ne zamandan beri yürüyüş yaptığımı ve yürüyüşe bilinçli bir şekilde zaman ayırdığımı düşündüm. Hafızamı yokladım. Sanırım yirmili yaşlarımın ortalarından itibaren başladım. Bu, bir ofis çalışanı olduktan kısa bir süre sonrasına denk geliyor. Yürümek için zaman ayırmazsam çok daha az yürüyeceğimi ve yürümediğim günler arttıkça yürümeyi daha çok istediğimi fark ettiğim zamandan beri yürüyüş yapıyorum.

İşten çıktıktan sonra eve gitmek için metroya bindiğimde dört ya da beş durak önce inerdim. Yaklaşık bir saat boyunca yavaş yürüyerek eve varma zamanını geciktirirdim. Yoldan geçen insanlara boş boş bakar, her ofis çalışanının başından geçen sıradan olayları düşünüp sonra unuturdum.

Bilinçli bir şekilde yürümeye başladığımda bunun benim için rahatlatıcı bir etkisi olduğunu fark ettim. Bu yüzden tıpkı rahatlamaya ihtiyacı olan birinin müzik dinlemesi gibi ben de ne zaman rahatlamak istesem yürüdüm.

İş yerinde çalışırken çıldıracak gibi hissettiğimde gizlice dışarı çıkıp yürüdüğüm zamanlar da oldu. Nasıl olsa fazla mesai yapacağım için işleri akşama ertelemem sorun değildi. Gasan Dijital Kompleks İstasyonu yakınlarında çalıştığım dönemde mesai saatlerinde dışarı çıkıp outlet mağazalarının arasında yapacak hiçbir şeyi olmayan biri gibi dolaştığım zamanlar oldu.

İş yapmaktan kaçan tek kişi olmadığım için iş yerinde olmamam kimsenin umurunda olmazdı. Gangnam İstasyonu yakınlarında çalışırken de sık sık yürürdüm. Öğle yemeğini hızlıca yiyip Kyobo Kitabevi'ne giderek raflar

arasında yürürdüm ve istasyondan eve kadar üç saat yürümüşlüğüm de vardı.

Çantam istasyonu civarında çalışırken artık kim görse yürümeye tamamen düşkün biri olduğumu anlardı. İş çıkışı yürüyüşlerim bir rutin haline gelmişti ve ilk kez yürümek hakkında bir yazı yazmışım.

Yürümeyi sevdiğim için yürüyen insanları ve birinin yürüyüşünü izlemeyi de severim. Jane Austen'ın Gurur ve Önyargı romanının kahramanı Elizabeth'i yürüyen biri olması nedeniyle daha çok sevmiştim. Romanda Elizabeth ablası Jane'e bakmak için çamurla kaplı 5 kilometrelik yolu tek başına yürüyerek gider. Özellikle sevdiğim bu bölüm sonradan çeşitli kitaplarda anlamlı bir şekilde ele alındığında altını kalın bir şekilde çizmişim.

Zarif ve eğitimli genç hanımlar kategorisine yerleşmeyi reddeden Elizabeth'in isyankar tavrı sadece sözleriyle dışa vurulmakla kalmaz, aynı zamanda bedeninde de ifade edilir. Elizabeth'in bedeniyle dönemin normları arasında kurulan ilişkiyi en sembolik şekilde gösteren sahne, yağmurlu bir günün ertesi sabahı arabasız bir şekilde yaklaşık 4,8 kilometre yürüyerek Jane'in ziyaretine gittiği bölümdür.

Bu yalnız yürüyüşler kadın kahramanımızı evden ve ev ahalisinin sosyal dünyasından, kelimenin gerçek anlamıyla dışarı çıkartarak özgürce düşüncelere dalmasına olanak tanıyan daha geniş, daha yalnız bir dünyaya adım atışındaki bağımsızlığı anlatır. Yürüme hem fiziksel hem de zihinsel özgürlüğün bir ifadesidir. Rebecca Solnit, *Yol Aşkısı: Yürümenin Tarihi*.

Yürüyüş denince akla gelen manevi arayış ve hac yolculuğunun görüntüsü beni bir yürüyüş yaşamına yönlendiriyor. Nasıl yaşamam gerektiğini, nasıl bir hayatın iyi bir hayat olduğunu bilme arzusu adım adım bir yürüyüşe dönüşüyor. Sanki yürüdükçe anlayabilirmişim gibi. Farkına varabilirmişim gibi belirsiz bir beklenti.

Aradığım şeyin aslında içimde olduğu ve yürüyüş yoluyla ortaya çıkabileceğine dair belirsiz bir umut. Elbette göl parkının etrafında bir yürüyüşün beni büyük bir aydınlanmaya götürmeyeceğinin farkındayım. Ama günlük yürüyüş en azından bana aradığım şeyi hatırlatıyor. Aradığım şey yarın bugünkünden daha iyi bir hale gelecek olan kendim.

Yürüdükçe sebepsizce büyüleyici bir his vücudumu sarar. İşte o gün de öyleydi. Coşkulu bir mutluluk dışarı çıkmakla iyi yaptığımı düşündüğüm bir kendini takdir etme hissine dönüşmüştü. Yürüdükçe adımlarım hafiflemişti.

6 kişilik bir masada oturmak

Tek başıma yaşamaya başlayınca oturma odama büyük bir masa koymak istiyordum. Odanın içinde nereye koyduğumun bir önemi yoktu. Oturma odasının tam ortasına dikkat çekici bir şekilde yerleştirilmesi de, bir duvar boyunca uzunlamasına konulması da ya da otururken pencereden dışarı bakacak şekilde konumlandırılması da muhtemelen fark etmezdi.

Neden oturma odasında bu kadar büyük bir masa istediğime gelirsek, emin olmamakla birlikte bunun Güney Kore'nin tipik oturma odası düzeninden uzaklaşma isteğimden ya da bir zamanlar gördüğüm bir oturma odası tasarımına hayran kalmış olmamdan kaynaklandığını düşünüyorum. Sebep ne olursa olsun tek başıma yaşama kararım ciddiye bindikçe 6 kişilik bir masaya sahip biri olarak yaşamayı aklıma koymuştum.

Satın aldığım ilk mobilya da bir masa oldu. Önceden tarihi belirleyerek tek başına yaşamaya başlamamın ilk gününde masayı teslim alabildim. Boş oturma odasına yalnızca 6 kişilik bir masa konuldu. O sırada oturma odasına sadece masa ve kitaplık koymayı düşündüğüm için boyu çok yüksek olmayan üç katlı kitaplığın yerini belirleyince masa doğal olarak karşı duvar tarafına gitti.

Akçaağaç rengindeki uzun masayı duvara dayadım. Annem ve babam tek başına yaşarken böyle büyük bir masaya gerçekten ihtiyacım olup olmadığını ya da ayrı bir yemek masası bulunup bulunmadığını sormak

istiyor gibiydiler. Ancak zaten olan olmuştu. Bu yüzden gereksiz konuşmak yerine yalnızca gerçeği söylemeyi tercih ettiler.

Masan da büyükmüş.

Ertesi gün kitap raflarım da geldi. Uzun kitaplık çalışma odasına, kısa kitaplık ise oturma odasına yerleştirildi. Masanın karşısındaki duvara kitaplığı yerleştirdim. Kısa bir kitaplık satın almakla gerçekten iyi bir karar verdiğimi düşündüm. Sıkışık hissettirmeyen ve raf olarak kullanıma uygun özel yapım bir kitaplık bu.

Oturma odasındaki kitaplığa sadece sırtlarını görmenin bile beni mutlu ettiği kitaplarla, şu sıralar okuduğum kitapları yerleştirdim. Kitaplığın üstüne annemin benim için çizdiği bir ayçiçeği resmini koydum. Tam açmış ayçiçekleriyle dolu bir tarlanın üzerinde doğan güneşi betimleyen annemin tarzını yansıtan bu resim oturma odasındaki boşluğa adeta bir canlılık katmıştı.

Nihayet büyük bir masa ve kısa boylu bir kitaplıktan oluşan hayalini kurduğum oturma odası gerçeğe dönüşmüştü. Bundan sonra bu iki mobilya arasında gidip gelerek yapabileceğim şeylerle burası benim yaşam alanım olacaktı. Masaya oturduğumda yemek yiyecek, yazı yazacak, kitap okuyacak ve video izleyecektim.

Kitaplıktan okumak istediğim kitabı alacak ve bazen sadece kitap sırtlarına bakarak mutlu olacaktım. Sevdiğim ve yapmam gereken şeyler için yalnızca bu iki mobilya yeterli diyordum. Ancak yeterli olmadı. Bu yüzden bir hafta sonra uzun bir lamba, iki ay sonra ise 3 kişilik bir kumaş kanepe geldi. Sade yaşam alanım böylece tamamlandı.

Bana tam uygun olan bu alan başkalarına göre bir şekilde biraz eksik gibi de görünebilir. Dikkatlice bakıldığında her şeyin yerli yerinde olduğu ama iyice düşününce yalnızca gerekli olanların bulunduğu bir alandı burası. Kısa bir süre kalan biri için ferah bir alan gibi hissettirse de birkaç gün kalınca bir şekilde birazcık sıkıcı bir alan haline geliyor.

Bazen bir kişinin zevkini sahip olduğu eşyalarından anlayabilirsiniz. Ancak kitaplar dışında zevkimin neredeyse hiç hissedilmediği bu alan birine göre sıkıcı ve monoton görünebilir.

Bu durum ailem için de geçerliydi. Kızlarını görmeye gelmişlerdi ama geldiklerinde yapacak bir şeyleri olmadığı için birçok kez şaşkın bakışlarını yakalamıştım. Ne izlenecek bir şey ne de yapılacak bir şey bulamayıp kanepede boş boş oturmaları bana komik gelince fotoğraflarını çekmiştim. Onların sıkıntısını gidermek için bir televizyon mu alsam acaba diye düşünüp taşındım.

Ancak sanırım bu doğru bir karar olmazdı. Çünkü onların kendi evlerinde televizyona ihtiyaçları varken benim evimde buna gerek yoktu.

Bir bakışta bile babamın burada daha çok zorlandığını anlayabilirdiniz. Kendi evinde istediği şeyi istediği şekilde yapabilen babam için ikinci kızının evi böyle bir yer değildi. Üstü kapalı bir şekilde küçük bir televizyon fikrini gündeme getirmiş ancak reddedilmişti. Daha sonra kızının evinde istediği gibi davranamadığı için zaman geçirmek adına farklı yollar bulmayı öğrendi.

Bu yollardan biri bir gün babamın sağ omzunda asılı duruyordu. Bu bir gitardı. Birkaç yıldır gitar öğrenen babam kızının evinde zamanını verimli

geçirmek için bu fikri geliştirmişti. Şimdi babam ne zaman gelse küçük odanın bir duvarına yaslanmış şekilde onu bekleyen gitarını çalar.

Zaman geçirmek için özellikle fikir üretmek zorunda kalınacak kadar sade bir alan olsa da bu durum burada başka yerlerden farklı bir şekilde vakit geçirmemize de olanak tanıyor. Çünkü büyük bir masanın etrafına oturduğunuzda bakacak bir şeyin de, ilgi gösterecek bir yerin de yalnızca birlikte oturduğunuz kişiler olduğu bir yer burası.

Müziksiz, sadece sessiz bir alanda annem ve babamla kahvaltı yaparken, kahve içerken sohbet ediyoruz. Kısa soru ve cevap şeklinde değil. Bir iki saat boyunca derinlemesine paylaşılan bu tür bir sohbet bizim ailemizde de sık rastlanan bir şey değildi.

Anne babamla sohbet etmek benim açımdan televizyon yerine yaptığım iyi bir evlatlık göreviydi. Birlikte yaşarken her hareketini bildikleri kızlarını artık sadece bir iki ayda bir görebilen anne babam için bu üzüntü elbette yalnızca sohbet ederek giderilemezdi. Yine de sürekli konuşarak bu üzüntünün boyutunu azaltıyorum.

Birbirimizin günlük yaşamının ayrıntılarını pek bilmediğimiz için sohbetlerimiz eskisinden daha ilgi çekiciydi. Eskiden kendi gözlerimle şahit olduğum hayatın şimdi onların kelimelerinden aktığını ve buna kendi yorumlarını kattıklarını biliyorum. Uyarlamalarını fark ediyorsunuz. Ama yine de onları duydukça karşılık veriyor, gülüyor ve şakalaşıyorsunuz. Sanırım onlar da aynı şekilde hissediyorlardır.

Kahvelerimizi tazelerken sohbet etmeye devam ediyoruz. Bazen arkadaşlarımızdan bazen de okuduğumuz kitaplardan bahsediyoruz.

Konuşma uzadıkça her zamanki gibi içimizden biri alınır. Yine her zamanki gibi içimizden biri elini taşın altına koyup durumu tersine çevirir.

Bu gergin anlar sorunsuzca atlatıldığında bu sefer karşılıklı olarak içten ve güzel sözler söylenir. Çünkü bizim ailenin en iyi yaptığı şey düşündüklerimizi, ailemizi desteklemek için sözlere dökerek kendi kendimizi neşelendirmektir.

Birbirimizi desteklemek için söylediğimiz sözler her zaman şu cümlelerin etrafında dolaşır. Hayat genelde zor ve yorucu olsa da unutmayalım ki her zaman bir ışık vardır.

Bazen içimizden biri bu ışığı unutursa ona bunu hatırlatmak aile olarak bizim görevimizdir. Eğer ışığı kendileri bulamazlarsa biz onlar için bulur ve ellerine veririz. Kişinin bunu ışık olarak görüp görmeyeceği ise kendisine bağlıdır.

Uzun sohbetlerimizin ardından konuşacak konumuz kalmayınca annem ve babam masadan kalkıp pencereye doğru yönelirler. Dışarı bakarlarken arkalarından seslenip onlara "Yürüyüşe çıkalım mı?" diye sorarım. Bana yürüyüş genini aktaranlar kendileri olduğu için benden önce hazırlanıp evden çıkarlar.

Masaya oturup yakınlarımla vakit geçirirken neden oturma odasına büyük bir masa koymak istediğimi anlıyorum. Sanırım bunu bir filmde ya da dizide görmüştüm. Güzel insanlarla büyük bir masanın etrafında oturmak, yemek, gülmek ve konuşmak. Birlikte geçirilen zamanda birbirine ilgi gösterip keyifle sohbet edilen anlar hoşuma gitmiş olmalı.

Evimde de büyük bir masa olursa böyle zamanlar yaşayabileceğimi ummuş olmalıyım. Tek başıma yaşamak istediğimi sürekli dile getirip sonunda bunu gerçekleştirmem ve en çok satın almak istediğim eşyanın bir masa olması, üstelik bu masanın etrafında oturup insanlarla keyifli sohbet etmeyi hayal etmem bana da biraz komik geliyor.

Fakat bunu anlayabiliyorum. Benim için tek başına yaşamak yalnızlık ve izolasyonla aynı şey değil. Bana göre tek başına yaşamak özgürlük, rahatlık ve huzurla yakından ilişkili. Günlük hayatımı özgürce, rahatça ve huzurla yaşayıp bu hayatın bana verdiği güçle insanlarla bağ kurmak istiyorum.

Geçen kış masanın yerini değiştirdim. Böylece oturduğumda pencereden dışarı bakabilecektim. Masaya oturduğumda karşıdaki apartman ve onun altındaki park bir bakışta görülebiliyor. Parkı kesen yolu da izleyebiliyorum. Sessizce oturup apartmana ve parka bakıyorum. Yoldan geçen arabaları izliyorum. Sonra başımı öne eğip yazmaya başlıyorum. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Büyük 6 kişilik masada en çok yapmak istediğim şey okumak, izlemek ve yazmaktır.

Vücudunu sallarsan

Apartman asansöründe asılı duran Zumba dansı kayıt ilanını gördüğümde tam da bir yıldan uzun süredir yaptığım hamak yogası kaydımı yenilemediğim bir dönemdi. Hamak yogası kesinlikle eğlenceliydi ama esnekliğimin eksik olması ve korkak olmam yüzünden hareketleri takip etmekte zorlanıyordum.

Havada asılı duran hamağın içindeyken biraz korkuya dayanarak zor teknikleri çalışmak hoşuma gidiyordu. Ancak bir noktadan sonra o zamanı artık dört gözle beklemez oldum ve bırakmaya karar verdim. Uzun bir aradan sonra düzenli yaptığım bir spor ortadan kalkınca yalnızca yürüyüş yaptım. Ama yavaş yavaş yeniden hareket etme isteği geliyordu. Bu sefer hangi sporla ilgilensem diye düşünüyordum. Mümkünse daha önce denemediğim bir şey olsa güzel olurdu.

Esasen spora yürüyerek 20 dakika içinde gidilebilmesi gerektiğini şiddetle savunan biri olarak harita uygulamasını açıp evimin çevresini iyice taradım. Tenis, bale, Aikido gibi seçenekler vardı ama hiçbiri pek cazip gelmedi.

Bir gün harita uygulamasında arama çapını genişletince tırmanış sporunun varlığını fark ettim. Ani bir kararla arabayla gidip denedim. Ancak spor için arabayla gitmenin bir alışkanlık haline gelmesinin zor olacağını düşündüğüm için tırmanışı aklımdan çıkardım. Bir şeyler yapmak isteyip de yapamadan birkaç hafta geçti.

Bir gün içimde bir boşluk hissiyle yürüyüş yapıp eve döndüğümde asansörde öylesine kafam  çevirince Zumba dans  yazılı ilanı gördüm.

Zumba dans  ha? Eve girdi  imde ilanın ortalarına yakın bir yerde yazan ücret beni    rttı. Aylık 25.000 Von'du. Ayda 8 ders için 25.000 Von. Ders başına 3.125 Von eder. Bir apartman sakini olarak böyle büyük bir fırsat  ka ıramazdım. Hım,  yleyse bir dans denesem mi?

Öncelikle dansın hayatım üzerinde nasıl bir etkisi olacağını öğrenmek istedim ve ablam  aradım. Bir yılı aşkın süredir Line dans  yapan ablam sorularıma cevap verebilirdi.

 nce Zumba ve Line'ın açıkça farklı danslar olduğunu belirterek benim de bildiğim bir gerçeği dile getirdi. Zumba'y  denemedi i için tam olarak bilemedi ini ancak Line yaparak bedeninin hafifledi ini ve Zumba yaparsan benim bedenimin de hafifleyece ini tahmin edebilece im bir şekilde ifade etti.

Ekstra bir şey s yleyemeyece ini fark eden ablam telefonu kapatmadan önce yine benim de bildiğim bir gerçeği dile getirdi. Ama kilo verilmiyor.

Telefonu kapattıktan sonra biraz daha düşündüm ve ablamın ne zaman vakti olsa yaptığı bir dans  hatırladım. Ablam eni temin uzun zamandır hayalini kurduğu 75 inçlik televizyonda Line dans videosunu açarak ciddiyle dans pratiği yapardı. Bana göre sadece bacaklarını titretmekten ibaret gibi görünen o dans  yaptıktan sonra ablamın yüzü kıpkırmızı olur, hatta bazen terlerdi.

Öyleyse araştırma sonu larıma göre Zumba Line'dan çok daha hareketli bir dans gibi g r nd   ne göre dans ederken ter dökme deneyimini yaşama

olasılığım oldukça yüksekti. Aa güzel, sorun değil. Ben dans etmeye ve terlemeye varım.

Hemen apartman yönetim ofisine gidip kaydımı tamamladım.

Peki Zumba nasıl bir şeydi? Çok dikkat kesilmeden dinlerseniz Zumba'yı Ajumma dansı gibi duyabilirsiniz. Bu da birkaç yıldır arkadaşımın yaptığı ve Ajumma'ların uzun süredir sevdiği aerobiği hatırlatabilir. Bir bakıma haklısınız da. Araştırıldığında Zumba dansının Latin dansı ve aerobik unsurlarını birleştiren bir fitness egzersizi olduğu ortaya çıkıyor. Kas geliştirmeye yönelik unsurlar da içeriyor.

Gerçekten dans ederken farkında olmadan squat ya da lunge yaptığınızı görebilirsiniz. Ancak ne dersek diyelim Zumba sonuçta sadece bir dans. Vücudunuzu coşkulu bir müzik eşliğinde sallarken sizi terleten ve iyi hissettiren bir dans.

Kaydı oluşturduktan birkaç hafta sonra ilk ders günü gelmişti. Hayatımın ilk dansı için aldığım tam takım spor kıyafetlerini giyip temiz spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Normalde sporun yürüyerek 20 dakikada ulaşılabilir olması gerektiğini savunan ben, evden çıkalı henüz 2 dakika olmadan merkeze vardım. Dans edeceğim toplum merkezi apartmanın bodrum katındaki otoparkla bağlantılıydı. Merkeze girip biraz tereddütle katılımı onayladıktan sonra eğitmenle göz teması kurarak selam verdim.

Önden ikinci sırada çekingen bir şekilde durdum. Tavandaki disko ışıklarının parlaklığı daha başlamadan dansın havasını hissettiriyordu.

Saat tam 8'de eğitmen gümbür gümbür bir müzik açtı. Müzikten daha yüksek bir sesle kısa bir selamlama konuşması yaptı ve ardından doğrudan

dansa geçti. Tam karşımda büyük bir ayna olsa da bakacak zamanım yoktu. Baştan sona kadar gözlerimi eēitmene sabitleyerek kollarımı ve bacaklarımı salladım. Kalamı hareket ettirdim ve g ēs m  salladım. Hareketleri düzeltmek gibi bir şey tamamen l kst . Adeta bir avatar gibi eēitmen nasıl hareket ederse düşünmeden onu taklit etmem yeterliydi.

Kendimi tamamen kaptırıp taklit ederken hayatımda yaptığım en büyüleyici el hareketlerini ve en hızlı ayak hareketlerini sergilediēimi fark ettim.

Müzik dikkatlice hesaplanmış bir sırayla alınıyor, zaman geçtikçe ritmi artıyor ve müzik hızlandıkça hareketler de giderek oēalıyordu. Dans hareketleri sertlik ve sevimlilik arasında gidip geliyordu. Güçlü bir şekilde kollarımı ve bacaklarımı uzatıp disiplin gösterirken bir anda omuzlarımı hareket ettirerek tatlı ve sevimli bir hale b r n yordum. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki ne kadar iyi ya da kötü dans ettiēimi düşünecek zamanım olmadı. Zaman geçtikçe daha da terledim ve yaklaşık 30 dakika sonra maskem sırlısklam olmuştu. Neler olduēunu tam olarak anlamasam da dans etmek iyi hissettirmişti.

Özellikle son kısımdaki birkaç hareketi yaparken Zumba dansını uzun süre yapacaēımı hissettim. Kollarımı yukarı doēru uzatıp vücudumu zıplatarak saēa sola hareket ederken gerçekten çok eēlenmiřtim. Hızlı ve ritmik bir pop şarkısı eřliēinde bir idol grubunun koreografisi gibi yoēun dans etmek de hoşuma gitmişti. Ayrıca zamanın diēer tüm sporlardan daha hızlı geçmesini de sevdim. Eēitmeni takip edip gönlümce dans ederken 50 dakika uçup gidiyordu. Haftada iki kez dans etmeye başlamıştım.

Son 9 aydır her Salı ve Perşembe evden tam 7:56'da ıkıyorum. Bazen dans etmekten ya da başka bir sebepten dolayı gitmek istemediēim oluyor. Ama

2 dakikalık yürüyüşle ulaşabildiğim bir yere bahane üretmek zor geliyor. Bunda bile bahane yaratıyorsam kendime ne gibi bir faydam olabilir diye düşünmeye fırsat bile vermeden hızlıca spor kıyafetlerimi giyiyor ve asansöre biniyorum.

9 ay geçmesine rağmen kimseyle tanışıp selamlaşacak kadar yakınlık kurmadım. Sosyal ve nazik insanlar sessizce hafifçe eğilip selam verdiğiğinde ben de aynı şekilde karşılık vermekten öteye gitmiyorum. İnsanlar ikişer üçerli gruplar halinde toplanıp kahkahalar atarken ben biraz geride sessizce dinleyip hafifçe gülümseyerek tek başıma ısınma hareketleri yapıyorum.

Bu uzun zamandır sürdürdüğüm ve en rahat olduğum pozisyon. İşte böyle. Sessizce gruptan biraz uzakta ısındığım ve müzik başladığında bir avatar gibi hareket ettiğim 9 ay geçti.

Bu süre zarfında fark ettiğim en büyük değişiklik müzik çaldığında farkında olmadan ritmik bir şekilde dans etmeye başlamış olmamdı. Evde yalnızken kendimi bir şarkıyı mırıldanırken ve hafifçe sallanırken buluyorum. Hatta Line dansından Zumba'ya geçen ablamla dans hakkında ciddi bir sohbeta dalmışken bile farkında olmadan hareket edebiliyorum.

Her ne kadar haftada sadece iki saat boyunca hiçbir şey öğrenmeden sadece düşünmeden dans ediyorsa da bazen kendimi iyi bir dansçı gibi hissediyorum. Vücudumda belli belirsiz bir titreşim hissediyorum ve bu his beni güldürüyor. Öyle komik geliyor ki bazen gerçekten yüksek sesle gülüyorum.

Umut Işığım filminde sürekli sinirli olan Bradley Cooper dans ettikten sonra ilk kez biraz daha rahatlamış görünüyordu. Üstelik çok etkileyici bir

dans sergilediği için de değil. Hatta ilk Zumba dersimdeki beceriksiz halimden bile daha tutuk bir şekilde dans etmişti. Yine de yüzünde belli belirsiz bir değişim vardı.

Bir şey yaptıktan sonra insanın yüzünün biraz olsun rahatlaması önemsiz bir şey gibi görünebilir. Ama aslında bu oldukça anlamlı bir değişim değil mi? Rahatlamış Bradley Cooper'ın yüzüne biraz canlılık gelmişti. Ben de dans ettikten sonra vücudumda o canlılığı hissettim. Sanki halsiz bedenim bir saatlik hareketin ardından gerçekten uyanmış gibiydi.

Bütün günü evde yalnız geçirdikten sonra müzik sesinin bangır bangır yankılandığı bir ortamda durduğumda içgüdülerimin tatmin olduğunu hissediyorum. Yalnızlık zihinsel olarak rahatlatıcı olabilir. Ancak uzun bir evrim süreci boyunca asla tamamen tek başına olamayan içgüdülerim bir noktada mutlaka tatminsizlik hissetmiştir.

İnsanlarla temas kurmayı, birlikte hareket etmeyi ve ortak bir ritim yakalamayı arzulayan bu içgüdülerim kalabalığa karışıp onlarla aynı hareketleri yaparken eğlenmemi, terlememi ve gülmemi seviyor. Bunu iyi bildiğim için aşırı üşendiğim günlerde bile hızlıca montumu giyip aşağı iniyor ve kendimi insanların arasına bırakıyorum. Çünkü yalnızken iyi vakit geçirmek istiyorsanız bazen yalnız olmamanız gerekir. Bu yazıyı yazarken Zumba'ya başladığımdan beri daha fazla müzik dinlediğimi fark ettim. Önceden dilime dolanan bir şarkıyı bir süre sürekli dinleyip sonra tamamen müziksiz bir hayat sürerdim.

Ancak son zamanlarda özellikle temizlik yaparken ya da yemek hazırlarken sık sık müzik açıyorum. Müziğı açıp vücudumu ritme kaptırıyorum. Bazen elimde bir süpürge, bazen de bir kepçe oluyor. Hatta bazen durup şarkıya

eşlik ettiğim bile oluyor. Dans ve müzik fark ettirmeden günlük hayatıma sızdı ve genellikle böyle fark ettirmeden giren şeylere karşı koymak zordur. Bazen elimde bir süpürge, bazen de bir kepçe oluyor. Hatta bazen durup şarkıya eşlik ettiğim bile oluyor. Dans ve müzik fark ettirmeden günlük hayatıma sızdı ve genellikle böyle fark ettirmeden giren şeylere karşı koymak zordur.

Karşı koymak istemediğim için değil. Temizlik ya da yemek yaparken vücudumu hareket ettirmeye devam edeceğim gibi görünüyor. Eğer böyle devam edersem belki dans konusunda da kendimi biraz daha geliştirebilirim.

Yalnız olsan da birlikteymişiz gibi

Uzun bir süre uzak kaldığım bir hobime yeniden ilgi duymaya başladım. Kitaplar hakkında konuşulan podcast dinlemek. Çeşitli podcastleri araştırdıktan sonra Read Out'ta karar kıldım. Son zamanlarda uyumadan önce yatağımın kenarındaki lambayı açık bırakıp uzun uyku destek yastığıma sıkıca sarılıp sessizce yatakta uzanarak dinliyorum.

Şu an odamdayım. Oda hafif karanlık ama tek başıma olmama rağmen yalnız değilmişim gibi hissediyorum. Yalnızım. Ancak bedenimin üzerine bir ses yankılanıyor ve o ses bana en sevdiğim konulardan birini anlatıyor. Dinlediğim hikaye benim ideal diyalog biçimi olarak gördüğüm şekilde aktarılıyor. Soru ve cevap dengesiyle nazik ve espirili. İyi niyetli ve karşılıklı duygu ve düşüncelerin doğal bir paylaşımı olarak.

Dünyanın en rahat haliyle uzanıp podcast dinlerken karşımda oturan bir arkadaşın hikayesini dinler gibi hissediyorum. Ona doğrudan karşılık vermem gerekme de sanki onunla aynı ortamı paylaşıyormuşum gibi bir his sarıyor içimi.

Odamı dolduran sesler güldüğünde ben de kıkırdıyor, dokunaklı sözler ettiklerinde düşüncelere dalıyor, ağlamaklı tonlarını duyduğumda ise duygulanıyorum. Bir saatten uzun süren bir podcasti bitirdiğimde güzel bir hikaye daha yüreğime işlenmiş gibi hissediyor ve bunun verdiği memnuniyetle gözlerimi kapatıyorum. Sonrasında ileride bir arkadaşım

buluştuğunda ben de böyle güzel bir hikaye paylaşmak isterim diye düşünüyorum.

Birkaç gün önce yazar Jang Heyon'un konuk olduğu bir bölümü dinledim. Daha önce onu bir konuşma yaparken izlemiş ve sesi bulutlarla dolu diye düşünmüştüm. Hafif genizden gelen sesiyle daha önce hiç fark etmediğim şeyleri alışılmadık ama kendine has bir tarzda anlatan bir kadındı.

Bu sefer de kendi tarzıyla sanki bulutların üzerinde oturuyormuş gibi hikayesini paylaştı. Dinlerken defalarca duygulandım ve sonunda gözlerim doldu. Yastığıma sıkıca sarılarak podcast bitene kadar uyumadım.

Olayların iyi yönünü görmek gerektiğinde

Bir haftadan uzun süredir beni rahatsız eden göz yorgunluğum giderek kötüleşiyordu ve artık gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Gözlerimi kısarak yazı yazmaya çalışıyordum. Geçen hafta artık dayanamayacağımı hissedip yakınlardaki bir göz doktoruna gittim.

Muayene sırasında doktor rahatsızlığımı sorduğunda gözlerimin aşırı yorgun olduğunu ve sürekli kapatmak istediğimi söyledim. Beklenmedik bir şekilde oldukça bıkkın ve sabırsız bir tonda konuştu. Sanki içinde uzun zamandır biriktirdiği bir öfkeyi dile getiriyormuş gibi, "Gözlerinizin yorgun olduğunu söylemekle bir şey anlamamız mümkün değil. Tam olarak nasıl bir rahatsızlık hissettiğinizi detaylıca açıklayın" dedi.

Ardından gözlerimde kanlanma olup olmadığını ya da kaşıntı hissedip hissetmediğimi sordu. "Gördüğünüz gibi kanlanma yok ve kaşıntı da hissetmiyorum" diye yanıt verdim.

Bir süre daha konuştuk ama sonunda iletişim kurmayı başaramadık. Nedenini tam anlamadığım bir alerji damlası ve tek kullanımlık gözyaşı damlası reçetesiyle eve döndüm. Damlayı gözüme sıkarken moralim tamamen bozulmuştu.

Bu kadarı da yetmişti artık. Her şey üst üste geliyordu. Şimdi de göz meselesi çıkmıştı ortaya. Zaten vücudumun çoğu yeri ağrıyordu. Yeniden nükseden bel ağrısı, bir aydır geçmeyen dermatit ve birkaç gün önce duş alırken başlayan bilek ağrısı.

Özellikle duş lifiyle sırtımı köpürtürken bileğimi tutmak zorunda kaldığımda yaşadığım acı o kadar şiddetliydi ki gözümünden yaşlar gelmişti. Spordaki yorgunluğun birikiminden kaynaklanıyor gibi görünse de sadece sırtımı ovarken bileğimde bu kadar acı hissetmem vücudumun yaşlandığını kabul etmeme neden oldu. Şimdi de gözlerim. Yaşlandığım için mi bozuluyorlardı yoksa başka bir sebebi mi vardı?

Hastalarla ilgilenmekten çok uzak görünen o doktor bile bu ihtimalden bahsettiğine göre belki de gerçekten öyleydi. Bu düşünceyle internette araştırma yapmaya başladım. Okuduğum birkaç makale göz yorgunluğunun büyük olasılıkla kuru göz sendromu olduğunu söylüyordu. Ama semptomun adı ne olursa olsun benim tek derdim tedavi yöntemini öğrenmekti.

Göz yorgunluğu için önerilen tek bir şey vardı. Gözleri dinlendirmek. Bunun da yöntemi basitti. Uzun süre kitap okumamak, ekrana veya elektronik cihazlara bakmamak gerekiyordu.

Tavsiyeyi dikkate alarak yazı yazma programımı açtım. Sonuçta uzun süre bakmamam gerektiğine göre kısa bir süre bakabilirdim. Dikkatli bir şekilde yazmaya karar verdim. Yaklaşık 10 dakika boyunca gözlerimi kısmış halde yazı yazdıktan sonra gözlerimi kapadım. Bir süre kapalı tuttuktan sonra tekrar açıp yazmaya devam ettim. Sonra yeniden kapattım.

Bu döngüyü birkaç kez tekrarladıktan sonra sonunda yazmayı bıraktım ve oturma odasına geçtim. Yavaş yavaş bedenimi ele geçiren bir depresyon hissiyle kanepeye uzandım. Bu his kolay kolay geçmiyordu.

Çocukluğumdan beri sık sık küçük hastalıklarla uğraştığım için hastalanmaya pek yabancı değilim. Bir keresinde birinin 40 yılı aşkın

süredir hastalanmadığını ve şişkinliğin nasıl bir his olduğunu bile bilmediğini söylediğini duyduğumda onun ölümsüz filmindeki ana karakter kadar insanüstü olduğunu düşündüm.

Vücudun her köşesinin sağlıkla dolup taşıdığı bir durum. Mükemmel bir şekilde sağlıklı olma hissi bana hep yabancı geldi. Tabii ki sağlıklı olduğum zamanlarım hasta olduğum zamanlardan daha fazla. Ancak tam iyileşir gibi olduğumda vücudumun başka bir yerinde yeni bir sorun ortaya çıktığı için kendimi sağlıklı ve enerjik bir ben olarak hayal etmek pek mümkün olmuyordu.

Ancak kaç kez hasta olmuş olursam olayım hiç bu kadar çok semptomu bir arada yaşamamıştım. Sırt ağrısı ve bilek ağrısı gibi rahatsızlıklara aşinaydım. Ancak daha önce hiç yaşamadığım dermatit ve göz yorgunluğu gibi semptomlarla karşı karşıya kalmak beni ne yapacağımı bilemez bir ruh haline soktu.

Yine de moralimi yüksek tutmaya ve semptomlarımı yönetmek için adımlar atmaya çalıştım. Sol elime bilek ateli taktım, sırtımı desteklemek için esneme hareketleri yaptım. Dermatitin bağışıklık sistemiyle bağlantılı olabileceğini düşündüğüm için bağışıklık güçlendirici ilaçlar aldım. Ayrıca cep telefonumdan gelen mavi ışığı engelledim ve bir süre kitaplardan ve ekranlardan uzak durmaya karar verdim.

Çeşitli önlemler alarak birkaç gün geçirdikçe moralim biraz toparlandı. Sonuçta moralim bozuk olursa bunun zararını yalnızca ben görecektim. Bu yüzden olumlu düşünceler üretmeye çalıştım. İyi tarafından bakacak olursam harekete geçebilmek bile başlı başına iyi bir şeydi. Eğer hiçbir önlem alamayacak durumda olsaydım asıl o zaman ne yapardım acaba?

Aldığım önlemler yavaş yavaş etkisini göstermeye başlarsa, semptomlar azalır ya da hafiflerse günlük hayatımın eski haline dönmesi mümkün olabilirdi. Belki de durumu fazla olumlu değerlendiriyordum. Ancak bazen böyle olumlu düşünceler üretmek gerektiğini geçen yıl öğrendim.

Geçen yılın sonunda üst kattan gelen gürültü nedeniyle sinirlerim aşırı derecede hassaslaşmıştı. Ne yazık ki her ses duyduğumda tüm sinirlerim tepeme çıkıyordu. Katlar arası gürültüyü deneyimleyen insanlar bu durumu kulakların açılması olarak tanımlıyor. Öyle bir noktaya ulaşmıştı ki artık üst kattan en ufak bir gürültü geldiğinde kalbim hızla çarpmaya başlıyordu.

Birkaç gün boyunca bu sorunu yaşayan insanların yazılarını okuyarak onların öfkelerine ortak oldum. Gürültünün tam olarak ne olduğu ve maruz kalan insanları nasıl etkilediğini dikkatle analiz ederken hislerini paylaştığını düşündüm. Bazılarının bu nedenle psikiyatrik tedavi gördüğünü öğrenmek beni daha da etkiledi.

Sonunda bir karar verdim ve mini bir hoparlör aldım. Üst kattaki çocuk koşmaya başladığında ben de evimde ses ve titreşim yaratmak için yüksek sesle hızlı tempolu bir şarkı açmaya başladım.

Katlar arası gürültü cehenneminde debelenirken gürültü önleyici kulaklıkları araştırdığım bir dönemdi. Son zamanlarda neden bu konuya karşı bu kadar hassaslaştığımı merak etmeye başlamıştım. Daha önce de strese giriyordum ama bu kadar çaresiz hissettiğim bir durumda değildim. Ne değişmişti ki?

Bir an oturma odasında oturduğumu fark ettim. Son zamanlarda ortam değişikliği olsun diye oturma odasında çalışıyordum. Belki de sebep bu

olabilirdi. Belki de tüm günümü oturma odasında geçirdiğim için çocuğun koşturmacasını tamamen zihnimin içinde hissediyordum.

Bunu fark eder etmez hemen dizüstü bilgisayarımı çalışma odama taşıdım. Masaya otururken endişeli hissediyordum. Çalışma odasında da katlar arası gürültüden rahatsız olursam evdeki çalışma düzenimi kökten değiştirmek zorunda kalacaktım. Gürültü yüzünden evin dışında çalışmak zorunda kalmam gerekirse bu benim için büyük bir stres kaynağı olacaktı. Ayrıca yazı yazmak için büyük bir monitöre ihtiyacım vardı ve her çıktığımda 27 inçlik bir monitörü yanımda taşıyamazdım.

Birkaç günü burada sorun olmamasını dileyerek geçirdim. Üst kattaki çocuğun neler hissettiğini anlarsam belki de hassasiyetim azalır diye düşünerek kendi çocukluğumu hatırlamaya çalıştım. Ancak bu da gürültünün devam etmesini engellemediği için hoparlörüme geri döndüm.

Müzik platformunda bir beyaz gürültü albümü bularak onu açtım. Artık çalışma odamda dalga sesleri, dalgalarda yuvarlanan çakıl taşlarının sesi, serin bir ortamın sesi, çatıya düşen yağmur damlalarının sesi, kamp ateşi sesi ve köy gecelerinde cırcır böceği sesleri sanki bir filmin arka plan müziği gibi hafifçe odama yayılıyordu.

Yazı yazarken hiçbir şey dinlememeyi tercih eden biri olarak bu sesler bana biraz rahatsız edici gelse de beni içinde bulunduğum mekandan uzaklaştırmaları ve katlar arası gürültüden kaçmak için çalışma odama sığındığımı bir anlığına unutturmaları açısından yardımcı oldular.

Yaklaşık bir hafta sonra bir akşam çalışma odasında otururken o gün beyaz gürültü seslerini açmadığımı, ardından da oturma odasına gittiğimde bir

gürültü duymama rağmen kalbimin hızla atmadığını fark ettim. Bir anda rahatlama hissi geldi. Artık gereksiz yere strese girmeme gerek kalmamıştı. Evden çıkmama gerek yoktu. Sığındığım çalışma odamda bir hafta geçirdikten sonra artık sesleri duymaz olmuş, kulaklarım kapanmıştı.

İşte o zaman şöyle düşünmeye başlamıştım. Bir sorun ortaya çıktığında önlem alabilecek durumda olmak bile başlı başına şükredilecek bir şeydi. Tabii ki evimin oturma odasında özgürce çalışmamak üzücüydü ama en azından çalışma odamda rahatça çalışabilmek büyük bir şanstı. Bu şekilde düşünmemin sebebi günlük stresi azaltmak ve mümkünse her günü keyifli bir şekilde yaşamaktı.

O zamanlar stresten uzak durabildiğim sürece çalışma odamda yemek yiyip uyumaya bile razıydım.

Bu sefer de önlem almaya devam ediyorum. İki hafta sonra gittiğim başka bir göz doktorunda kuru göz sendromu teşhisi aldım ve bir ay boyunca kitap okumayı, video izlemeyi ve yazı yazmayı bıraktım. Detaylı testler sonucunda yaşlılık sonucu göz bozukluğu başlamadığı kesinleşti. Okumaktan ve izlemekten büyük zevk alan biri için zor bir aydı.

Ancak iş buraya kadar gelmişken başka bir keyif kaynağı bulmaya karar verdim ve o bir ayı sesli kitapların tadını çıkararak geçirdim. Elbette zaman zaman depresif hissettiğim için yine olaylara iyi yanından bakmaya çalıştım. Sesli kitap dinlerken bir yandan da şunu düşünüyordum. Eğer önlem alabiliyorsam, sığınacak bir yerim varsa, bir alternatifim bulunuyorsa bu aslında benim için bir sorun olmadığı anlamına gelirdi. Sesli kitapların varlığı ne kadar da büyük bir şans değil mi?

Okurlarla buluşma

Kitap sohbeti yapmak nasıl hissettirir acaba? Yazar olduktan sonra ara sıra bunu hayal ediyordum. Bir romanda bir yazar karakterinin kitap tanıtım turu yaptığı bir sahneyi okuduğumda ya da bir denemede yazarların kitap sohbetlerinin detaylarını anlattığını gördüğümde ben olsaydım ne yapardım diye düşünürdüm.

Kitabım yayımlandığında boş yere huzursuz bir şekilde ya kitap sohbeti için davet alırsam diye endişelenip sonra davet almazsam zaten böyle olacağını biliyordum diye kendi kendime hayal kırıklığı yaşadığım anlar olmuştu. Sanırım bu sadece benim başıma gelmiyordur.

İlk kitabım yayımlandıktan sonra bir kitap sohbeti yapmıştım. Ama bu daha çok bir kutlama partisini andırıyordu. Kitabımın yayımlanmasını kutlamak için cömert arkadaşlarım tarafından düzenlenmişti. Beni veya arkadaşlarımı tanımayan kimsenin olmadığı bir ortamda bile boğazım düğümlenecek kadar heyecanlanmıştım.

Üstelik soğuk algınlığına yakalanmıştım ve kitap sohbeti sırasında öksürük krizine girmekten endişelenerek başından sonuna kadar tedirgin haldeydim. Sunucu, okuma yapan kişi ve soru soranlar bile arkadaşlarım ya da onların tanıdıklarıydı. Tamamen tanıdık bir ortamda bile kendimi toplayamamıştım. Gerçek bir kitap sohbeti yapıyor olsaydım ne olurdu? Sadece düşünmek bile gerilmeme sebep olmuştu.

Buna rağmen kitabımı okuyan okurlarla buluşmayı zaman zaman hayal ediyorum. Bu buluşmayı en ayrıntılı şekilde kick boks üzerine bir deneme yazarken düşünmüştüm. Kitabım henüz yayınlanmadan önce kitap sohbetinin yerini, tarihini, saatini, sürpriz etkinliğini ve kıyafet kurallarını bile planlamıştım. Yer olarak kick boks yaptığım spor salonunu seçmiştim.

Tarih kitabın yayımlandıktan sonra 2 ay içinde başarılı olup olmadığına karar verileceği söylenen dönemdi. Bu yüzden başarısız ilan edilmeden hemen önceki cumartesi gününü belirlemiştim. Saat 15, sadece en uygun görünen zaman dilimi olduğu için seçilmişti.

Sürpriz etkinlik olarak beni eğiten hocaların rehberliğinde tüm katılımcıların kick boks yapmasını planlamıştım. Kendimce hocaları cumartesi günü işe çağırmaya karar vermiştim. Kıyafet kuralları ise kick boks yapılacağı için dünyanın en rahat eşofmanlarıydı. Şöyle bir düşününce hem sağlıklı hem de eğlenceli bir kitap sohbeti olacağına inanıyordum.

Kitabım yayımlandıktan hemen sonra patlak veren virüs salgını nedeniyle planlarını bile tamamladığım kitap sohbeti yalnızca bir hayal olarak kaldı. Ancak salgın olmasaydı bile bu hayalin gerçeğe dönüşüp dönüşmeyeceğinden emin değilim. Yayımcılar ve yazarlar kitap sohbetleri için plan yapar ve hazırlanır. Fakat plan ve hazırlık yapabilmeleri için önce bu sohbetlere katılacak okurların olması gerekir.

Peki ben bir kitap sohbeti düzenlesem okurlar gelir mi? Kim olur bu okurlar? Kıyafet kurallarına kadar her detayı hayal etmişken beni görmek için gelecek okurların nasıl görüneceğini bir türlü kafamda netleştiremedim.

Birinin kitabımı okuduğu bile bana gerçek gibi gelmezken o kişinin değerli hafta sonunu ayırıp beni görmeye gelmesi daha da inanılmaz geliyordu. Bu kadar inanılmaz bir şeyi zihnimde canlandırmak zor olduğundan okurlar hayalimde sadece karakalemle çizilmiş belirsiz suretler olarak var oluyordu.

Bundan 2 yıl sonra yani yazar olmamın 5. yılında ilk kez gerçek bir kitap sohbeti yapma fırsatı buldum. Arkadaşlarımın katkılarıyla düzenlenen bir kitap sohbetini ve kendi hayalimdeki etkinliği geride bırakarak hayatımda ilk kez okurlarla yüz yüze buluşacaktım.

Daha önce birkaç kez online kitap sohbetlerine katılmış olsam da bu benim için tamamen yeni bir deneyimdi. Kitap sohbetinin mekanı Seul'un Gwanak-gu semtindeki şefkatli Zaman adlı mahalle kitapısıydı. Gyeonggi'ye taşınmam nedeniyle devam edememiş olsam da her ay roman okuyup üzerine sohbet ettiğim bir yerdi burası.

Kitap sohbetinin yapılacağı gün kitapçıya doğru yürürken hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. O anın benim için ne anlama geldiğini sorgulamaya başlarsam sakinliğimi kaybedeceğimden korkuyordum. Elimden geldiğince sakin ve kararlı bir şekilde ilerleyerek gördüğüm diğer yazarlar gibi şık ve özgüvenli bir şekilde okurlarla buluşmayı umuyordum.

Kitapıya yaklaşık 15 okur gelmişti. Okurların yüzüne bile doğru düzgün bakamadan yerime oturdum. Kitapının sahibiyle yan yana oturup kısaca hal hatır sorduktan sonra sohbet resmen başladı. Okurların yazarla, yazarın da okurlarla buluşma zamanı gelmişti.

Benim stratejim soruları düzgün bir şekilde yanıtlamaktı. Kitap sohbetinde yapabileceğim en iyi şey yöneltilen sorulara gerçeğe en yakın şekilde ve

elimden gelenin en iyisiyle cevap vermektir. Her şeyi enine boyuna düşünerek, gereksiz süslemelerden kaçınarak ve olduğu gibi anlatmaya gayret ettim.

Okurlarla aramda yalnızca bir metre vardı. Bu göz göze geldiğinizde karşınızdakinin duygularını okuyabileceğiniz kadar yakın bir mesafeydi. Daha önce varlığını bile hayal edemediğim okurlarla bir anda bu kadar yakınlaşmak bana tuhaf geldi. Bu yüzden hafifçe başımı eğerek konuşmayı tercih ettim. Ancak her başımı kaldırışında okurlarla göz göze geliyordum ve bu karşılıklı bir tedirginlik yaratıyordu.

Fiziksel olarak bir telaş yaşanmasa da benimle okurlar arasında belli belirsiz utangaç bir karmaşa vardı.

Okurların sorularını alma zamanı gelmişti. Elini kaldırıp soru soran okuru dinlerken kontrol etmeye çalıştığım duygularım ve zihnim dalgalanmaya başladı. Yazdığım cümleleri okurken hissettiklerini nazikçe aktaran, romanımın karakterlerine derin bir empati gösteren bir sesi dinlerken baştan ayağa tüm vücumda bir ürperti hissettim. En ufak yanlışında ağlayacakmışım gibi hissettiğimden duygularımı bastırarak okurun sorusunu cevapladım.

Onlarla konuşup iletişim kurdukça daha önce belirsiz bir silüet olarak var olan okurların yavaş yavaş titreştiğini ve içlerinin sıcak ve yumuşak bir şekilde dolmaya başladığını hissettim. Okurlar bedene bürünmüşlerdi. Hem de son derece net bir şekilde. O gün okurlarımla gerçekten buluştum.

O günden sonra okurlarla buluşmak için çok seyahat ettim. Trene binip bir saatlik mesafelere de, dört saatlik mesafelere de gittim. Davet edildiğim her

yere gitmek istesem de insani sınırlarım nedeniyle hepsine gidemiyorum. Bunlar fiziksel dayanıklılığın sınırları, içe dönük bir insan olmanın sınırları. Yolculuk rotası belirsiz olduğunda hiçbir yere gidemeyen yön bulma problemi ve uzun süre otobüs yolculuğu yapınca bazen nefes almakta zorlanan hassas bir insan olmanın sınırları gibi sınırlar.

Yine de bu tüm sınırları aşarak ülkenin dört bir yanına gittim. Ne kadar fazla kitap sohbeti yaparsam yapayım bu hala kolay bir şey haline gelmedi.

Her şeyden önce konuşmak zor bir işti. Burası konuşmam için hazırlanmış bir ortam olmasına rağmen acaba bu kadar uzun süre tek başıma konuşmam uygun mu gibi düşüncelere kapılarak konuşmayı aceleyle bitirdiğim anlar da oluyordu. Çok konuştuktan sonra eve döndüğümde söylediğim kelimelerin çokluğu altında ezilerek kendimi duygusal olarak yorgun hissettiğim zamanlar da oluyordu.

Buna rağmen büyük bir gayretle devam etmemin sebebi elbette okurlarla buluşmaktı. Tek başıma konuşmak ve çok konuşmak benim için zor olsa da kitap sohbetlerinde okurların merak dolu gözlerine güvenerek kendim hakkında birer birer konuştum. Yazar kendisi hakkında konuşan, okursa kendi hakkında düşünen bir kişi olduğundan konuştuğumda sözlerim ve düşüncelerim mekanın boşluğunda okurlarla tanışıp buluşup ayrıldıklarını hissedebiliyordum.

Kitap sohbetine her gittiğimde hırslı hissederim. Gerçekleşecek buluşmanın hem yazar hem de okuyucular için keyifli bir zaman olmasını, eve dönerken yolun her zamankinden biraz farklı hissettirmesini isterim. Her defasında bunu umut etmeme rağmen okurların ne hissettiklerini bilemiyorum.

Peki yazar kim? Okur kim? Yazar bir yere doğru çekingen bir şekilde yürüyüp ücretsiz sarılma önerisiyle tek başına duran kişiyse, okur o yazara yaklaşarak sarılan kişidir.

Bir yazarın bakış açısından şöyle denebilir: "Burayı nasıl bulabildiniz? Kimse gelmez sanıyordum." Bir yazar için okur burada olduğunu fark eden kişidir. Bir okurun bakış açınsındansa şöyle denebilir: "Şimdiye kadar neredeydiniz? Uzun zamandır sizi bekliyordum."

Okur için yazar orada olduğu için minnet duyulan kişidir. Birbirine biraz utangaç bir şekilde sarılan iki kişi de aynı derecede minnettardır. Yazar olmanın en güzel yanı bu iki duyguyu da anlayabilmektir.

Bana gelsene

Eve gelen ilk misafirim beklenmedik bir şekilde Che oldu. Che'nin bu kadar hızlı hareket edip geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Sonuçta oldukça meşgul biriydi. Üstelik henüz eve kanepeler bile gelmemişti ve ben de hala istifa etmemiştim.

Daha önce Che grup sohbetine "Boreum, yakında sana geleceğim" diye yazmıştı. "Ne zaman geleceğimi tam olarak bilemiyorum ama bekle beni."

Bunun anlamı belirli bir tarih veremese de uygun olduğu ilk fırsatta geleceğini söylemekti. Evlenmeden önce de en meşgulümüz Che'ydi. Evlendikten sonra da öyle kaldı. Her çocukla birlikte meşgulliyeti daha da arttı ve şu anda dört çocuğunu büyütürken inanılmaz derecede yoğun bir hayat sürüyor.

Beraber vakit geçirdiğimizde evden telefon almadığı tek bir an bile olmamıştı. Che'yi arayan insanlar ve onun bitmek bilmeyen işleri hiç eksik olmazdı. Ben kendi rahat programımı bile zamanında yetiştirmek için telaş içinde yaşarken Che'nin böylesine büyük bir aileyi nasıl idare ettiğini bir türlü anlayamıyordum.

Bir süre sonra onun hayatında olup bitenleri anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Bunun yerine KakaoTalk mesajlarına cevap vermediğinde kendimi kötü hissetmediğim tek arkadaşım haline geldi.

Yakında geleceğini söyleyen Che kısa bir süre sonra "Bugün o gün" diye haber verdi. O gece saat 10'u geçtikten sonra çocuk bakımını tamamladı ve 22.37'de evden çıktı. Araba kullanmayı seven arkadaşım stres atmak için yüksek sesle bir şarkı açtı ve ara ara KakaoTalk'a mesaj atarak yoluna devam etti.

Her bildirim geldiğinde grup sohbetindeki 4 kişiden biri mutlaka bir şeyler yazıyordu. Sadece ben değil, diğer arkadaşlar da kendi evlerinden Che'nin bana gelişini dikkatle takip ediyordu. O gece bizi eğlendiren iki şey vardı. Birincisi bir arkadaşımızın bu kadar geç saatte başka bir arkadaşını ziyaret etmesi, ikincisi ise aramızdan ilk kez tek başına yaşayan birinin evine gidiyor olması.

2021 yılı itibariyle ülkemizde tek kişilik hane oranı %33,4'tü. 2022 Mayıs itibariyle ise grup sohbetimizdeki 5 kişiden tek kişilik yaşayanların oranı ancak %20'ye ulaşmıştı. Bir ay öncesine kadar aramızda yalnız yaşayan tek bir kişi bile yoktu.

Arkadaşlarımdan ikisi evliydi ve aileleriyle yaşamaktan doğrudan partnerleriyle yaşamaya geçmişti. Diğer üçü ise hala aileleriyle yaşıyordu. Dolayısıyla benim tek başıma yaşamaya başlamam arkadaşlarım için biraz olay oldu. Bu durum meraklarını da iyice tetiklemişti. Che de büyük ihtimalle kafasında sorularla bana doğru yola çıkmıştı.

Che saat 23.30'da arabasını otoparka park etti. Ben de kapıyı ardına kadar açıp başımı dışarı uzatarak onu beklemeye başladım. Asansör kapısı açıldığında Che ortaya çıktı. Şaşkın bir ifadeyle ve sabah 11'de duyulabilecek neşeli bir sesle "Neden dışardasın?" diyerek beni içeri itti.

Ellerinde poşetlerle gelen arkadaşımın hediyelerini alırken "Niye bu kadar zahmet ettiğini" sordum. Gülümseyerek "Bunların hepsi harika şeyler" diye yanıtladı. Eve girer girmez de grup sohbetine vardığını haber verdi. Arkadaşlarımızdan biri fotoğraf çekip paylaşmamızı isteyince biz de dediğini yaptık. Gelen yanıtta artık yaşımızı saklayamıyor olduğumuzdu.

Kısa bir süre sonra grup sohbeti sessizliğe büründü. Che getirdiği hediyeleri tek tek bana tarif ettikten sonra etrafına bakınıp "Vay be Hwang Bo-reum, tebrik ederim seni" dedi. Arkadaşım sırf bunu söylemek için bu kadar geç bir saatte buraya gelmişti. Gülümsedim ve ona teşekkür ettim.

Çekinmeden bir odadan diğerine girip çıkan Che aramızda dünya işlerine en hakim olanımızdı. Bu yüzden "Ev kendi evin mi, kiralık mı?", "Kira", "Kredi çektin mi, çekmedin mi?", "Çektim" gibi soru cevaplarla evi baştan sona inceledi. Evi gezmeyi bitirdikten sonra salona gelip bana baktı. Che'nin kedi gözleri yumuşak bir ifadeye bürünmüştü.

"İstediğin hayata kavuştun demek."

Bu sözleri üzerine gülümseyerek "Gerçekten de öyle" diye cevap verdim.

Che'nin bugün neden bu kadar acele ettiğini aslında biliyordum. Birkaç gün önce Kyobo Kitapevi'ndeki raflarda duran kitabımın fotoğrafını çekip grup sohbetine göndermişti. Ayrıca satın aldığı kitapların da fotoğrafını paylaşarak "Bu kitapların hepsine imza alacağım" diye yazmıştı.

Tüm yoğunluğuna rağmen bir kitap kulübüne katılan Che bir sonraki buluşmada imzalı kitapları kulüp üyelerine hediye etmeyi planlıyordu. Normalde herkes kendi kitabını alıp okurdu ama bu kez Che cömert bir şekilde hediye vermek istiyor gibiydi. 20'den fazla kitaptan oluşan bir yığını

önüme bıraktı. Ne diyeceğimi bilemedim ve sadece durup kitapları yığmasını izledim.

Bu kadar çok kitap aldığı için ona teşekkür mü etmeliydim yoksa bu kadar çok kitap almasına neden olduğum için özür mü dilemeliydim? Emin olamadım. Sonunda teşekkür ettim. Che konuşmayı bırakıp hemen oturup imza atmam için acele ettiriyordu. Ona bir şeyler ikram etmek istedim ama yalnızca bir içeceğin yeterli olacağını söyledi. Bunun üzerine bir bardak soda doldurup kalın keçeli kalemimi aramaya başladım.

"Hemen mi gitmen lazım?"

Daha gelir gelmez acele eden arkadaşşıma bunu sorunca doğal bir şekilde "Evet" dedi. Saat 12 oldu bile.

Che'nin önünde dünyada en kötü yaptığım şeylerden birini yapıyordum. Elle yazmak. Üstelik birinin önünde yazmak. Çoğu işi yaparken kendime güvenim olup olmadığını pek sorgulamam ama yazı yazarken zaten olmayan güvenim iyice azalır. Sadece gerilmekle kalmam, sık sık da hata yaparım.

Bir keresinde birinin önünde yazı yazarken o kadar utanmıştım ki "Bo" yazmam gerekirken farkında olmadan önce "O"yu yazmış yani harflerin yazılış sırasını karıştırmıştım. Sonra da utanmış bir halde "O"nun üstüne garip bir şekilde "B" ekleyerek hatamı düzeltmeye çalışmıştım.

Ne kadar yakın arkadaşım olursa olsun Che'nin önünde yazarken yine de gerilmiştim. Boş yere savunmacı bir tavırla "El yazımın kötü olduğunu biliyorsun değil mi?" dedim. Bazen imza atarken yazım çok kötü olduğunda

"Ah benim el yazım kötüdür de" diye açıklama yaptığımda hep "Sorun değil" cevabını aldığımı hatırlayarak "Güzel yazamıyorum" diye ekledim.

Fakat Che yine yapacağını yaptı. Yazımı eleştirmekle kalmayıp yazdığım metni bile düzeltmemi isteyerek imkansız bir talepte bulundu. "Bu ne biçim yazı böyle? Neden çizgiyi sonuna kadar çekmeyip yarıda bırakıyorsun?"

"Hwang Bo-reum, ortaokulda nasılsan hala öylesin. Yazın hiç değişmemiş. Yavaş yavaş güzelce yaz, acele etme."

Hem hemen gitmesi gerektiğini söyleyip hem de acele etme yavaş yavaş yaz dediği için iyice gerilmiştim. Arkadaşımın yazdığı isimleri tek tek kontrol ederek ne kadar yavaş yazsam da yazımın güzel olmayacağını bilerek yazmaya devam ettim.

Kötü el yazısının en kötü yanı ne kadar çaba harcarsanız harcayın samimi görünmemesidir. Bu yüzden yazımın daha samimi görünmesi için her harfi dikkatle yazmaya çalıştım. Ben sessizce imza atmaya dalmışken Che bundan etkilendi mi yoksa tamamen pes mi etti bilmiyordum ama sadece sessizce izlemeyi sürdürdü.

Bir süre sonra "Yalnız yaşamaktan mutlu musun?" diye sordu. İmza atmaya devam ederken başımla onayladım. "İstediğin her şeyi başarıyorsun değil mi?" dediğinde ise hemen cevap veremedim. "O kadar da değil" der gibi bakınca Che benim yerime başını salladı.

"Sen hep böyleydin. Yapamadığım şeylerde çok zorlandığım zamanlar da oldu biliyorsun. Biliyorum ama yine de üstesinden geliyorsun."

Che'nin söylediklerine tamamen katılmasam da ne demek istediğini anlayabiliyordum. Her şeyin üstesinden geliyorsun demesi hayatımı yaşama biçimimde her zaman iyi yönler gördüğü anlamına geliyordu. Küçük tuhaflıklarımınla mesela kötü el yazımıyla dalga geçmesine rağmen Che'nin büyük kararlar alırken veya yeni bir yola çıkarken beni cesaretlendiren sözleri hep vardı.

Bir gün gelecek planlarım hakkında saçmalıyordum ve Che "Hwang Bo-reum süpersin" diyerek beni övmüştü. O plan sadece sözde kalmış olmasına rağmen o sırada Che'ye nereden telefon ettiğimi ve Che'nin bana ne dediğini hala hatırlıyorum. Sanki hayatımı istediğim yöne çekmeye çalışırken bana destek olmaya çalışıyordu. Hayır, aslında desteklemekten ziyade gerçekten iyi tarafından bakıyordu. Bana ve yaşam tarzıma her zaman olumlu bir şekilde yaklaşırdı. Zamanla bu bakış açısının ne kadar güven verici olduğunu fark etmiştim.

İmza işlerini bitirdiğinde Che, gitme düşüncesini tamamen unutup benimle sohbete dalmıştı. Her zaman dramatik bir havası olan Che'nin hikayelerini dinlerken ben de bol bol konuştum. Saat gece yarısı bir olmuştu. Sonra iki olmuştu. Sandalyelerimizde oturup arada saati kontrol etsek de sohbetimiz hiç kesilmedi. Aslına bakılırsa ikimiz de bu sohbetin devam etmesini istiyorduk.

Che'nin eve gelir gelmez acele etmesinin asıl sebebinin, benim ertesi gün işe gidecek olmam olduğunu o an kesinlikle anladım. İyi misin? Ya sen? İyi misin? Ben iyiyim. Ben de iyiyim. Böylece birbirimize halimizi hatırımızı sorarak konuşmayı sürdürdük ve ancak sabah üçte zorla ayağa kalktık.

Hemen uyuyabilirdim ama Che'nin bir saat boyunca araba kullanacak olması beni endişelendiriyordu.

Araba kullanabilecek misin diye sordum. Oysa sanki saat öğleden sonra üçmüş gibi rahatlıkla iyiyim iyiyim diyerek elini havaya savurdu. O gittikten sonra getirdiği hediyeleri düzenledim. Bir kutu elma suyunu buzdolabının alt rafına koydum. Tek tek paketlenmiş yumurtaları ise, bu kadar özenle paketlenmiş yumurtaları nereden buluyor acaba, epey pahalı olmalı diye düşünerek paketlerinden çıkarıp yumurta saklama kabına yerleştirdim.

Buzdolabına yumurtaları dizerken Che'nin hayatını düşündüm. Onun hayatında büyük dalgalanmalar olduğunda o sırada ona nerede ne söyledim diye düşünmek bile utançtan enseme yakıyordu. Ona zamanında söylemem gereken şeyleri dile getiremediğim için bir dahaki sefere Che ile karşılaştığımda ne diyeceğimi önceden planladım. Hey Che, ne zaman istersen saat kaç olursa olsun o dramatik havaya sahip hikayelerinle benim eve gel.

Tek başına bir seyahate çıkmam gerekirse

Bir keresinde Çeju Adası'nda bir ay boyunca tek başıma seyahat etmiştim. Daha önce günübirlik bir gezi için bile hiç yalnız seyahat etmemiştim. Bu yüzden büyük bir hevesle gidiş dönüş uçak biletimi alıp konaklama rezervasyonumu yaptım. Çeju Adası sahili boyunca yaklaşık on farklı yerde konakladım ve her gün koştum. Tek başıma yemek ilk başta garip gelse de birkaç gün sonra haemul ttukbaegi sipariş ederken yanına bir bira ekleyebildim. Seyahatin sonunda ilk kez 10 kilometre koştum ve döndükten sonra bir maraton yarışmasının 10 kilometrelik parkurunu tamamladım. Daha önce hiç denemediğim pek çok şeyi yaptığım gerçekten unutulmaz bir seyahatti.

Ancak Çeju Adası'na yaptığım o bir aylık seyahatten sonra bir daha tek başıma seyahate çıkmadım. Çünkü o gezi bana yalnız seyahat etmeye uygun biri olmadığını öğretmişti. Alışık olmadığım ortamlarla başa çıkacak bir güce sahip olduğumu sanmıyorum. Yani bilinmeyene karşı heyecandan çok endişe duyuyorum. Heyecanlansam da endişe tüm kalbimi kaplıyor. Bu yüzden birkaç günde bir konaklama yerimi değiştirip yeni insanlarla tanışmak ve yeni yerler keşfetmek seyahatin sonuna kadar benim için sadece bir görev olarak kaldı. Görevi yerine getirirken fena gitmediğimi düşünsem de seyahat bittikten sonra her günü adeta soğuk terler dökerek geçirdiğimi fark ettim.

Bir seyahate çıkmam gerekirse bunu tek başıma yapmak yerine birileriyle birlikte yapmayı tercih ederim. Yabancı bir ortamda endişeye kapıldığımda

tanıdık bir çift gözün benim gözlerime bakmasını isterim. Gittiğim yerin her şeyi yabancı olsa da en azından bir şeyin bana tanıdık gelmesini dilerim.

Bir yol arkadaşım olmadan yabancı bir yere gitmek zorunda kalırsam orayı inatla kendime tanıdık bir yer haline getirmeye çalışırım. Bu yüzden her gün farklı yerler keşfetmek yerine aynı sokakta vakit geçirip orayı bildiğim, alıştığım bir yere dönüştürmeyi tercih ederim. Mümkünse müdavimi olabileceğim bir lokanta ya da kafe de bulurum. Böylece endişem yavaş yavaş dağılır ve o yeri heyecanla keşfetmeye başlayabilirim.

Squat'ın altın kuralları

Boks yapmaya başladım ama iki ay bile dolmadan bıraktım. Üç aylık üyelik ücretini önceden ödediğim için param boşa gitse de bir an önce başka bir spor salonu bulmanın kaslarım için daha iyi olacağına karar verdim. Doğru düzgün araştırmadan aceleyle kaydolduğum boks salonu gerçekten de sadece boksa odaklanıyordu. Daha önce kick boks öğrenirken yaptığımız gibi güç antrenmanları olacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım. On dakika ip atladıktan sonra bir saat boyunca sadece adım atma çalışmaları yaparken yavaş yavaş anlamsız bir dünyaya sürükleniyormuşum gibi hissediyordum. Üstelik rahatça takılmaya izin veren gevşek ortam da benim için tatmin edici değildi. Bu zamanı yürüyüşe harcamak daha mantıklı olur diye düşündüğüm an bırakmaya karar verdim.

Eldivenlerimi çıkarıp dolaba koyduğum gün hemen başka bir spor salonu aramaya başladım. Araştırma yapsam da evimin önünde tam istediğim gibi fonksiyonel antrenmanlara odaklanan bir spor salonunun bir anda belirmesi gibi bir mucize beklemiyordum. Ama yine de pes etmeden araştırmaya devam edince gerçekten de mucize gibi bir şey oldu. Evimin hemen önünde bir spor salonu keşfettim. CrossFit olarak araştırdığımda karşıma çıkmamıştı ama harita uygulamasını yakınlaştırıp uzaklaştırarak spor salonlarını tek tek incelerken bir anda önüme çıktı. Sadece birkaç ay önce açılmıştı ve markete her gittiğimde önünden geçtiğim binanın bodrum katında yer alıyordu. İçimden küçük bir sevinç çığlığı attım.

Artık markete gitmem gerektiğinde spordan sonra uğrarım gibi dahiyane düşüncelerle geçen birkaç günün sonunda spor salonuna gittim. Salon temizdi ve antrenör de tam anlamıyla bir sporcu gibi görünüyordu. Vücudunun üst ve alt kısmı kalındı ama sarkmış değildi. Kas yapmış gibi değil de yıllarca düzenli olarak çalışarak güçlenmiş biri hissiyatını veriyordu.

Uzun yıllar boyunca bedenini disiplinle çalıştırdığı kesin olan antrenörün karşısına oturdum. Onun talimatlarına uyarak adımları, adresimi ve telefon numaramı yazdım. Hedeflediğim spor süresini ise üç ay olarak işaretledim. Bana daha önce spor yapıp yapmadığımı sorunca kick boks yaptığımı söylersem benden fazla beklenti oluşabileceğini düşündüğüm için sadece yaklaşık bir yıl kadar CrossFit yaptığımı belirttim. Neden spor yapmak istiyorsun sorusuna ise boks salonuna gitmek yerine neden buraya geldiğimi net bir şekilde anlatan cevabı verdim. Kas kuvvetimi geliştirmek ve fiziksel dayanıklılığımı arttırmak. Başını onaylar şekilde sallayan antrenöre ulaşılamaz bir hayal olduğunu bilsem de içimdeki merakı yenik düşerek sordum.

Üç ay boyunca haftada iki gün gelsem ve gerçekten çok çalışırsam benim de karın kaslarım oluşur mu? Hafifçe gülümseyerek bunun mümkün olmadığını söyledi. Karın kaslarına dair hayalleri tamamen bir kenara bıraktıktan sonra diğer katılımcılarla birlikte antrenörün rehberliğinde ısınma hareketlerine başladım. Daha ilk derste bile antrenörün felsefesini net bir şekilde anlamıştım. Birkaç kez spor yaparken en önemli şeyin doğru duruş olduğunu vurgulamıştı. Hatta doğru duruşla on tekrar yapmak yanlış duruşla bin tekrar yapmaktan daha iyidir demişti. Bu doğrultuda bana squat duruşumu değiştirmem gerektiğini söyledi.

Dört yıl önce CrossFit yaptığım günden beri düzenli olarak squat yaptığını düşünen biri olarak bu benim için tam anlamıyla bir şoktu. Hiç zorlanmadan elli squat yapabildiğim için kendimle gurur duyarken duruşumun yanlış olduğunu söylemesi de neyin nesiydi? Gerçekten yanlış mı yapıyorum yoksa sadece abartıyor mu diye düşünürken şüphelerim antrenörün squat yapışını gördüğüm anda tamamen silindi. Hayatım boyunca sayısız kez squat gördüğümü sanıyordum ama bu sefer gerçekten doğru bir squatın nasıl olması gerektiğini fark ettim. Antrenör adeta görünmez bir sandalyeye oturup kalkar gibi squat yapıyordu. Otururken bile gövdesinin eğilmeden tamamen dik kalmasına oldukça şaşırmıştım. Buna karşılık ben squat yapmak için çömeldiğimde sırtım kamburlaşıyor ve kalçalarım fazla geride kalıyordu. Karın kaslarını bir kenara bırakmıştım. Önce squat öğrenmem gerekiyordu.

Squat yapışımın berbat olduğunu duymuş olsam da antrenmandan sonra sanki market alışverişi yapmışım gibi hafif hissediyordum. Uzun bir aradan sonra tekrar kuvvet antrenmanı yaptığım için rahatlamıştım. Alışveriş sepetime sağlıklı yiyecekler koyuyormuşum gibi zihnimi meşgul eden endişelerim kaybolmuştu. Tıpkı temel besin maddelerini almaya dikkat ettiğim gibi haftada sadece iki kez spor salonuna gidersem en azından kas kaybı yaşamayacağıma inanıyordum. Bazı arkadaşlarım enerjimin son damlasına kadar spor yapmama şaşıyor. Örneğin boks salonuna kaydolmadan önce düzenli olarak Tabata antrenmanlarına katılıyordum. O zaman bir arkadaşım niye bu kadar zor bir sporu yapıyorsun, ben asla yapmam çok yorucu demişti.

Tabata dersleri yetersiz katılımcı nedeniyle kapanmıştı. Ona şöyle demekten başka çarem yoktu. Fiziksel olarak düşük kondisyona sahip biri olmanın ne

demek olduğunu biliyor musun? Bilinçli olarak spor yapmak ve bunu ısrarla sürdürmek doğuştan zayıf bir yapıya sahip biri için adeta bir kader gibiydi. Ancak kaderime razı olup düzenli spor yapmaya devam ettikçe bu durumu değiştirmeyi başardığım noktalar da oldu. Kesinlikle kondisyonumu geliştirdiğimi ve gücümü arttırdığımı hissediyorum. Beni ilk kez gören insanlar iyi bir kondisyona ve güce sahip olduğumu söylüyor.

Birkaç ay önce tırmanma deneyimim sırasında da aynı şeyleri duymuştum. Bunun bir satış konuşması olmadığını düşünmemin sebebi ise tırmanış duvarındaki tutamağa tutunduğum an düşeceğimi sanmama rağmen düşmemem olmuştu. İlk seviye parkuru zorlanmadan tamamladıktan sonra bu patlayıcı gücün nereden geldiğini anlamak için geriye dönüp düşündüm. Hemen aklıma hamak yogası geldi. Bir yıl boyunca haftada iki kez hamakta asılı kalarak bir şeyler yapmaya çalışmak kollarımın güçlenmesini ve kavrama gücümün artmasını sağlamıştı. Otuzlu yaşlarımın başına kadar bir kez olsun bilek güreşi kazanamayan biri için bu gerçekten büyük bir ilerlemeydi.

Yeni kaydolduğum spor salonunda da görüldüğümünden daha dayanıklı olduğum yorumunu aldım. Verilen egzersizleri dişimi sıkarak sonuna kadar yaptığımı gördüklerinde fiziksel yaşı genç dediler. Yaşıma vurgu yapıyorlarmış gibi geldiği için bu söz tam anlamıyla bir iltifat gibi hissettirmede ama yine de övgü olduğundan şüphe yoktu. Sonuçta spor yapma nedenlerimden biri de hissettiğim yaşım ile fiziksel yaşım arasındaki farkı açmaktı. Bu yüzden bu yorum kesinlikle bir övgü sayılırdı.

Kondisyonumu bir kenara bırakacak olursak squat benim için hala bir sorun olmaya devam ediyordu. Antrenör sadece sözleriyle felsefe yapan biri

değildi. Bazı antrenörler doğru duruşun önemini vurgulasa da üyelerin yanlış duruşlarını görmezden gelebiliyordu ama o beni asla görmezden gelmedi. Spor salonunun bir köşesinde squat yaparken antrenörün hızlı adımlarla yanıma gelip duruşumdaki hataları göstermesine artık alışmıştım. Böyle anlarda antrenör neden bu kadar duruşa takılıyor diye düşünsem de diğer yandan üyelerinin duruşuna bu kadar özen göstermesi hoşuma gidiyor ve bunu takdir ediyordum.

Duruş düzeltme konusundaki yeteneğiyle gurur duyduğunu öğrenince ben de ona daha fazla karşılık vermek istedim. Bana insanların squat, sınav ya da basit görünen herhangi bir hareketi yaparken belirli bir seviyenin ötesine geçemediklerinde başvurdukları son kişinin kendisi olduğunu söylemişti. Bu sözler beni hafifçe güldürse de haklı bir özgüvenle konuşan birini gördüğümde keyiflenen biri olarak vay be diyerek baş parmağımı havaya kaldırıp ona destek verdim.

Bana bir hareketi daha iyi yapmanın en kolay yolunun en başından doğru yapmak olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anladığımı ve bana söyleneni yapacağımı söyledim. Hatta kendi kendime biraz daha squat yaparak söylediklerini uygulamaya çalıştım. O zamandan beri squat benim küçük hedefim haline geldi. Spor salonundan çıktığımda tamamen unutuyordum ama salona girdiğim anda bu küçük hedefimi ilk iş olarak ele alıyordum. Atletik becerilerimi geliştirmek gibi büyük bir hırsım yoktu. Ancak hırs olmadan da hedefler belirlemenin hayatın eğlenceli yanlarından biri olduğunu düşünüyorum.

Hayatın genel akışı içinde pek önemi olmayan ama bu spor salonunda dünyanın en önemli hedefiymiş gibi görünen bir şey bu. Hedef diyordum

ama ona ulaşma düşüncesi hiç de ağır gelmiyordu. Bu hedefe doğru antrenörün dediği gibi ilmek ilmek bir elbise diker gibi yavaş yavaş ilerlemenin hayatı daha anlamlı ve huzurlu kılacağına inanıyorum.

Fakat bu kadar yavaş olmak zorunda mı? İki ay geçmesine rağmen hala düzgün bir şekilde squat yapamıyorum. Öncekine göre hareketi biraz daha kavradığımı hissetsem de hala kendime güvenim yok. Antrenörün squat performansına verdiği puanlarsa dalgalı bir seyir izliyor. Bazen 85 ya da 90'a kadar yükselirken bazen de puanlamaya bile değmeyecek kadar düşüyor.

Bugünlerde düzgün bir duruş sağlayabilmek için elime uzun bir çubuk alıp iki elimle havaya kaldırarak squat yapmaya çalışıyorum. Para verip ceza çekiyormuş gibi hissettiren bu anlar aslında para verip vitamin takviyesi almak gibi bir şey. Olağanüstü bir vücut hayal etmiyorum ama yine de dayanılması gereken pek çok şey var.

Deneme yazmanın zorlukları

Bu kitabı yazmaya başladığım gün yayımlanma tarihini kontrol etmek için çevrimiçi bir kitapçada üçüncü kitabım olan Tam Kararında Bir Mesafe başlığını arattım. 2020 yılının 15 Aralık'ında yayımlanmıştı. Her ne kadar kitap Aralık'ta yayımlanmış olsa da bu deneme kitabının taslağını Mart ayında yayınevine göndermişim. Yazmak için Word dosyasını en son açmamın üzerinden tam iki buçuk yıl geçmişti.

Kitaplarım arasında iki buçuk yıllık bir boşluk var. Bazı yazarlara göre bu süre anlam ifade etmeyebilir. Ben de artık kitaplar arasındaki bu zaman boşluğuna büyük bir anlam yüklemiyorum. İlk kitabım çıkmadan önce her yıl bir kitap yazan biri olmak istemiştim ama şimdi söylemek istediğim şeylerin olgunlaşmasını beklemenin de gerekli olduğuna inanıyorum.

Ancak benim için geçen iki buçuk yıl fikirlerin olgunlaşmasını beklediğim bir zaman dilimi olmaktan çok yazamama hissiyle mücadele ettiğim ve sonunda zorlukla ayağa kalktığım bir dönemdi. Ayağa kalkmış olmama rağmen tam anlamıyla kendimi toparlayamamış, yeniden kitap yazabileceğime dair özgüvenimi tamamen geri kazanamamışım. Bu yüzden dalların üzerine basıp geçme metaforuna daha fazla anlam yükledim. Çünkü artık iyi biliyorum ki bir masaya oturmaya zorlamak beni yazmaya teşvik etmiyor.

Yazı yazmak zor bir iş ama yazı yazmak için sandalyeye oturmak ondan bile zor. Bu gerçeği yazı yazmaya başladıktan kısa bir süre sonra fark ettim.

Yine de kendimi biraz zorlarsam günde yarım A4 sayfası yazabiliyor, eğer buna rağmen yine de yazamazsam birkaç gün kitap okuyarak ya da oyalanarak yeniden yazma gücü bulabiliyordum. Ancak bazen bunların hiçbirisi işe yaramıyordu. Ne yaparsam yapayım yazamıyordum. Bu durum beni en çok Mart 2020'de üçüncü deneme kitabımın taslağını yayınevine gönderdiğim ay vurdu.

Nedenini bilmiyorum ama o günden sonra yazmak garip bir şekilde zor gelmeye başladı. Aynı durum sosyal medyadaki kısa paylaşımlar için de geçerliydi. Defalarca düzelttikten sonra paylaşmaktan vazgeçtiğim çok oldu. Yazdıklarımın başkaları tarafından okunmaya değer olup olmadığını bilemiyordum. Birkaç cümlelik basit bir espri bile gözüme büyük bir hata gibi görünüyordu. Kendime artık yazmaya ilk başladığım zamana kıyasla daha az güveniyordum. Bu böyle devam ederken bir noktada nasıl yazacağıma dair tüm duygularımı kaybettim. Üçüncü kitabımın düzenleme ve düzeltme sürecine bile katlanmakta zorlandığım bir yıld o yıl.

Bu yüzden her gün okuyacağım kitabımın yeni baskısı için bir önsöz yazmam istendiğinde boğazıma bir yumru oturdu. İlk baskısı henüz tükenmemiş bir kitap için yeni baskı çıkarma kararı alan yayınevine gerçekten minnettardım. Ama önsözü nasıl yazacağımı bilmiyordum. O önsözle boğuşarak haftalar geçirdim. Sonunda yazmayı başardığım metni okuyan editörüm nazikçe yeniden yazmamı rica etti. Daha da dibe vurmuş bir özgüvenle ilk cümleden itibaren her şeye yeniden başladım. Hıçkırarak ağlama hissimi bastırarak zorlukla yazdım ve neyse ki bu yazı kitapta yer alacak kadar yeterli bulundu.

Bu ruh halindeyken üçüncü deneme kitabım yayımlandığında bu mutluluğun tadını tam anlamıyla çıkaramadım. Kitabın yayımlandığını her yerde duyurup sevinçliymiş gibi davransam da yazma benliğim uzun zamandır yere çömelmiş bir çocuğa dönüşmüştü. İşte bu şekilde 2021'e girdim. Yeni çıkmış kitabıma dair pek bir tepki yoktu ve çömelmiş çocuk hala hüznünlü bir ifadeyle yere bir şeyler karalıyordu. Buraya kadar mı yazdıktan sonra avuç içiyle hızla sildi. Ve belki diye tekrar yazdı. Sonra onu da sildi. Ve hayır diye yazdı. Hayır. Bu da geçecek. Ama ne zaman?

Ben de bilmiyorum. Cevabını yinelediğim bir günün hikayesiydi bu. 2021 yılının Mart ayında Book Crew'un CEO'su Kim Min-seop Facebook Messenger üzerinden benimle iletişime geçti. Kitaplık üzerindeki kedi adlı e-posta abonelik hizmetinin dördüncü sezonuna katılmamı teklif etti. Bu konseptte birden fazla yazar sırayla abone olan okuyuculara düzenli olarak yazılar gönderiyordu. İlk düşüncem hayır yapamam olmuştu. Bir yazıya bir aydan uzun süre takılıp kalan biri her hafta nasıl yeni bir deneme yazabilirdi ki? Yine de birinci sezondan beri bildiğim bir hizmetti ve birlikte çalışacağım yazarları seviyordum. Bu yüzden teklifi geri çevirmek istemedim. Bir şekilde hallederim diyerek gözü kapalı bir şekilde kabul ettim.

2021'in Mayıs ayından Temmuz ayına kadar toplam dokuz yazı yazdım. Bu üç ay boyunca iş çıkışlarım ve tatil günlerim de dahil olmak üzere kendimi tamamen yazmaya adanmıştım. İşteyken aklıma gelen fikirleri not ediyor, tatil günlerimde ise bir kafeye gidip sıcak bir latte sipariş veriyordum. Sonra bu latteyi buz dolu bir bardağa azar azar dökerek içiyor ve yazmaya koyuluyordum.

Zaman zaman buzları tazelediğimde akşam oluyordu. Ancak sızlanıp oflayıp pufladığım anlar buz tazeleme işlemimden daha fazlaydı. Yazı bir türlü akmadığında kendime moral olsun diye evet evet işte bu şekilde yapabilirsin diye iç çektiğim anlar da oluyordu. Kelimeleri birbirine bağlamaya çalışırken bazen farkında olmadan tuhaf sesler çıkardığım anlar da.

Bir şekilde yazıyı tamamlıyordum ama burada bitirmem doğru mu diye düşünmekten kendimi alamadığım için yazdıklarımı çıktı alıp ablama gösteriyordum. Mutfak masasında oturmuş çalışmamı incelerken ben de etrafta volta vurup ne anlatmak istediğimi anlıyor musun, sence mantıklı mı, iyi olmuş mu diye onu sorulara boğuyordum. O da evet güzel olmuş dediğinde revizyonlarımı tamamlıyordum.

Bir yazıyı tamamlamak zaten bir dağa tırmanmak gibiydi ama tamamladıktan sonra daha büyük bir psikolojik dağ beni bekliyordu. Yazıyı bekletmeden doğrudan okuyucuyla paylaşmak zorunda olmak beni korkutuyordu. Bir yazının iyi olup olmadığını anlayabilmek için zamana ve bu zamanın bana kazandıracağı yeni bakış açılara ihtiyacım vardı. Fakat bu süreci yaşayamamak, gerekli zamanı kullanamamak beni endişelendiriyordu.

Yazılarım her hafta sabah saat 6'da abonelerin e-posta hesaplarına gönderiliyordu. Her hafta farklı bir konu hakkında yazdım. Hayatımda bir kez bile ciddi şekilde düşünmediğim bir konuyla karşılaştığımda, örneğin yavru köpekler, türlü türlü iç çekişler ve yeni yaratılmış inilti eşliğinde son cümleye kadar sürünerek ilerledim. Fakat sürünerek de olsa o cümleye ulaştım ve sonuçta bir yazıyı tamamlamış oldum. Bir konu üzerine inatla

kafa yormaya devam ettiğimde sonuçta mutlaka bir fikir bulabileceğimi ve bulduğum o fikir üzerine yazabileceğimi fark ettim. Bu umut verici farkındalık beni her hafta biraz daha ayağa kaldırdı.

Dokuz yazıyı yazma sürecinde yazı yazabilecek biri olmama dair umudu içimde sürekli taşıdım. Bir cümleyi ardından bir cümleyi daha yazma süreci küçük çocuğun çiziktirmeye devam ettiği karalamaların içeriğini değiştirdi. Yazabilir miyim? Yazdı ve sildi. Yazabilirim yazdı ve sildi. Bak yazmışsın işte. Gördün mü? Yazdı ve sildi. Vay be. Gerçekten de yazmışım öyle değil mi? Yazdı ve sildi. Yine yazdım. Yazdı ve sildi. Ben bir kez daha yazdım. Yazdı ve sildi. Ben sanırım yazı yazabilen biriyim. Karalamaların içeriği yavaş yavaş umuda doğru yönelirken küçük çocuğun belini doğrulttuğunu, bacaklarını uzattığını ve sonunda çocuk halinden benim halime geçtiğini fark ettim. Derin bir çöküntüden kolayca çıkamayan bir yazar için en büyük desteğin nihayetinde yazmayı başaran kendisiyle tekrar tekrar karşılaşması ve yeniden kendine güvenmeyi öğrenmesi olduğunu dokuz yazıyı tamamladıktan sonra anladım.

Şu anda e-posta hizmetinin üzerinden bir buçuk yıl geçti. Geride kalan bu süreye dönüp baktığımda artık yazabilecek durumda olduğumu ama iş yüzünden yazamadığımı fark edip buna hayıflandığımı hatırlıyorum. Aynı zamanda iş bahanesiyle yazmamak gibi en azından zihnen rahat bir hayata da kapıldığımı. Ancak kalbimin derinliklerinde hala tamamen kaybolmamış o küçük çocuğu tedirgin bir şekilde izlediğim ve bu yüzden harekete geçemediğim bir dönemdi bu. Yazmak isteme, yazmak istememe ve yazamama duygularının çarpıştığı bir üçlü kaza gibiydi. Ama kaza sonrası enkazı kaldırmadan buraya kadar geldim. Artık bu enkazı daha fazla

görmezden gelemem. Çünkü iki buçuk yılın ardından yeniden bir kitap yazmak için bu masaya oturmuş durumdayım.

Fakat bu enkazı toparlama düşüncesi ne ağır ne de korkutucu. Çünkü toprak zemine en çok çizilen karalama bana güç veriyor. Ben sanırım yazı yazabilen biriyim.

Bana uyan yalnızlık

Seul Gangnam'daki bir otelde bir gece kalmaya karar vermiştik. Dört arkadaş her ay banka hesabımıza 20.000 won yatırarak para biriktiriyorduk ve sonunda bir yerlere seyahat edecek kadar para toplamıştık. Para biriktirmeye devam ettikçe aramızdan bir arkadaş 20.000 yerine 10.000 won yatırmayı önerdi ama ben 20.000 won biriktirmeye devam edelim, 60 yaşımıza geldiğimizde yurt dışına gidelim diyerek onu bu fikirden caydırdım.

Arkadaşlarım 20 sene sonra yurt dışına seyahat etme fikrini kabul etti. Böylece hem 20.000 won biriktirmeye hem de gelecekte yapacağımız yurt dışı seyahati konusunda ortak bir karar almış olduk. Peki şu anda banka hesabında biriken parayı nasıl kullanacaktık?

Bel ağrısı çeken bir arkadaşımız olduğu için uzak bir yere seyahat edemiyorduk. Bu yüzden günlük hayatta yapamayacağımız bir lüksü de içeren bir çeşit seyahat planı yapmaya karar verdik. Üç arkadaşımız Seul'de yaşasa da Gangnam istasyonu yakınındaki bir otele rezervasyon yaptık. Yeni şeyler deneme ruhuyla dördümüzün de hayatında daha önce hiç yemediği suşi omakase yemek için yer ayırttık. Seul'e gitmeden bir gün önce biraz heyecanlıydım. Kaç yaşında olursanız olun arkadaşlarınızla dışarıda bir gece geçirmek her zaman eğlencelidir.

Arkadaşlarımla buluşmak için bindiğim otobüste hissettiğim heyecanla ilgisi olmayan bir şey düşünüyordum. Yalnızlık. Zaman zaman aklıma gelen

bir düşünce bu. Sebebi yalnız olmam değil. Gerçekten değil. Kısa bir süre önce bir tanıdığımın sorduğu bir sorudan kaynaklanıyor. Göl parkına bakan bir kafede birkaç saat sohbet ettikten sonra tanıdığım bana yalnız hissediyor musun diye sormuştu. Ardından da yaşlandığımda yalnız kalmaktan korkup korkmadığımı.

O anda daha önce bu tür soruları neredeyse hiç duymadığımı fark ettim. Bunun sebebi ailemle yaşamam veya yalnız görünmemem olabilirdi. Belki de tek başıma da gayet iyi vakit geçirebildiğim içindi. Artık yalnız yaşadığım için bu soru bana sorulmuştu ve o günden beri üzerine düşünüyordum. Ben yalnız mıyım? Bazen göğsümde havanın yuvarlak bir şekilde birikmiş gibi hissettirdiği anlar oluyor. O anlarda ne işe odaklanabiliyorum ne de eğlenmek istiyorum. Düne kadar arka arkaya izlediğim dizi artık o kadar keyif vermiyor. Kitabın sayfalarını çevirmek bile zor geliyor. Birisiyle konuşmak istersem telefonu elime alıp arama yapabiliyorum ama genelde bunu da yapmıyorum. Çünkü duyguların etkisiyle yapılan bir telefon görüşmesinin gerçekten istediğim türden bir konuşmaya dönüşeceğine pek ihtimal vermiyorum. Zaten böyle zamanlarda nasıl bir konuşma istediğimi de bilmiyorum. Bu yüzden genellikle dışarı çıkıyorum. Akşam esintisini yüzümde hissederek yürürken göğsümde birikmiş o hava yavaşça dağılıyor ve her zaman olduğu gibi bir saatlik yürüyüşün ardından kendimi daha iyi hissediyorum. Peki ben yalnız mıydım?

Ardından gelen soru üzerine de düşündüm. Gelecekte yalnız kalmaktan endişe ediyor muyum? Belki bir nebze. Fasulye tanesi kadar endişe ederim ama yaşam tarzımı değiştirecek kadar değil. Bu da aslında hiç ciddi anlamda endişelenmediğim anlamına geliyor. Bu durum bir eşe sahip

birinin herhangi bir ayrılık biçiminden sonra yaşayabileceği yalnızlığı önceden dert etmeyişine benziyor. O kişi gözünün önündeki eşiyile dolu dolu bir gün ve yarın yaşamaya çalışıyorsa ben de aynı şekilde bana verilenlerle bugünümü ve yarınımı dolu dolu geçirmeye çalışıyorum. Üstelik geleceği önceden dert etmenin ne anlamı var ki diye düşünerek yaşamaya başlayalı uzun zaman oldu. Endişe konusunda kısa vadeli düşünen biri olmayı tercih ediyorum.

Yazınca iki paragraf sürmüş olsa da gerçek hayatta durum şöyleydi. Hımm sanmıyorum deyip yaklaşık beş saniye düşündüm ve ardından tanıdığımı şöyle cevap verdim. Şu anda pek yalnız hissetmiyorum ve gelecekte yalnız olacağımı da önceden dert etmiyorum. Tanıdığım kişi öyle mi dercesine hafifçe gülümsediğinde birden biraz sinirlendim. Yalnız yaşadığım için mi beni yalnız sanıyordu acaba? Sinirlenmekle birlikte bunun genel bir bakış açısı olduğunu bildiğimden pek de bir şey diyemedim. Çünkü genellikle insan kendisiyle doğrudan ilgili olmayan meselelerde genel geçer bakış açısıyla dünyaya bakar. Hem tanıdığımın da bir eşi olmasına rağmen yalnız olmamanın o kadar da kolay bir mesele olmadığını bildiğine eminim. Belki de sadece aklına geldiği için genel geçer bir şekilde sormuştur.

Otobüsten indikten sonra otele doğru yürüdüm. Arkadaşlarım da neredeyse vardıklarını söyleyen mesajlar gönderiyordu. Dördümüz bir araya geldiğimizde ikişerli olarak çekin işlemlerimizi tamamlayıp dışarı çıktık. Hava mont giymek için fazla sıcak ama trençkot giymek için de fazla serindi. Otelin önünde durup nereye gideceğimizi konuşmaya başladık. Akşam yemeğine kadar bir kafede vakit geçirmeyi önerdiğimde bir arkadaşım şaşırarak bira içmeyecek miyiz diye sordu. Kahkahalarıyla ünlü

olan yakındaki arkadaşım gülerek yakındaki bir bara doğru yürümeye başladı.

Üçümüz de kahve mi bira mı olduğu umurumuzda olmadan onu takip ettik. Büyük bir barda gün ortasından itibaren bira içip sohbet etmeye başladık. Evlilik ve çocuk bakımı konuları kısa sürede kapanınca sohbet doğal olarak kendi hikayelerimize yöneldi. Hepimizin vücudunda bir şekilde sağlık sorunları olduğundan konu uzun süre sağlık meseleleri üzerine yoğunlaştı. Yaşlanmanın getirdiği çeşitli belirtilerin günlük hayatımıza ne kadar derinden nüfuz ettiğine dair konuşmada en çok anlatacak şeyi olan bendim. Geçen yıldan bu yana cildimin çok kuruduğunu bu yüzden geceleri uyanıp ekstra vücut losyonu sürdüğümü anlatınca bir arkadaşım da vücut losyonsuz bir hayat düşünemediğini söyleyerek bana katıldı. Zaman akıyor, yaşlanma devam ediyor ve bu bile hayatı zorlaştırmaya yetiyorken dünyadaki kötü karaktere sahip insanlar arkadaşlarıma saldırmaya devam ediyordu. Bir arkadaşımızın sinirden titremesine neden olan bir zorbanın yaptıklarını dinlerken bardan kalktık.

Omakase restoranı beklenmedik bir şekilde oldukça kuytu bir binada yer alıyordu. Ancak içeri girdiğimizde gayet temiz ve düzenli olduğunu gördük. Sonraki bir buçuk saat boyunca önümüze ne koydularsa yedik ve yedik. Her yemeğe hayranlıkla baktığımız ilk 30 dakikadan sonra arkadaşım ve ben çabucak yorulduk. Beş saatlik bir pişirme sürecinden geçerek hazırlanan kiran çim bile o kadar lezzetliydi ki diğer yemeklerin tadını söylemeye bile gerek yok. Ancak midelerimiz fazlasıyla dolmuştu. Ben ve arkadaşım her lokmada birbirimize dönüp tatların ne kadar güzel olduğunu söyleyip gülüyorduk. Son birkaç parça suşide sadece balıkları seçip yedik ve

restorandan ayrıldık. Hepimiz için ilk deneyim olan omakase görünüşe göre hepimiz için son deneyim de olacaktı.

Artık otele dönecektik ama hangi yöne gitmemiz gerekiyordu? Yakınlarda Gangnam Banknam istasyonu olmasına rağmen, daha önce hiç bulunmadığımız bir ara sokakta olduğumuz için arkadaşlardan biri harita uygulamasını açtı. O önden yürümeye başladı. Biz üç kişiye arkasından takip ettik. Sokak karanlıktı, yolu bilmiyorduk. Ve elimizde haritayı tutan kişiyi takip etmenin verdiği his gerçekten bir seyahatteymişiz gibi hissettirdi. Rüzgar soğuk esiyordu. Bu yüzden kollarımı göğsümde birleştirdim.

Yanımda yürüyen arkadaşım, geçen yıl Borreom'un evine taşındığı zaman yaptığımız ev ziyaretinden sonra bugün ilk kez dışarı çıkıyorum dedi. Gerçekten mi? Evet, bu yüzden şu an gerçekten çok mutluyum. Arkadaşımın bu sözleriyle benim de o anki mutluluğum arttı. Sohbet ederek yürürken birdenbire arkadaşlarıma beklenmedik bir soru sordum.

Hiç yalnızlık çekmiyor musunuz? İki arkadaşım aynı anda kahkaha attı. Yalnızız tabii. Nasıl yalnız olmayalım ki? İkisine birden bakarak tekrar sordum. Yalnız hissettiğinizde ne yapıyorsunuz peki? Ben yürürüm. Ben de yürürüm, bir de bira falan içerim. Önde yürüyen arkadaşımız oteli işaret edince onun gösterdiği yönden döndük.

Onlara bir sonraki sorumu, yaşlandıklarında yalnız olmaktan endişe edip etmediklerini soramadım. Arkadaşlarımn da benim gibi geleceği gelecekte bırakmayı tercih ettiklerini düşündüm. Tıpkı geçmişi geçmişte bırakmayı tercih ettikleri gibi. Arkadaşlarımla yürürken yalnız olduklarında neden yürüdüklerini merak ettim. Neden hepimiz yalnız olduğumuzda yürüyoruz?

Yalnız kaldığımızdan neden başkalarını aramak yerine yalnız yürümeyi tercih ediyoruz? Belki de yaşıımız ilerledikçe, yalnızlığın nihayetinde herkesin kendi payına düştüğünü, içimizdeki yalnızlığı tamamen silip atabilecek tek kişinin aslında biz olduğumuzu öğrenmeye başlamıştık. Belki de artık kendi içimizdeki yalnızlığı bile tamamen silemeyeceğimizi biliyorduk. Belki de bu yüzden yürüyorduk. Yalnızlıkla birlikte yürümenin yollarını öğrenmek için.

Belki de yalnızlık ayakkabı tabanındaki yastık gibidir. Bilemiyorum. Herkesin ayağına uygun bir yastık olduğu gibi benim de bana uygun bir yalnızlığım vardır. İşte bu yüzden insanlar kendilerine uygun olan yalnızlığı bulmaya çalışır. Şu an bana uygun olan yalnızlık, yazı yazarken yaşadığım yalnızlık, tek başıma kaldığım yalnızlık. Şu an senin hissettiğin yalnızlık, sana uygun olan yalnızlık. Ancak bulduğumuz bu yalnızlık tamamen rahat olmadığı için belki de bazen ondan kurtulmaya çalışıyoruz.

O gün tanıdığıma, gelecekteki yalnızlık konusunda endişelenmediğimi, ancak yalnız olabileceğim ihtimalini göz önünde bulundurduğumu söyledim. Bir gün büyükanne olduğumda çok mu yalnız hissedecektim? Hem de çok mu? Belki de öyle olur, diye düşündüm. Peki o zaman ne yapmalı? Bu sorunun cevabını Elizabeth Strout'un romanı Olive Kitteridge verdi. Dul kalmış ve oğlundan uzaklaşmış yaşlı bir kadın olan Olive Kitteridge'ın yalnızlığı ve yalnız olduğu için yaptığı şeyler bana büyük bir teselli oldu.

Olive Kitteridge yalnızlığını gidermek için eskiden asla yapmayacağı şeyleri yapıyordu. Onun bu davranışlarını izlerken, gelecekte yalnız hissedebilecek olan kendime karşı sonsuz bir hoşgörüyle yaklaşmaya karar

verdim. Eğer bir gün yalnız kalırsam, ben de Olive Kitteridge gibi ne yapmam gerekiyorsa yapacağım ve o yaptığım şeyleri kabullenip kendimi kucaklayan kişi yine ben olacağım. Artık biliyorum ki, hayatta kalmak için derin bir yalnızlıktan kaçmak gereken zamanlar oluyor.

Yalnız kalmaya alışmak

1950 doğumlu babamdan sık sık arkadaşlarının hikayelerini dinlerim. Üzgün olanların sayısı çok fazla ve sebebi genellikle fazlasıyla boş zamanlarının olmasıymış. Bir anda toplumsal ilişkilerden kopan bu arkadaşlar, aniden bomboş zamanın karşısında tek başlarına kalmışlar. İlişkilerinde hiyerarşiler kurarak kendi konumlarını belirleyen ve bu konum aracılığıyla anlam bulan bu kişiler için şimdi anlamsız bir dönem başlamış.

Babamın söylediğine göre arkadaşları ne yapacaklarını bilmeden sadece zamanın akıp gitmesine izin veriyorlarmış. Fakat zamanlarını farklı şekilde değerlendiren arkadaşlarından da bahsetti. Oturma odasında televizyon izleyerek vakit geçirmemeye karar veren ve kendilerini disipline edenler de varmış. Uzun zaman sonra yeni bir şeylere başlamanın nasıl bir his olduğunu yeniden keşfederek piyano çalan, yemek yapan, resim yapan kişiler.

Babamın telefonunda bir arkadaşının yaptığı bir resmi görmüştüm. Amatör resim yarışmasında teşvik ödülü kazanan o resim, sanattan hiç anlamayan benim için bile büyüleyiciydi. Babam şöyle demişti: Biz kendi başımıza bir şeyler yapmaya alışkın değiliz. Bu dönemde bizim gibi hobiler edinerek ve zevklerin peşinden koşarak büyümemiş olan babam ve arkadaşları, yalnız geçirdikleri zamanda ne yapacakları konusunda hiçbir fikre sahip değillerdi.

Hiç yalnız vakit geçirmemiş birinin bundan sonra sürekli yalnız vakit geçirmek zorunda kalmasının ne kadar bunaltıcı olabileceğini düşündüm.

Mary Pipher 'Ben Yaşımı Çok Seviyorum' adlı kitabında şöyle diyordu: Hayatı nasıl tasarlırsak tasarlayalım, çoğumuz yaşlandıkça daha fazla yalnız zaman geçireceğiz. Babamın arkadaşlarının hikayelerini dinledikten sonra okuduğum bu cümle bana küçük bir karar aldırıldı.

Yalnız zamanlarını iyi değerlendiren bir büyükanne olacağım. Büyükanne olduğumda hala yazı yazıyorsam, yalnızca yazmak bile zamanımı güzelce geçirmemi sağlayabilir. Ama bu kesin bir şey değil. Ya bir anda yazmaktan sıkılırsam? Her ihtimale karşı resim çizen bir büyükanne olmaya karar verdim.

Bu karar, yalnızca o an yoğun bir his yaratan türden olduğu için henüz resmi ciddiyetle ele almış değilim. Ama yine de istediğim zaman başlayabilmek için bir eskiz defteri ve 4B kurşun kalem hazırladım. Erteleyip dursam da büyükanne olduğum anda resim çizmeye başlasam da sanırım sorun değil gibi geliyor.

Nezaket orada kalmışsa

İşe gidip gelmediğim için arabam uzun süre otoparkta terk edilmiş halde kaldı. Neredeyse tamamen unutmuş bir şekilde iki ay kadar sonra yanına gidince tozla kaplanmış hali gözüme hüzünlü göründü. Arabalarına isim takıp özenle bakan tatlı araç sahipleri varken, acaba ben mi fazla sevgisizim diye düşündüm. Zaten bu araba işe gidip gelmek için aceleyle ablamdan satın aldığım bir şeydi.

Sıkı pazarlıklar sonunda 3 milyon wona aldığım bu küçük arabayı çok iyi kullandım ama ilişkimiz kullanım değerine dayanarak başladığı için şefkatli bir bağa dnşememiş gibi görünüyordu. Tozla kaplanmış, adı bile olmayan arabam kirli bir çocuğun yüzü gibi görünüyordu. Hemen içine atladım ve bana gücenme demek ister gibi mahallede onunla kısa bir tur attım.

Arabayı ablama geri mi satsam? 2,5 milyon won eder mi gibi düşüncelerle ona ihanet etmeyi aklımdan geçirsem de bölgeyi turlayıp otoparka bıraktığımda burada bir arabaya ihtiyaım olduğu sonucuna vardım. Seul'da yaşıyor olsaydım hemen elden çıkarırdım ama toplu taşımanın yetersiz olduğu bu yerde bazen araba kullanmam gerekiyordu. O günden sonra bilinçli bir şekilde arabayı dışarı çıkarma planları yapmaya başladım.

Örneğin yakındaki markete yürüyerek gitmek yerine son bir haftadır arabayı kullanmamışsam büyük bir markete kadar arabayla gitmek gibi. Haftada bir ya da iki kez bile olsa arabayı sürmek onun hem bedenini hem de ruhunu koruyacaktı. İşimden ayrıldıktan sonra bile isteseydim çok daha

fazla araba kullanabilirdim. Kitap sohbetleri için Kore'de hayatım boyunca gitmediğim kadar çok yere seyahat ettim.

Araba kullanarak daha rahat gidebileceğim bir yere toplu taşımayla gittiğimde, keşke arabayla gelseydim diye düşünmeme rağmen bir sonraki seferde hiç şaşmadan yine toplu taşımayı tercih ettim. Arabam olmasına rağmen kullanmamamın nedeni her an tetikte olmayı sevmemem. Bilmediğim yolların yarattığı gerilim benim için fazla ağır geliyor. Bilmediğiniz bir yolda iki ayak üzerinde ilerlemek yeterince zorken bir de dört tekerlek üzerindeyseniz ekstra tetikte olmanız gerekiyor.

Mecburen birkaç saat sürecektir bir yolculuğu bilmediğim yollarda yapmak zorundaysam, günler öncesinden telefonumu alıp gideceğim güzergahta zorlu bir yol olup olmadığını kontrol etmek için adeta bir simülasyon sürüşü yapıyorum. Arabayla 15 dakikalık kısa bir mesafede olması gitme konusunda beni daha iyi hissettirmiyor. 15 dakikalık bir gerginlikle başa çıkabilirim ama bu sefer de sorun park yeri oluyor.

Daha doğrusu park yeri girişinin nerede olduğu. Park etmeyi iyi yaparım, gerçekten. Otoparka nereden girildiğini önceden bilmek isterim. Girişi bulamazsam yavaşça etrafta dolaşıp arayabilirim ama bu durum beni çok zorlar. İçim daralır, canım sıkılır. Bu yüzden bilmediğim bir yere gideceksem önce otopark girişinin nerede olduğunu anlamak için harita uygulamasından kontrol ederim.

Eğer harita uygulaması bu konuda yeterli bilgi sağlamazsa nazik bir blog yazarının ayrıntılı yol tarifi paylaşıp paylaşmadığına bakarım. Günümüzde aynı girişe sahip birçok bina var ancak solda apartmanlar ve sağda dükkanlar için birçok sokak olunca her şey daha da kafa karıştırıcı bir hale

geliyor. Bu karmaşayı önlemek için hangi yola sapmam gerektiğini önceden bilmeye çalışıyorum. Yeşil çizgiyi sonuna kadar takip edin gibi cümlelere gerçekten bayılıyorum.

Ben böyle bir sürücü olduğum için yan koltukta birinin oturmasını hem isterim hem de istemem. Yanımda biri oturursa yola bakıp bana yardımcı olacak birinin olması içimi rahatlatır. Ancak farkında olmadan o kişiye fazlasıyla bağımlı hale gelirim. Eğer yakında sağa dönmem gerekiyorsa bu dönüşün şimdi mi yoksa bir sonrakinden mi yapılacağını yanımda oturan kişinin söylemesini beklerim. Şimdi dön demesini isterim.

Eğer yanlış bir dönüş yaparsam sinirlerim gerilir. Bu durumda arabadaki herkesi susturmam gerekir. Çoklu görev yapamadığım için bir yer ararken iki ayağım üzerinde yürürken bile kulaklığımı çıkarmam gerekiyor. Hem zaten fazlasıyla gerilmiş bir haldeyken hem de sinirlerim tepemdeyken bir de çevremdekilere sessiz olun demek zorunda kaldığım halimi göstermek istemediğim için bu yaşında bile yanıma kimsenin oturmasını istemiyorum.

O zaman neden bir arabaya ihtiyacın var diye düşünebilirsiniz. Ama birkaç seferden sonra sorun kalmıyor. Yolu genel hatlarıyla kavrayıp bir kez park ettikten sonra artık daha rahat bir sürücü oluyorum. Navigasyon olmadan da gidebileceğim kadar tanıdık bir yolda sürerken diğer sürücüler gibi cam kenarına kolumu yaslayabiliyorum. Ancak ne kadar rahat olursam olayım, müziğin sesini fazla açıp şarkılara eşlik etmek ya da yanımdaki kişiyle sürekli sohbet etmek gibi şeyler yapmıyorum.

Yine de araba sürerken dikkatli olmak kaçınılmaz bir şey. Kırmızı ışıktaki beklerken yaya geçidinden geçen insanları izleyip arada sırada aklıma gelen düşüncelerle oyalanırken evdeki gibi sessiz bir ortamda araba kullanmayı

seviyorum. Diğer insanların araba kullanırken düşünüp düşünmediklerini merak ediyorum. Yapılmaması gerektiğini bilsem de ben sık sık bunu yapıyorum.

Kendime, kendine gel, düşünmeyi bırak, sürüşe odaklan diye yüksek sesle çıkışıp düşüncelerimi susturduğum da oluyor. Özellikle kavşakta, trafik ışığında en önde beklerken bu tür düşüncelere dalmaya pek müsait bir ortam oluşuyor. Eğer bu düşünceler fazla uzarsa arkamdaki araçtan gelen bir korna sesi beni uyandırıyor ve kendi kendime kızmama gerek kalmadan otomatik olarak dikkatim yerine geliyor.

Bir gün trafik ışığında beklerken birdenbire yeni bir düşünceye daldım. Farklı yönlerde giden arabaları izlerken gerçekten tamamen ayrı bireyleriz diye düşündüm. Arabaların ışıktaki durup kalkması, düz devam etmesi, sola dönmesi, sağa dönmesi ve başka bir yere gitmesi insanların kendi hayatlarını yaşamalarının bir metaforu gibiydi. Herkes kendi yolunda ilerlerken bile düzenin korunması bana bir anda çok etkileyici göründü.

Buradaki herkesin hem kendi hayatını hem de başkalarının hayatını korumak için kurallara uyması içimde sürücülere karşı bir sevgi uyandırdı. Bu türden belirsiz bir kalabalığa duyulan bu sevgi beni ayakta tutan bir güç gibi olduğu için bu yeni düşüncemi uzun süre hatırlamaya karar verdim. Araba kullanırken bazen belirli bireylere karşı özel bir sevgi duyduğum oluyor. Şu ya da bu sürücüye kolaylıkla hayran kalıyorum.

Belirsiz bir yol verme durumunda benim sola dönüş sinyalime hızını düşürerek yanıt veren sürücüye. Tam tersi önüme kıran bir sürücünün dörtlüleri yakarak teşekkür etmesine. Hatta kendi de muhtemelen tehlikeli bir şekilde önüme geçtiğinin farkında olup yine dörtlülerle özür dileyen,

cinsiyetini, yaşını ve tabii ki ismini bile bilmediğim sürücüleri gördüğümde içten içe hayranlık duyuyorum. İyi biri diye düşünüyorum içimden.

Eğer birine çok hayran kalırsam sanki doğal bir eğilimmiş gibi o kişilerin her şeyi bana güzel görünmeye başlıyor. Arabaları bile güzel geliyor gözüme. Büyükse büyük olduğu için güzel geliyor, küçükse küçük olduğu için. Rengi harika görünüyor, arkadan görünüşü de havalı. Yoldaki meleklerin etkisi benim için oldukça önemli. İki yıl önce dünyaya zarar veren bir insan olduğumu düşündüğüm bir dönem yaşamıştım.

Dünyayı daha iyi bir yere götürmek için aktif olarak bir şeyler yapmayı geçtim, yaşama şeklimin, attığım her adımın dünyayı daha kötü bir yöne çektiği apaçık görünüyordu. Sıfır atığa yaklaşamadığım, eskisinden daha fazla et yediğim, bir kişi hakkında dedikodu yapmadan duramadığım ve biriken deneyimlerim önyargılarımı sertleştirdiği için giderek daha fazla suçluluk hissediyordum. Benim varlığım dünyaya ne gibi bir iyilik getirebilir sorusuna bir cevap bulamıyordum.

Hiçbir şey yapmazsam gerçekten de dünyaya verdiğim zararı giderek daha fazla hissedeceğimi düşünüyordum. Bu yüzden dünyaya az da olsa iyi bir şey yapmak istedim ve o zaman aklıma en azından yolda küçük bir nezaket sergileme fikri geldi. O günden beri önüme geçmek isteyen her arabaya mutlaka izin veriyorum. Trafiğin yoğun olduğu, arabaların neredeyse birbirine yapışarak ilerlediği zamanlarda bile durup bir aracın geçebileceği alan yaratıyorum.

Tabii ki trafik akışını engellemek için sadece bir ya da iki aracın önüme geçmesine izin veriyorum. Ancak öndeki araç minnettarlığını göstermek için dörtlülerini yakıp teşekkür ettiğinde dünyaya verdiğim zararın yükü

sanki biraz olsun hafifliyor gibi hissediyorum. Bu küçük nezaket jestleri benim yaptıklarımın yanında çok önemsiz kalıyor ama ben yine de yollara nezaket yaymaya devam ediyorum. Tıpkı bana nezaket gösteren sürücüler gibi.

Geçenlerde 46. Yi Sang Edebiyat Ödülü'nü kazanan yazar Choe Eun-mi'nin 'O Yer' adlı öyküsünü okurken bana benzeyen bir karakter görmek beni çok mutlu etti. Ben olarak tanımlanan karakter, sıkça karşılaştığı nazik bir kargo çalışanından hoşlanıyordu ve bunun sebebi öyküde şöyle açıklanıyordu. Önce ben yoldan geçerken kargo aracı hızını yavaşlatıyordu. Kargo aracı önce geçerken ise ben bir an için duruyordum.

Yatmadan önce kargo aracının beni gördüğünde duracağını bilmek aniden gözlerimi dolduruyordu. Sonra ben şu şekilde devam ediyor: Güvendiğim o nezaket dolu anlar hala o yerde duruyor. Böyle bir metni okurken belki benim küçük nezaketim de o yerde duruyordur diye düşünerek ben de dünyaya verdiğim zararların yükünün hafiflediğini hissediyorum.

Gidecek bir yer

Bazen ablamın arkadaş çevresiyle bir araya geliyorum. Aslında bir araya gelmek yerine araya kaynamak daha doğru bir ifade olur. Sosyal bir insan olan ablamın yıllarca emek vererek edindiği arkadaşlarının arasına kaynar, bira içer ve onların sohbetlerini dinlerim. Artık oldukça samimi olduğum kişiler de var. Bu yüzden bana senli benli konuşabilirsin deseler de bunu yapamayarak onlardan özür dilerim.

Hatta kulağa garip gelse de şunu eklerim: Eğer sizinle senli benli konuşursam rahatça konuşamam. Araya kaynayan biri olarak genelde dinleyici konumunda olurum. Sessizce biramı içerken hafifçe gülümser, başımla onaylar ya da birkaç kelimeyle sohbete ufak katkılar yaparım. Böylece zaman güzelce geçer ve hafifçe sarhoş olmaya başlarım.

Ablam evine yakın bir kafede arkadaşlarıyla buluşacağı zaman beni de çağırır. Bu, sen de evde öyle kapanıp oturma, çık bir şeyler iç anlamına gelir. Çekinmeden kafeye doğru yol alırım. Hem sosyal biri olan hem de konuşmayı seven ablamın arkadaşıyla sohbet ettiği masada benim rolüm bir köşede oturup buzlu bir Americano ya da tatlı bir limonatayı yudumlamak, zaman zaman uygun bir şekilde araya girip kısa bir katkıda bulunmaktır.

İçeceğim bitince çıkış için uygun bir anı kollar, vedalaşıp ya biraz yürüyüşe çıkarım ya da eve dönerim. O gün de ablam çağırdığı için geniş kenarlı şapkamı alıp kafeye doğru yola çıktım. Bir kahve içtikten sonra hazır çıkmışken biraz yürüyüş yapmayı düşünüyordum. Kafeye vardığımda

ablamın karşısında ilk kez gördüğüm biri oturuyordu. Ablam bu kişinin adının Y olduğunu söyleyerek bizi tanıştırdı.

Daha önce adını birkaç kez duyduğum için içtenlikle selam verdim. Ablam, bu kişi o kişi işte, yaşam sporları eğitmenliği sertifikası için hazırlanıyor diyerek detay verince gözlerim büyüdü ve bir anda meraklandım. Daha önce çocuk büyütürken bir yandan da spor yapıp kaslarını geliştiren birinden bahsedildiğini duymuştum. Spora olan tutkusu yüzünden bu sertifikayı almak için çalıştığını öğrenince o kadar etkilenmiştim ki tanışmayı gerçekten istemiştim.

Y Hanım'ı etkileyici bulduğum nokta tam olarak şuydu: Sporu sevmesi. Üstelik yalnızca sevmekle kalmayıp çok ama çok sevmesi. Sevdığı şeye bolca zaman ve enerji ayırması ve orada durmayıp bir sonraki adıma geçmesi. En önemlisi de beden eğitimiyle ilgili işlere genelde daha genç yaşlarda başlanması gerektiğini düşünürdüm ama Y Hanım'ın benden bir iki yaş küçük olduğunu öğrenmiştim.

Ben bu hayatta karın kası yapmaktan çoktan vazgeçmişken Y Hanım'ın kaslarla dolup taşan bir vücuda sahip olması başlı başına hayranlık vericiydi. Y Hanım daha ilk bakışta çevik ve enerjik bir hava yayıyordu. Bol bir üst giymiş olmasına rağmen vücudunda en ufak bir yağ tabakasının bile olmadığı anlaşılabiliyordu. Kendisi hakkında çok şey duyduğumu söyledim ve egzersiz hakkında birkaç soru sorabilir miyim diye izin istedim.

Y Hanım tabii ki sorabilirsin deyince aklıma gelen birçok şeyi sormaya başladım. Sabah akşam her gün yoga, yüzme ve fitness yaptığını anlattı. Gerçekten sporu bu kadar sevdiğiniz için mi yapıyorsunuz diye sorunca

kesinlikle dedi Y Hanım. Spor yapmadığım zamanlarda yalnızca spor saatini bekliyorum. Vay be, gerçekten de harikaydı. Bu tepkime yanıt olarak daha iyiye doğru değişen bazı şeyler olduğunu söyledi.

Egzersiz yapmaya başlamadan önce sağlıksız ve uyuşukmuş ama şimdi bunu aşmış. Daha önce halsiz miydiniz? Evet, eskiden çok halsizdim. Çocuğuma bakmak zorunda olduğum için işimden ayrıldım. Evde kalınca da enerjim giderek kayboldu. Bu yüzden daha çok çalışıyorsunuz. Çünkü daha iyi hissettiriyor, dedim. Sözlerimi başını sallayarak onaylayan Y Hanım kısa bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: Ama sanırım sadece bundan ibaret değil.

Eskiden ben de kendime neden bu kadar çok spor yaptığımı sorardım ama bir türlü tam bir cevap bulamazdım. Sonra yüzme havuzunda tanıştığım bir ablaya sordum. Sen neden spor yapıyorsun diye. O da şöyle dedi: Burası benim gidecek yerim olduğu için. Yüzme havuzunun kendisi için gidecek bir yer olduğu için yüzdüğünü söyledi. O sözleri duyduğumda fark ettim ki benimki de aynı sebeptenmiş. Benim de buna ihtiyacım varmış.

Gidecek bir yere. Evimden çıkıp gidebileceğim bir yere. Bu o kadar beklenmedik bir cevaptı ki karşısında sadece başımı sallayarak onaylayabildim. Y Hanım'la konuşmaya devam ederken aklıma bir görüntü geldi. İşten sonra ofisten çıkan birinin görüntüsüydü bu. Yorgunluğu yüzünden okunabilen bu kişinin adımlarının sonunda ev vardı. Sonra ev işlerini bitirdikten sonra evden çıkan birini hayal ettim.

Yine yorgun bir ifadeyle yolun ortasında durup etrafına bakan birini. Nereye gitsem diye kendi kendine soran birini. Kendinize nereye gittiğinizi sormaktan daha yalnız ve boş bir şey yoktur. Bu yüzden bir yere gitmeye

karar verirsiniz. Y Hanım için bu yer spor salonuydu. Sonucunda ise kaslı bir beden, hayata dair bir canlılık ve bir şeyi tutkuyla sevebilme özellikleri kazandı.

Ablamla Y Hanım'ın sohbetini biraz daha dinledikten sonra kafeden çıktım. Şapkamı giyip parka doğru yürüdüm. Yürürken gidecek bir yere ihtiyacı olan insanlar hakkında düşündüm. Y Hanım'ı dinlerken onun gidecek bir yere ihtiyacı olan biri olduğunu düşünmüştüm ama yürürken fark ettim ki ben de aslında gidecek bir yere ihtiyacı olan biriydim. Evden çıkıp bir yere giden ve ardından tekrar eve dönen biri.

Y Hanım'ın hayatıyla benimki arasında büyük farklar olabilir ama dışarıdan görünen yüzü kaldırınca ikimiz de evden çıkarak başka bir yerlere gidip hayatımızı havalandırıyorduk. Düşününce böyle yürüyüşe çıkmak da aslında hayatımı tazelemenin bir yoluydu. Ne kadar evde vakit geçirmeyi seven biri olsam da tüm gün evde kaldığım günler nadirdi.

Evde otururken bir noktada üstümü değiştirip dışarı çıkar, bir yerlere gider ve orada yolun sonunda evi yeniden dönülecek bir yer haline getirirdim. Hem bedenim hem de ruhum yorgun olduğunda birkaç gün evde kalmayı tercih ettiğim olurdu. Ancak bu birkaç günün ardından tıpkı havayı tazelemek için evi havalandırmak gibi hayatımı tazelemek için dışarı çıkardım. Market alışverişi yapıp geri dönmek bile bana enerji verirdi.

Bu şekilde düşününce evimle olan ilişkiye farklı bir açıdan bakmaya başladım. Evimde vakit geçirmeyi sevsem de yalnızca evde oturan biri olmamıştım. Evle başka yerler arasında gidip gelerek yaşamak evdeki yaşamıma da enerji katıyordu. Evimle aramdaki sağlıklı bağ her an birlikte

olmaktan değil, sürekli bir bağlanma ve ayrılma esnekliğinden kaynaklanıyor gibiydi. Tıpkı sağlıklı insan ilişkilerinde olduğu gibi.

Bir ilişkiden her şeyi bekleyemeyeceğimiz gibi tek bir mekandan da her şeyi bekleyemeyiz. Böylece evden çıkıp gittiğim her yere minnettarlık hissetmeye başladım. Park, market, bakkal, restoran, bar, kütüphane, spor salonu ya da sadece boş boş yryebileceğim sokaklar. Evimden dışarı çıktığımda ihtiyaç duyduğum şeyleri bu yerlerden alıyordum. Açık bir alandan esen rüzgar, baldırıma vuran güneş işığı, lezzetli gıdalar ya da soğuk bir bira.

Birlikte spor yaptığım insanlarla paylaşılan destekleyici sözler. Eve dönerken yanımdan geçen bir anne kızın tatlı atışmaları. Dışarıdan alıp eve taşıdığım bu şeyler evdeki yaşantıma canlılık katıyordu. Bazen evden rastgele çıkarım ve böyle günlerde evin hemen önünde bir parkın olması bana şans gibi gelir. Nereye gitsem diye düşünmeme ya da boş boş çevreme bakınmama gerek kalmaz. Parka girip yrmem yeterlidir.

Parkta dolaşırken bir anda ev tekrar dönmek istediğim bir yer haline gelir ve eve yaklařtıķa bir an önce ulaşmak isterim. Evin tatlı bir yuva olması için belki de kısa bir süre bile olsa uzak kalmak gerekiyordur, diye düşünerek bugün de parkta bir tur attım.

İyice dinlendiğime dair bir cevap

MBC YouTube kanalı Onulun'dan bir kitap sohbeti teklifi almıştım. Kimce ovasında bir kitap tarlası kitapevi açılacaktı ve açılış günü canlı yayınla bir kitap sohbeti yapılması planlanıyormuş. Ovalık bir yerde bir kitapçı mı? Kulağıma çok havalı gelmişti. Varım diyerek hemen internette Kimce ovası yazıp arattım. Ekranımda kare şeklinde bölünmüş tarlaların sonsuzca uzandığı görüntüler belirdi.

Görüntüleri tıklayarak ovaya hayranlıkla bakmaya devam ettim ve bir kez daha harika bir yer olduğu hissine kapıldım. Böyle bir yerde kitapçı açmak gerçekten de etkileyiciydi. Ovaya yeterince hayran kaldıktan sonra Onulun kanalındaki ilk videoyu bulup açtım. 2020 yılının Haziran ayında yüklenmiş 3 yıl öncesine ait bir videoydu.

Adı '45 milyon wonluk terk edilmiş bir ev aldım' olan 4 dakika 40 saniyelik video, MBC yapımcısı Choe Byeol'ün Seul'den Jeollabuk-do Kimce'deki evine doğru yolculuğuyla başlıyordu. Sadece 30 yaşında, bir şirkette çalışan sıradan bir insan olan yapımcı Choe Byeol, bu terk edilmiş evi neden aldığını şöyle açıklıyordu. Aslında pek bir planım ya da düşüncem yoktu. Sadece o anda biraz dinlenmek istiyordum.

Bu evi gördüğüm an işte burada dinlenebilirim diye düşündüm. Dinlenmek isteyen yapımcı Choe Byeol'ün sonraki 3 yıl boyunca kanala yüklediği videoları aklıma geldikçe ara ara izledim. Ruh halime göre seçip izlediğim videolar onun bu evi neden satın almak zorunda hissettiğini açıklıyor

gibiydi. Hepsi rahatlatıcı, samimi ve bir o kadar da güzeldi. Choe Byeol'ün babasının bisiklet sürmeyi öğrenmeye çalıştığı videoyu iki kez izledim.

Videoda başka hiçbir şey yoktu. Arka planda uzanan ova eşliğinde baba kızın tatlı tatlı çekişerek bisiklet denemeleri yaptığı, bu yüzden harika olan bir videoydu. Kitap sohbetinin yapılacağı gün Iksan istasyonunda indim ve bir taksiye atladım. 30 yıldır taksicilik yapan şoför 30 dakikalık yol boyunca hayatını kısaca özetledi.

Ne yaparsa yapsın kızacağını düşündüğü babası, karısıyla heyecan dolu ilk tanışmaları, eski bir sınıf arkadaşını taksisine aldığı an, geçmişte başarılı bir öğrenci olması, planladığı gibi gitmeyen bir hayat ve şu anda babasından farklı olarak çocuklarına elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışması. Başta bir sesli kitap dinlemeyi düşünmüştüm ama kulaklığımı çıkardım ve şoförün özetlediği hayat hikayesini sessizce dinledim.

Şoför şu anda Iksan'da yaşıyor olsa da memleketi Kimce'deydi ve oraya yaklaştıkça anıları canlanıyor gibiydi. Ancak memleketine dönüş yolunda kafası karışmış olmalı ki navigasyona baktıktan sonra benden telefonumun navigasyonundan yol tarifi istedi. Ah, yağmur ve rüzgar da bayağı şiddetliydi. Taksiden iner inmez şemsiyem ters döndü ve alelacele kitapçının bahçesine girdim.

Beklediğimden daha büyük bir çekimdi. Onlarca ekip üyesi telaşla hareket ediyordu. Bahçede kitap söyleşisi yapılacağı söylenmişti ama bu havada mümkün olacak mıydı? Neyse ki hava yavaş yavaş açıldı. Bahçeye izleyiciler için sandalyeler yerleştirildi ve çevresine birkaç kamera konumlandırıldı. Kameraların önünde nasıl davranmam gerektiğini bilmediğim için garip bir şekilde sakinleştim.

Burası kitap tarlası kitapevi olduğu kadar bir mahalle kitapçısıydı. Diğer mahalle kitapçılarında yaptığım gibi yaparım, dedim kendi kendime. Yapımcı Choe Byeol ve yazar Yozoh arasında oturarak kitap sohbetine başladım. Sadece videolardan gördüğüm iki kişiyle bir arada olmak kendimi ünlüler arasında oturan sıradan bir insan gibi hissettirdi. Bu his garip bir şekilde üzerimdeki yükü biraz hafifletti.

Seyirciler muhtemelen iki kişiye odaklanacak, beni pek fark etmeyecekler diye düşünerek mantıklı bir karar verdim ve onları takip ederek söyleşiyi ilerletmeye karar verdim. Fark ettirmeden aralarına karışırken neşeli yapımcı ve espirili yazar sayesinde ben de yavaş yavaş keyif almaya başladım. Düşündüğümde önümüzde oturan seyirciler ya da evlerinden canlı yayını izleyenler gözlerini dört açıp bizim kusurlarımızı bulmaya çalışıp yargılayacak değillerdi.

Bu uzak ovaya gelenler ve Onulun kanalını izleyenler aslında hepimizin bir şekilde kusurlu insanlar olduğumuzu çoktan anlamış olmalıydı. Fırtınanın ardından kalan serin hava eşliğinde sohbet ettikçe yavaş yavaş rahatladım. Daralmış olan görüş alanım genişledi ve nihayet seyircilerin ötesindeki düzlüğü net bir şekilde görebildim. Onulun kanalının renk tonları gerçekten çok güzeldi ve o kanalın içine girmişim gibi düşündüğümde gözlerime adeta bir filtre yerleşti.

Her şey daha da huzurlu görünmeye başladı. Sonrasında yapımcı Choe Byeol, havanın açılmasına dair bir yıl boyunca kullanacağı tüm şansı o gün tüketmiş gibi hissettiğini söyledi. Ama bana kalırsa güneşli bir günden çok yağmurdan sonraki bulutlu hava bu ortama çok daha uyumlu bir atmosfer

katmış gibiydi. Kitap sohbeti sona yaklaşırken yapımcı Choe Byeol bulunduğumuz yerle uyumlu bir soru sordu.

"Bo-Reum Hanım, iyi dinleniyor musunuz?" Sadece dinlenmek için terk edilmiş bir ev satın alan yapımcıdan beklenecek bir soruydu bu. Kendi kendime gerçekten iyi dinleniyor muyum diye sormama gerek kalmadan hemen yanıtladım. "Evet.Gayet iyi dinleniyorum." Zira yıllardır iyi dinlenmenin yollarını arayarak yaşamaya çalışıyordum. Cevabımı duyan yapımcı, canlı bir ses tonuyla şaşkınlığını dile getirdi. "Bu soruya iyi dinleniyorum diye cevap veren ilk kişisiniz. Şimdiye kadar hiç kimse böyle söylemedi."

O anda, adeta tipik bir Güney Kore vatandaşı gibi, herkes hızlıca ileriye doğru koştururken acaba yalnızca ben mi rahatça yaşayıp dinleniyorum tarzında bir tür kriz hissettim. Ancak bu kriz hissini üzerimden çabukça attım. Çünkü dinlenmenin bile çaba gerektirdiği bir ülkede, ben de sadece iyi dinlenebilmek için çaba sarf ediyordum.

İyi dinlenmenin iyi bir yaşam sürdürmek için ne kadar önemli olduğunu ne zaman fark etmiştim acaba? Muhtemelen birkaç kez düzgün dinlenemeyip hayatımın tökezlediği anlardan sonra öğrenmiştim. Hiç durmadan sürekli yeni bir şeyler öğrenmemizi talep eden bir ülkede, nasıl dinlenileceğini kimse öğretmediği için bu yolu kendi başıma keşfetmek zorunda kalmıştım.

Şu veya bu şekilde dinlenmeyi deneyip sonunda anladığım şey şuydu: Vakit bolluğu, iyi dinlenmekle eş anlamlı değildi. Tüm gün boyunca uzanıyor olmak da dinlenmek değildi. Tıpkı bir yığın endişeyle dolup taşarken hafta sonunu yatakta geçirmenin gerçek bir dinlenme olmadığı gibi.

En iyi şekilde dinlenmek için derinlemesine araştırmalar yaptıktan sonra, nihayet dinlenmenin ne olduğunu az çok kavramaya başladım. Benim için dinlenme, boş zamanın içinde var olmak demektir. Boş zamanın içinde var olmak, yalnızca benim o zaman diliminde bulunmam anlamına geliyordu. O zaman dilimine hiçbir şeyin girmesine izin yoktu. Toplumun bakışları, baskılar, sıkıcı ve eski moda sözler. Durmaksızın gelen kaygılar, endişeler ve korkular da dahil.

Eğer zaman bir top olsaydı, onun içinde yalnızca ben var olmalıydım. Topun içindeyken benimle ilişki içinde olan başka kimsenin olmadığını da hissetmeye ihtiyacım vardı. Karmaşık ilişkilerden arınmış, hafiflemiş bir beden ve zihinle var olmayı denemek.

Kendime, ben yalnızım ve özgürüm diyebilmeliydim. Sadece bir saatliğine bile olsa, belki de sadece bir günlüğüne hafiflemek. Bu durumdayken mutlaka yapılması gereken bir iş yerine, benim sevdiğim veya yaptığımda beni mutlu eden bir şeyle uğraşmak. Benim keşfettiğim dinlenme biçimi buydu.

Başlarda topun içine girmek pek kolay olmadı. Bir süreliğine bile olsa düşünceleri, duyguları ve ilişkileri tamamen kesmek gerekiyordu. Ama bu hiç de basit değildi. Yine de denemeye devam ettikçe bu konuda kendimi geliştirdim. Tüm öğleden sonra kötü bir olay yüzünden kafa yorsam da, gece olduğuunda boş ver, şimdi dinlenme zamanı diyerek her şeyi unutmayı başardım.

Geceleri kendimi bu umursamazlık zamanına alıştırdıkça, gece saatleri benim için güvenli bir dinlenme vakti haline geldi. Geceleri tüm endişelerimi, sıkıntılarımı yarına bırakmaya çalışıyorum. Bu zamanı hafif

bir kalple karşıyorum. En azından bu gece kimse bana dokunmayacak ve başıma bir şey gelmeyecek. Bu zamanı kabullenerek ve en azından bu gece kimsenin beni rahatsız etmeyeceğine, hiçbir şeyin bana zarar vermeyeceğine inanarak kendimi rahat bırakıyorum.

Sadece geceleri değil. Dinlenmeye ihtiyaç duyduğum her an dinlenmeye çalışıyorum. Zorlandığımı hissettiğimde, dinlenmek için kendime izin veriyorum. Kendimi sıkıştırmak yerine gevşetiyor ve birkaç günü tembelce geçiriyorum. Kendine gel, hadi toparlan demektense, içime yeniden enerji dolmasını sabırla bekliyorum.

Eğer bütün günü kanepede uzanarak geçirmem gerekiyorsa öyle yapıyorum. O sırada suçluluk duymadan, küçük yeğenimi sever gibi kendime şefkatle yaklaşıyorum. Zorlanmışsın. Öyleyse dinlen. İyice dinlen. Aferin sana. Kendi kendime bu şekilde şefkat göstererek hayatımı sürdürüyorum. Bu yüzden yapımcının sorusuna tereddütsüz bir şekilde, evet, ben gayet iyi dinleniyorum diye cevap verebilmişim.

Kitap sohbetinin ardından dinletiyi bekledim. Gökyüzüne karanlık iyice çökmüş, bahçeye yerleştirilmiş piyano üzerinde minik ışıklar zarifçe parılıyordu. Yuzoh'un berrak sesiyle dinleti başladı. Şarkılar arasında MBC yapımcısı Cho E-byol sahneye çıkarak birkaç kez hepimizden kurbağa seslerini duymak için kulaklarımızı zorlamamızı istedi. Her seferinde kurbağaları duymak için kulaklarımı zorladım. Sanki bir zaman çemberinin içine adım atıyormuşum gibi hissettim.

İçkale

Tüm günümü telefonumdan başkalarının hayatlarına bakarak geçirdiğimde, onların düşünceleri ve arzuları hayatıma kolayca sızabiliyor. Farkında olmadan onların arzuladıklarını arzular, onların söylediklerini söyler, hatta onların fikirlerini bir sonraki fikrim olarak kullanmak üzere aklımda tutar hale geliyorum. Böyle yapmamaya çalışsam da giderek kendimi kaybediyor olduğumu hissettiğimde Montaigne'i hatırlıyorum.

Stefan Zweig'ın Montaigne biyografisinde şöyle bir cümle geçiyor: Montaigne 38 yaşında dünyadan elini eteğini çekmiştir. Artık kendisinden başka kimseye hizmet etmek niyetinde değildir.

38 yaşında dünyadan çekilen Montaigne'in saklandığı yer, ona ait bir çalışma odası olan İçkale'ydi. Montaigne babasından kendisine miras kalan şatonun içinde en işe yaramaz köşeyi seçerek orayı kendine ait bir çalışma odasına dönüştürmüştü. Sarmal merdivenlerden çıkarak ulaşılan bu odada kitap okur, hayal kurar, yazı yazar ve uyurdu. Montaigne'in izni olmadıkça kimse bu odaya adım atamazdı ve yalnızca istediği zaman İçkale'den çıkardı.

İçkale bir çalışma odasından çok dış dünyaya veda anlamına geliyordu. Montaigne 48 yaşına gelene kadar 10 yıl boyunca zamanının büyük bir kısmını neredeyse tamamen burada, tek başına geçirdi. Orada yalnızca kendisini keşfetmekle meşgul oldu. Çünkü dünyanın en anlamlı işinin insanın kendisini tanıması olduğuna inanıyordu. İçkale, Goethe'nin sözünü

ettiği içsel benlik, kimsenin içine giremeyeceği benlik kavramını temsil ediyordu.

Montaigne aklıma geldiğinde, kendi içkaleme açılan bir kapının aralandığını hissediyorum. O kapıyı açıp içeri giriyor ve kendime odaklanıyorum. Kendi düşüncelerimin, duygularımın ve hislerimin derinliklerine inerek onları inceliyorum. Böyle anlarda ince ve kırılgan ancak ucu bana dokunan hikayeler belirsizce görünmeye başlıyor. Bu hikayeler benden doğan hikayeler. O hikayeleri nazik bir şekilde çekip bana gelmelerine izin veriyorum. Kendi içkalemde, kendi hikayelerimi dinleyerek kendimi buluyorum.

Benim günüm

Bu sabah 7.20'de uyandım. 30 dakikaya kurduğum alarmı kapattım ve yaklaşık 15 dakika boyunca yatakta yuvarlandım. Yüzümü yıkayıp gargara yapıp yatağıma topladıktan sonra oturma odasına çıktım. Masaya oturup boş boş bakındıktan sonra kalkıp mutfığa geçtim.

Mutfakta derin dondurucudan streç filme sarılmış kale (lahana türü) ve ashitaba yapraklarını (Japonya'da yetişen bir yeşillik) çıkardım. Daha sağlıklı bir hayat için yeşil sebze suyu içmeye karar vermiştim ama kale ve ashitabayı ilk defa gördüğümde biraz şaşırmıştım. Kale çok büyüktü. ashitaba ise sadece bir dal gibiydi. Bu iri veya sadece dal görünümündeki yeşil sebzeleri iyice yıkayıp, yumruk büyüklüğünde parçalara ayırıp paketlemek başlı başına bir iş olduğundan, yeşil sebze suyu maceramın çok uzun sürmeyeceğini düşündüm.

Dondurulmuş yeşillikleri doğrayıcıya attım ve yarı yarıya portakal suyu ve su ekledim. Bitki parçacıkları neredeyse sıvı hale gelene kadar doğrayıcının çıldırtıcı gürültüsünü dinleyerek bekledim. Öğütülmüş yeşil suyu içeriğiyle uyumlu yeşil bir bardağa döktüm.

Şimdi gerçek bir kahvaltı hazırlama zamanıydı. Meyve için buzdolabına bakınca iki kivi gördüm. Birini çıkardım, yıkadım, bıçakla kestim ve bir tabağa koydum. Son olarak, son günlerde kahvaltımın vazgeçilmezi haline gelen 5 kaşık sade yoğurdu üzerine ekledim. Sade yoğurdu yemeye de yine sağlıklı olma çabasıyla başlamıştım. Bağırsaklarıma ulaşan laktik asit

bakterilerinin bağırsaklarımdaki mikroorganizmaları mutlu bir şekilde harekete geçireceği ve böylece beni sürekli rahatsız eden iltihaplı hastalıkların yok olabileceği umuduyla bu seçimi yapmıştım.

Sadece sağlığım hakkında endişelerle dolu bir kahvaltıya başladım. Genelde kahvaltı yaparken kitap okurum. Ama bugün kitap ilgimi çekmiyor. Dün yazmaya çalışıp tıkanığım yazıya nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Dün yalnızlık üzerine bir yazı yazmaya başlamıştım.

Aslında bu kitabı yazarken belirlediğim konular arasında yalnızlık yoktu. Tek başına yaşamak denince sıklıkla yalnızlık duygusuyla ilişkilendirildiğini biliyorum. Çünkü tek başına yaşadığı için insanların yalnız kalabileceğini düşünüyoruz. Ancak yalnızlığı birlikte yaşamakla ilişkilendirmek de doğal. Çünkü yanlarında birine ihtiyaç duyan insanlar muhtemelen daha yalnız olanlar. Sonuçta yalnız oldukları için birlikte yaşıyorlar. Tek başına yaşadığı için yalnız hisseden biri mi, yoksa yalnız olduğu için birlikte yaşayan biri mi daha yalnızdır? Kim bilebilir ki?

Belki de tek bildiğimiz, hepimizin bazen yalnızlık çektiğidir. Okurların merak edebileceğini düşündüğüm için planlarımda olmayan bir konu olan yalnızlık üzerine yazmaya karar verdim. Tek başına yaşamakla ilgili yazıları okumaya devam ederken, bu yazar hiç yalnız değil mi gibi saf bir merak oluşabilir diye düşündüm.

Bu yüzden yazmaya başladım ve geçmişte bana yalnız değil misin diye soran bir arkadaşım aklıma geldi. Daha sonra yalnızlık hakkında ara sıra düşündüğüm anılar zihnimde belirdi. Eğer yalnızlık konusuyla ilgili bir yazı yazmamış olsaydım, bu anılar unutulup gidecekti. Dün arkadaşımın bana yalnızlıkla ilgili soru sorduğu anı detaylı bir şekilde yazdım. Ardından

yalnızlık üzerine düşüncelerimi yukarıdaki paragrafta olduğu gibi uzun uzun yazıp sildim. Tekrar yazıp tekrar sildim. Ve tüm günü bu şekilde geçirdim. Dün yazdıklarım hoşuma gitmedi.

Kivili yoğurdumu bitirdim ve yeşil sebze suyumu içtim. Bardağımı ve tabağımı lavaboya koyup kitap okumaya karar verdim. Bir süre kitap okuduktan sonra temizlik yapmaya başladım. Önce basit bir temizlik yapıp biraz dinlendikten sonra çalışma odama geçerim diyordum. Ama sonra daha fazla zaman ayırıp detaylı bir temizlik yapmaya karar verdim.

Masama oturup ilham gelmesini beklemek yerine hareket ederek beklemeye karar verdim. Bugün yazmayı planladığım yazıyı kafamda hafifçe şekillendirip, sanki bu çok da önemli bir iş değilmiş gibi başka bir işe odaklanınca bazen parlak fikirler aklıma geliyor. Bugünkü temizlik de bu amacı taşıyor. Hadi bakalım fikirler, gelin artık.

Temizlik bittikten sonra elimde buzlu bir Americano ile çalışma odama girdim. Saat 10'u biraz geçiyordu. Yazmaya nereden ve nasıl başlayacağımı bilmesem bile saat 10'da masama oturmaya çalışırım. Eğer aklıma bir konu ya da fikir gelmiyorsa, çalışma odasına girmek yerine bazen parkta yürüyüşe çıkmayı tercih ederim. Çünkü oturur oturmaz hemen yazmaya başlayabilen biri değilim. Genelde yaklaşık 10 dakika kadar başka şeylerle oyalanırım. Ve sonra dün yazdığım yazıya göz atarım.

Dün yazdığım yazıyı tekrar okuyunca, düşüncelerimin dümdüz bir şekilde uzayıp gittiğini ve yazının sıkıcı olduğunu bir kez daha fark ettim ve tamamen sildim. En baştan yazmaya başlayacağım ama nasıl? Günlük hayattan ufak bir anekdotla başlamak istiyorum. Belki arkadaşlarımla konuştuğum bir anıyı yazabilirim. Aklıma fikirler gelmeye başlıyor.

Hiç yalnızlık çekmiyor musunuz diye sorduğumda arkadaşlarım ne demişti? Eğer bunu güzelce yazabilirsem iyi bir şey ortaya çıkabilir gibi görünüyor. Ama düşündüğüm gibi gitmedi ve bir cümle bile yazamadan öğle vakti geldi çattı. Yazılarım iyi gidiyor ya da gitmiyor diye öğün atlamayan biri olarak saat 12 gibi çalışma odasından çıktım. Ne yiyeceğimi düşünmeme gerek yoktu. Yine bir kase Jajangmyeon.

Sağlıklı olma çabasıyla bir süreliğine buğday ununu bırakmaya karar vermiştim. Dolayısıyla pirinçten yapılmış erişteyle hazırlanan bir yemektir bu. Buğday unundan vazgeçmekte uzun süre tereddüt etmemin sebebi, özellikle öğle yemeklerimde sıkça yediğim noodle türü yemeklerdi. Haftada 4-5 kez noodle türü bir şeyler yedim. Artık bunları yiyemeyeceksem öğle yemeklerim ne olacak diye endişelenmiştim. Neyse ki bu dünyada pirinçten yapılan tteokbokki olduğu gibi pirinç eriştesi de vardı. Ve tadını deneyince belki de buğday unuyla tamamen vedalaşabilirim gibi hissettim.

Jajangmyeon'un olmazsa olmazı, kaseyi lezzetli hale getirip güzel gösteren üst malzemelerdir. Genelde kabak, soğan, mantar veya kavrulmuş kimchi eklerim. Ama son zamanlarda patlıcan kullanıyorum. Mor renkli yiyeceklerin ödem atmaya iyi geldiğini duyduğum için bir keresinde yaban mersini almıştım. Ancak miktarına kıyasla fiyatı pek de uygun olmadığı için patlıcana yöneldim.

Patlıcanı hazırlamak da oldukça basit. Uygun boyutlarda doğrayıp yağsız bir tavaya koyuyorum ve iyice yumuşayana kadar karıştırıyorum. Tavadan almadan önce üzerine biraz karabiber ve tuz serpiyorum. Haşlanmış erişteleri geniş bir tabağa koyup üzerine sıcak et suyu döktükten sonra bolca

patlıcan ekliyorum. Görünümü bile insanı sağlıklı hissettiren patlıcanlı Jajangmyeon böylece hazır oluyor.

Genelde öğle yemeğimi yerken bir podcast dinler ya da video izlerim. Ama bugün tıpkı sabahki gibi aklıma hiçbir şey girmiyor. Sadece hiçbir şey düşünmeden eriştemi yiyorum. Erişte, patlıcan ve doğranmış yeşil acı biberle karıştırılmış sosun uyumu neredeyse mükemmel. Bu da beni duygulandırıyor.

Buğday eriştesinden daha çiğnenebilir olan pirinç eriştesini sindirerek yavaş yavaş yerken, arkadaşlarımla o gün yaşadığımız olayları sırasıyla anımsıyorum. Biriktirdiğimiz parayı harcamak için toplanmıştık. Dördümüzün de vücudunun çeşitli yerlerinde sağlık sorunları vardı. Buna rağmen gündüz vakti bira içmiş, her zamanki gibi bol bol gülmüş, kötülük yapan biri hakkında konuşmuştuk. Karnımızı tıka basa doyurduktan sonra sonunda o soruyu sormuştum. Hiç yalnızlık çekmiyor musunuz?

Öğle yemeğimi yedikten sonra markete gittim. Stokladığım ürünlerden biri olan soğanı aldım. Kivi bittikten sonra yemek için mango ve birkaç gündür bitmiş olan dondurulmuş yeşil soğan satın aldım. Bu sıcak havada neden dışarı çıktığımı sorgulayarak eve döndüm. Ardından duş alıp kanepeye uzandım. Yaklaşık bir saat boyunca zamanı akışına bırakmaya karar verdim. Kitap okudum, sosyal medyada dolaştım, gözlerimi kapatıp biraz dinlendim.

Saatin 2'yi geçtiğini görünce masama oturdum. Ne olursa olsun bir şeyler yazarsam, en azından üzerinde düzeltme yapacak bir metnin olur şeklindeki yazma kuralını hatırlayarak yazmaya başladım. Arkadaşlarla buluşup eğlendiğimiz keyifli bir anıya, aralara yalnızlıkla ilgili düşünceler ve

konuşmalar ekleyerek yazmayı denemeye karar verdim. Sizi yıkan türden bir yalnızlık değil. Birdenbire günlük hayatın içine sızan türden bir yalnızlık. Bu şekilde yazılabilir gibi gelmişti.

İşe yarayıp yaramadığını yazdığımda anlayabileceğim için yazmaya koyuldum. Gün içinde olanları kronolojik olarak yazdıkça her zamankinden daha hızlı ilerlediğimi fark ettim. Paragrafları birleştirmek genelde bana en zor gelen şeylerden biri. Ama bu sefer bunu bile kolayca yapabiliyordum. Günde sadece 3-4 paragraf yazınca bunu başarılı bir gün olarak gören biri olarak, bir günde A4 boyutunda bir sayfa yazabilmek bugünü şanslı bir gün olarak kabul edebileceğim anlamına geliyor.

Bu şanslı günde sayfayı çeviriyorum ve bir sonraki sayfayı doldurmaya başlıyorum. Saat 5. Bir saat sonra akşam yemeği vakti.

Saat 6'da bugünkü başarıımı kutlayıp masadan kalktım. Günlük başarı kaliteye değil miktara bağlıdır. Çünkü miktar olmadan kaliteyi eklemek mümkün değildir. Yazının güzel bir şekilde aktığı günler gerçekten çok keyifli oluyor ve diğer günlerden belirgin bir şekilde ayrılıyor. Her gün böyle olmasını isterdim ama bunun mümkün olmadığını bildiğimden bu anların keyfini çıkarmaya çalışıyorum.

Keyifle çalışma odamdan çıktım. Salon mis gibi kimchi-jjigae kokusuyla dolmuş. Bu da nereden çıktı dersiniz, öğleden sonra yazı yazarken bir yandan kimchi-jjigae pişirmiştim. Son zamanlarda beni en çok meraklandıran şeylerden biri, diğer yazarların konsantrasyonlarını nasıl sağladıkları konusu. Dikkat sürem kısaldığından beri yazarken sürekli başka şeyler yapmak istiyorum. Böyle anlarda zaten yerimde duramadığım için

yapılması gereken işlere yöneliyorum. jjigae pişiriyorum. Yanında yiyeceğim garnitürleri hazırlıyorum ya da gözlerimi dinlendiriyorum.

kimchi-jjigae, soslarla lezzetlendirdiğim perilla yaprağı, kavurarak yaptığım kurutulmuş kalamar olan çinmiçe ve yine sağlıklı olayım diye içtiğim alkolsüz birayı masaya hazırlayıp oturuyorum. Yemek yerken eğlence programı izliyor ve ardından mutfağı hızlıca toparlıyorum. Egzersiz saatim olan 8'e hala bir saatten fazla var.

Egzersiz saatine kadar video izleyerek ya da kitap okuyarak zaman geçiriyorum. Bugün de egzersiz sonrası parkta yürümeyi planlıyorum. Bu, gözlerim bozulduktan sonra oluşturduğum bir rutin. Gece evde oturup bir şey yapmaktansa dışarıda yürümek hem bedenime hem de ruhuma iyi gelmişti. Yürüyüşten sonra eve döndüğümde günüm sona eriyor. Yatmadan önce ne yapacağıma yürüyüş esnasında karar vereceğim.

Son söz

Geçen yaz evimin önündeki parktan geçen köprünün altında yürüyordum. En sıcak günlerde bile serin havayla dolan gölgeli, açık bir alan. Parkın merkezinden uzakta olduğu için genelde sakin. En fazla bir iki kişinin olduğu bir yerdi. Bir süre burada oturup su sesini dinlemeyi, ağaçları izlemeyi ve geçen birileri olursa onları gözlemlemeyi planlıyordum.

Kırsal yerlerdeki ahşaptan yapılmış sedir gibi, sırt dayanağı olmayan geniş bir bankta oturup dinlendikten sonra kalkıp vücudumu esnettim. Zaten bakan kimse olmadığı için evde nasıl yapıyorsam burada da rahatça tüm esneme hareketlerimi yaptım. Gerindikten sonra ellerimle yere dokunup belimi rahatlattım. Bacaklarımı sırayla açmanın verdiği hafif acıyı bile keyifle hissettim.

Böylece vücudumu güzelce rahatlattıktan sonra tekrar banka oturdum ve o sırada karşıdaki boş alanda yürüyen bir dede gördüm. Dede dediğim aslında babam yaşlarında biriydi ve elinde bir atlama ipi vardı. Herhalde ip atlamaya çalışacak diye düşünerek geniş alanı gözlerimle tarıyordum. Ama bakışlarım bir anda ipin yere ritmik bir şekilde çarpıp çıkardığı seslere takıldı. Çok yükselmeden ama hızlı bir şekilde ip atlayan dedeye doğru kaydı.

Vücudunu dimdik tutarak yıllardır yaptığı belli olan ip atlama hareketini bugün de aynı ustalıklarla yapıyordu. Onu izlerken kendi kendime neden ip

atlamada başarısız olacağını varsaydım ki diye düşündüm. Benden yüz kat daha iyi yapıyordu.

Dede kendini izleyen biri var mı hiç aldırmadan, bozulmayan bir duruşla ip atlamaya devam ediyor, ardından biraz dinlenip tekrar atlıyordu. Görünüşe göre ip atlama ve dinlenme sürelerini belli bir düzene göre ayarlamıştı. Dinlenirken taş basamaklara oturup nefesini toparlıyor, ardından hafif ve kusursuz hareketlerle ip atlamaya koyuluyordu.

Ona bakarken uzunluğu dizlerimde biten taytın sardığı uyluklarımı hafifçe salladım. Başımı kaldırıp bacaklarımın alt kısmını inceledim ve biraz daha dinlenip köprünün altından çıkarken kendi kendime ben de böyle yaşamak istiyorum. Dede gibi, işte tam da böyle dedim.

Bu kitabı yazmaya başladığımda hayatımı en iyi tanımlayan kelimenin sadelik olduğunu düşünmüştüm. Kitabı neredeyse bitirmek üzereyken ne zamandan beri sade bir yaşama yönelmeye başladığımı sorguladım. Tam olarak şu tarihten itibaren diyebileceğim bir an hatırlayamıyordum. Ama 30'umu geçtiğim günlerden biri olmalıydı.

Her hayatın kendine özgü bir tarzı olduğunu ve herkesin kendi yaşam tarzını inşa edebileceğini fark ettiğim zamandan beri. Sanırım o sıralarda ben de kendi yaşam tarzımı inşa etmek istiyorum diye düşünmüştümdür.

Ancak bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden her zamanki gibi başka hayatlara göz ucuyla bakarken özellikle kalbimi ısıtan yaşamlar olduğunu fark ettim. Sessiz ve sade bir şekilde akan hayatlar. Gösteriştense uzak, önlerindeki günlük işlere odaklanmış yaşamlar. Bu şekilde yaşayan insanların gündelik hayatlarında görünmeyen bir düzen var gibiydi. O

düzeni takip ederek hayatlarını sadeleştiren insanları izledikçe bir anda kendi kendime ben de böyle yaşamak istiyorum diye düşünmeye başladım.

Bu şekilde gerçekten yaşamak istediğim bir hayatla karşılaşmak sık başıma gelmiyor. Benimle bağlantısı olmayan, bana hitap etmeyen hayatlar ne kadar dikkatle baksam da gözümün önünden ilgisizce akıp giderdi. Ama bir gün öyle bir hayata rastladım ki kalbim ısındı ve bakışlarım orada takılı kaldı. Uzun süre izlemek istedim.

Beni etkileyen hayatlar da tıpkı o dedenin dimdik durarak yaptığı ip atlama gibi anlar vardı. Haftada üç kez parka gidip ip atla. İp atlarken dinlenme molaları ver. Yarı yolda bırakma. Bedenin izin verdiği sürece devam et. Dedenin kendi kendine verdiği bu küçük sözler o anları yaratmıştı.

Kendi kendine verdiği sözleri tutarak adım adım bir günü şekillendiren hayatlarda bir tür sakinlik hissediliyordu. Belki de bu, o hayatların kendileri için gereksiz olan şeylere cesurca sırt çevirdikten sonra yalnızca yapmaları gereken şeylere odaklanmalarından kaynaklanıyordu.

Tek başına yaşamaya başladığımda özellikle ilgimi çeken yaşam tarzlarının farkında olmadan kendi hayatıma da uygulamaya çalışmış gibiyim. Benzemek istediğim hayatları içtenlikle benimseyerek kendi yaşamımı da yemek yapma, yürüyüş ve egzersiz gibi küçük sözlerime sadık kalarak olabildiğince sade bir şekilde biçimlendirmeye çalıştım.

Uzun zamandır hayalini kurduğum bir yaşam olduğu için büyük bir deneme yanılma sürecine gerek kalmadan sade bir hayata yerleşebildim. Günlerim karmaşıklıktan uzak ve gürültüsüz bir şekilde ilerliyordu. Belirgin çarpıcı

renklerden kaçınan, yalnızca pastel tonlarla boyanmış bir tablo gibi bir hayat yaşıyor gibiydim.

Sade bir yaşamın en güzel yanı, günlük hayatın değerini bilen bir anlayışla şekillenmiş olmasıdır. Uzak, hayatımla bağdaşmayan şeyler yerine bedenime ve ruhuma yakın olan, günlük rutinlerime anlam katan bir yaşam sürmek. Ve bir gün net bir şekilde hissedilen o yaşam tatmini. Ben böyle bir tatmin duygusuyla yaşamak istedim. Ve geçen bir yılımı bu şekilde geçirdim. Sanırım yaşamım istediğim hale geldi diyebilirim.

Başkalarının ilgisini çeken bir hayat olmayabilir. Ama kendi enerjim, bedenim ve ruhumun uyum içinde şekillendirdiği günlük yaşam tamamen bana ait bir yaşamdı.

Bu yazıyı yazmaya başlamadan bir hafta önce diyafram nefesi çalışmaya başladım. Sabah uyanır uyanmaz sıcak kompresli bir göz bandı takıp dik bir şekilde oturuyor, ciğerlerimi olabildiğince şişirip ardından tamamen boşaltıyorum.

Derin ve yavaş nefes alarak gerçekten değişebilir miyim? Daha da sadeleşebilir miyim? Umarım öyle olur.